

AVENTURIERUL

BARBARA CARTLAND

CAPITOLUL I

1902

Flaşneta de la capătul străzii îngâna o melodie populară.

Muzica se amesteca cu zgomotele îndepărtate ale traficului şi intra cu intermitenţe prin fereastra pe jumătate deschisa lângă care Frank Swinton stătea scriind. În apropierea căminului gol a cărui vatră era decorată cu hârtie îndoită în chip de evantai deschis, stătea o femeie tânără, tricotând.

Era tăcută cu excepţia clinchetelor ocazionale ale acelor de tricotat și a răsuflării slabe. De afară se auzi o chemare. Emily şi femeia se ridică lasă lucrul pe scaunul pe care stătuse şi ieşi afară din cameră închizând ușa în urma ei. Frank căscă. Îşi întinse braţele deasupra capului şi privi afară pe fereastră.

La cei douăzeci şi doi de ani ai săi erau ceea ce se numeşte de obicei" legat de fusta mamei" dar legăturile care îl ţineau nu erau numai de afecţiune ci şi de sărăcie. Cu un gest brusc de dezgust împinse scaunul înapoi şi ridicându-se în picioare îşi roti privirea prin cameră şi apoi se privi pe el însuşi în oglinda ovală cu rama de mahon de pe poliţa căminului.

Imaginea reflectată de oglindă îl privea din fundalul întunecat cu mare tristeţe Era prea întuneric acum ca să mai vezi clar dar îşi ştia prea bine trăsăturile: părul negru dezordonat

cădea peste fruntea bine marcată, gura prea mare, era totuşi atractivă când se anima sau zâmbea şi bărbia fermă.

Nu chiar o figură frumoasă, dar avantajată de trupul înalt, bine făcut care ar fi dat oricui prestanţă şi distincţie.

— Într-o zi voi face ceva, îi promise Frank imaginii din oglindă.

Uşa camerei se deschise şi o pâlpâire de lumină vesti intrarea mamei sale care ducea o lampă.

— Îmi pare rău că te-am ţinut atât timp pe întuneric, dragul meu spuse ea blând, dar lămpile trebuiau umplute cu gaz şi am uitat să o fac de dimineaţă.

Puse lampa cu globul ei rotund, opac pe mijlocul mesei şi o aranjă pe un milieu mic croşetat. Apoi, merse la fereastră şi lăsă storurile înainte de a trage draperiile grele, cu franjuri din catifea.

— Cum merge cu treaba? spuse ea văzând cărţile împrăştiate şi foile de hârtie.

— Nu voi trece examenul, spuse Frank abrupt. Mama se întoarse neliniştită la auzul vocii sale nefericite.

Era mică şi slabă, cu mâini rău întreţinute, din cauza muncii în gospodărie şi păr sur prost pieptănat, care-i încadra fruntea.

— Ce se întâmplă, dragul meu? întrebă ea.

— Sunt pur şi simplu sătul şi obosit să lucrez la ceva ce ştiu că nu-mi va fi niciodată de niciun folos, răspunse Frank. Nu sunt făcut pentru afaceri, pentru acest gen de afaceri în orice caz.

Doamna Swinton oftă; traversă camera şi se aşeză pe un scaun.

— Dar dacă nu faci asta Frank spuse ea ce vei face? Dragul meu ştiu că nu eşti potrivit pentru genul acesta de muncă. Dacă ai fi putut merge la Universitate, poate ar fi fost altceva.

Frank zâmbi amar; auzise adesea această remarcă mai înainte.

— Nu sunt prea multe şanse pentru asta, nu-i aşa?

— Ştii că nu sunt răspunse mama sa. Dacă măcar tatăl tău…

— Chiar aşa unde e? întrebă Frank, când mama sa se opri.

— Nu s-a întors încă răspunse doamna Swinton fără să se uite la fiul său ci la mâinile ei ca şi cum i-ar fi trezit un brusc interes.

— Ei asta nu-i o noutate, spuse Frank aspru.

— Să nu discutăm despre asta spuse repede mama sa. Poate că va fi bine în seara aceasta. Hai să vorbim despre tine

dragule. Ce ţi-ar place să faci dacă am avea bani vreau să zic?

— Ce rost are chiar să te şi gândeşti la asta? întrebă Frank aproape cu duritate. Nu avem bani şi se pare că nu-i vom avea niciodată.

— Oh dragul meu urăsc să ştiu că această viaţă strâmtorată este tot ce am fost în stare să-ţi dau.

Iubirea mamei sale pentru el făcu să-i strălucească ochii în lumina lămpii şi cu un impuls Frank merse spre ea şi înconjurându-i umerii cu braţul o strânse afectuos.

— Nu-ţi face griji, spuse. Ceva se va întâmpla într-o zi, să vezi dacă nu-i aşa.

Când uşa se deschise tresăriră amândoi şi o priviră pe Emily aproape vinovaţi, căci afecţiunea lor reciprocă era lucrul cel mai bine ascuns ei.

Cu cinci ani mai mare decât Frank, sora lui Emily, la cei douăzeci şi şapte de ani ai săi se resemnase în acele lucruri care pe el îl nemulţumeau, dar acreala ei era ca un spin în care pentru propria ei familie.

Imediat după intrarea ei, Frank luă braţul de pe umerii mamei sale şi începu să aranjeze cărţile de pe birou.

— Zău mamă spuse Emily trebuia să mă fi aşteptat să duc eu lampa pentru tine ştii ce a spus doctorul despre inima ta iar

scările de la bucătărie sunt mult prea abrupte pentru tine ca să o scoţi la capăt şi cu lampa.

Toată atenţia şi bunăvoinţa cuvintelor sale erau dezise de tonul cicălitor cu care le rostise.

— Este în regulă, draga mea replică mama ei. Ştiam că erai ocupată şi m-am descurcat destul de bine.

— Nu văd motivul pentru care aducem aici un doctor, dacă tu nu faci ce spune. După părerea mea e risipă de bani spuse Emily reluându-şi lucrul de pe scaun.

— Ei bine nimeni nu-ţi cere să-l plătești tu, oricum spuse Frank.

— Sună bine din partea ta, spuse Emily cu sarcasm. Este o ruşine că nu munceşti mai din greu să contribui la întreţinerea familiei.

— Hei copii, copii spuse doamna Swinton cu un aer obosit, nu începeţi să vă hârâiţi unul pe altul. Ştiţi cât de mult îmi displace acest lucru.

— Necazul cu Emily spuse fiul ei este că vrea o casă a ei dar niciun bărbat nu este atât de nebun să i-o ofere.

Mamă nu permit ca Frank să-mi vorbească în felul acesta replică Emily furioasă.

Apoi când Frank râse fără umor de supărarea ei se întoarse

şi ţâşni afară din cameră, trântind uşa după ea.

După plecarea ei urmă o tăcere. O clipă mai târziu, doamna Swinton spuse:

— Frank dragule, nu trebuia, ştii cât de sensibilă este simte că devine fată bătrână și asta o afectează.

Doar Dumnezeu știe că noi toţi suferim din cauza asta. Este insuportabilă mamă zău că aşa e. Este cicălitoare, turuie de dimineaţa până noaptea. Nu ştiu cum o suporţi toată ziua.

— Sărmana Emily răspunse mama lui poate că am nemulţumit-o și pe ea cu ambiţiile mele.

— Prostii! răspunse Frank De ce, erai destul de bine când s-a născut ea şi fericită. Erai fericită în primul an de căsătorie?

— Da dragul meu sigur că eram fericită, spuse repede doamna Swinton dar Frank ştia că minte. Ceasul de pe poliţa căminului bătu ora zece.

— Ei un lucru e sigur, nu mai are rost să ţii cina tatii pregătită, spuse Frank.

— Asta-i adevărat, răspunse mama sa şi ridicându-se în picioare se îndreptă spre uşă. La zece şi jumătate bătaia ceasului făcu pe toţi trei să arunce o privire înspre ceas, apoi fiecare se întoarse la ocupaţiile sale.

La ora unsprezece acelaşi lucru se întâmpla, şi totuşi

niciunul dintre ei nu dădea cel mai mic semn că s-ar duce la culcare.

Era aproape miezul nopţii când tropotul copitelor de cai şi un zornăit de harnaşament venite de pe strada tăcută îi făcu să tresară.

Era zgomotul unei birje care oprise în faţa uşii de la intrare şi doamna Swinton emise un sunet care era pe jumătate un suspin şi pe jumătate un geamăt. Înainte să iasă în grabă din sufragerie în holul îngust, luminat slab de o lampă care scotea mult fum. Emily o urmă doar până în uşa deschisă, aşteptând cu teamă şi totuşi cu un fel de detaşare curioasă ca şi cum ar fi avut puţine dubii că temerile ei nu s-ar adeveri. Numai Frank rămase aşezat, ascultând, dar nemanifestând nici nelinişte, nici teamă. Când doamna Swinton deschise uşa se auzi o voce aspră, needucată şi apoi exclamaţii ca:

— Uşurel, domnule, în regulă. Dă-ţi-ne o mână de ajutor, doamnă. Printre aceste cuvinte se auzea şi zgomotul făcut de un trup care era susţinut și ajutat să intre în casă. Numai când o voce de beţiv întrebă greoi:

— Ce naiba faci?

— Frank se ridică încet în picioare şi îi spuse lui Emily cu voce joasa:

— Au nevoie de mine să-i ajut?

— Sigur că nu răspunse Emily răspicat şi coborând vocea până deveni ceva mai mult decât o şoaptă: doar ştii că nu faci decât să-l iriţi.

— Vino încoace, Edward, trebuie să te urcăm sus în pat spuse doamna Swinton cu voce dură, nefiresc de calmă, dar răspunsul veni de le birjar:

— În regulă, doamnă, vă voi ajuta eu.

Era evident că nu mergea prea uşor, căci se auzeau gemete, bufnituri şi din când în când înjurături, până când o pocnitură în tavanul de deasupra îl făcu pe Frank şi Emily să înţeleagă că ajunseseră în dormitor.

Câteva clipe mai târziu birjarul coborî şi aştepta în hol, respirând greu, până apăru şi doamna Swinton să-i plătească ce-i datora, la care adaugă şi un mic bacşiş. Abia când uşa din faţă se închise peste statura lui corpolentă şi tropotul copitelor cailor se pierdu în depărtare, Emily se relaxă, izbucni în lacrimi şi fugi suspinând zgomotos pe scări. În dormitorul ei, cu două etaje mai sus.

Frank merse spre mama lui. Stătea în hol, cu geanta ei veche de piele în mână dar nu se uita la conţinutul sărăcăcios ci îşi apăsa cu cealaltă mâna pieptul, ca şi cum ar fi durut-o.

— Ţi-e bine, mamă? întrebă el, neliniştit. Picături mici de sudoare acopereau fruntea doamnei Swinton şi tăcu un moment înainte de a-i putea răspunde.

Frank o înconjură cu braţul şi o conduse în sufragerie.

— Trebuie să mă duc la tatăl tău, spuse, dar el o forţă să se aşeze pe un scaun.

— Aşteaptă puţin până te odihneşti, îi ordonă. Ce nebun sunt, nu trebuie să te las să-l ajuţi să urce scările. Ştii ce a spus doctorul.

— Îl supără să vadă pe vreunul dintre copiii lui când este aşa, replică doamna Swinton. Nu are niciun rost să-l înrăieşti. Va adormi acum.

— Oh. sigur că va dormi, răspunse Frank amar. Ştia că mama lui era cea care va rămâne trează toată noaptea lângă trupul abrutizat, aproape fără simţire al soţului ei.

— Vrei să bei un pahar cu apă? o întrebă el o clipă mai târziu când văzu că-i revine culoarea în obraji şi că respiraţia întretăiată se domolea.

— Mi-e bine dragul meu răspunse ea şi îl bătu uşurel pe mână Nu-ţi face griji.

— Cât a costat birja? întrebă Frank. Mama sa luă geanta rămasa în poala.

— Cinci silingi şi şase penny răspunse şi o notă de disperare se simţea în vocea ei.

— Asta nu mai poate să continue, spuse Frank mânios, dar doamna Swinton, ridicându-se încet în picioare, răspunse:

— Nu putem face nimic în problema aceasta, dragul meu, doar să ne descurcăm până la dată de întâi a lunii.

Treaz, întins în patul din camera sa mica din spate, Frank auzi ceasul îndepărtat bătând orele. Nu putea să doarmă şi dăduse la o parte aşternuturile, stând întins, pe jumătate gol în speranţa că aerul îl va răcori.

Gândurile nu-l lăsau să se odihnească. Nu numai evenimentele din seara precedentă îl îngrijorau – la urma urmei, era o întâmplare cu care era obişnuit.

Arareori trecea o lună fără ca tatăl său să facă una din crizele sale de beţie, când reuşea să cheltute ultimul penny disponibil din casă.

Frank crescuse obişnuindu-se cu spectacolul beţiilor inconştiente sau agresive ale tatălui său, aşa cum se obişnuise şi cu inevitabilele accese de remuşcări care urmau a doua zi, când Edward Swinton încerca să intre din nou pe sub pielea propriei sale familii. Ceea ce îl îngrijora cu adevărat pe Frank era gândul la mama sa. Abia în ultimele trei luni el şi Emily aflaseră că

păstrase secret faţa de ei adevărata stare îngrijorătoare a sănătăţii ei.

Suferea de inimă, boala agravată de mâncarea proastă, de anemie şi de prea multă muncă. La insistenţele lor să afle adevărul, doctorul admise destul de deschis că era numai o chestiune de timp până la colapsul definitiv.

Toţi anii de când se măritase, doamna Swinton muncise ca o servitoare neplătită dar fără drepturile unei servitoare.

Orfană, fusese crescută de un unchi şi de o mătuşă care muriseră de mult şi se considerase norocoasă că atrăsese atenţia unui ofiţer, tânăr şi frumos, dintr-un regiment de elită. La mai puţin de un an după căsătoria lor fusese dat afară pentru că lovise fiind beat un ofiţer superior Din fericire avea o mică avere personală cu care s-ar fi putut retrage în anonimat, dar aceasta se micşoră repede, când Edward Swinton umilit şi plin de resentimente, se complăcu în adevărate explozii de risipă, pe când încerca să caute uitarea.

Cu timpul, debitele acumulate în această manieră trebuiră plătite din capital, până când în cele din urmă nu mai rămase nimic, cu excepţia unui venit minim moştenit de la mama sa care din fericire era viager. Aceşti bani i se plăteau lunar şi deveniră, în cele din urmă singurii care mai stăteau între familia

Swinton şi azilul de munci pentru săraci.

Când se născuse fiul său după prima clipa de groază că mai aveau o gură de hrănit în condiţiile lor economice precare Edward Swinton îşi mai adună forţele şi reuşi pentru scurtă vreme să-şi găsească un serviciu.

Curând însă alunecă într-o stare de deznădejde letargică, alternând cu perioade când nu-şi mai putea suporta propria existenţă şi găsea uşurare în băutură.

Reproşurile, lacrimile şi rugăminţile soţiei sale aveau din ce în ce mai puţin efect asupra lui. Era adevărat că atunci când era treaz îi părea rău pentru ce făcuse, dar în acelaşi timp, aceste regrete erau invariabil datorate durerii de cap sau deranjamentului stomacal.

Singurul semn că îi mai rămăsese o urmă de decenţă era acela că oricât era de beat prezenţa oricăruia dintre copiii lui îl făcea să devină furios.

Ocazional, când nu era băut căuta compania fiului său dar nu putea să nu-şi dea seama că sentimentele lui Frank faţă de el cu siguranţă nu erau unele de afecţiune. Din momentul când se născuse, Frank însemnase totul pentru mama sa.

Se născuse într-un moment de stres deosebit. Ea nu numai că nu voise copilul, dar aproape înnebunise de disperare când în

cele din urmă fu sigură că urma să aibă unul. Nu erau bani şi Edward îi făcea mai multe necazuri decât în mod obişnuit într-adevăr, chiar înainte ca Frank să se nască, beţiile sale se terminau cu stări de delirium tremens şi ea împreună cu doctorul petrecuseră două nopţi şi două zile luptându-se cu el să nu se sinucidă.

Apoi, toată iubirea neîmplinita din sufletul ei păru să se reverse asupra lui Frank.

Destul de ciudat, născut într-o asemenea casă mizerabilă, era un bebeluş puternic, fericit, ce părea mulţumit cu existenta lui, gata să zâmbească şi să gângurească la toată lumea, nu era de mirare că doamna Swinton îl iubea.

Chiar mai puţin surprinzător era că Emily adoptă o atitudine de antipatie aproape violentă faţă de copil. Frank, pe când era un copilaş, simţise animozitatea lui Emily faţă de el şi refuzase puţinele ei tentative de prietenie.

Cei doi copii fuseseră relativ bine educaţi, cu preţul unor sacrificii inimaginabile şi neştiute, din partea mamei lor. Într-adevăr, fuseseră vremuri când casa era aproape goală până când ziua de întâi a lunii aducea cecul aşteptat cu nerăbdare.

Mâncare era întotdeauna puţină, cea mai la îndemână economie se făcea la provizii, totuşi s-ar fi putut descurca, dacă

nu ar fi fost excesele de risipă ale lui Edward. Pentru doamna Swinton erau coşmaruri care o urmăreau de la un eveniment la următorul. Zile întregi, după una din beţiile lui, ea tresărea la auzul soneriei de la uşă sau la zgomotul scrisorilor care cădeau în cutie.

Chitanţele erau marea ei spaimă, erau monştrii care devorau mâncarea, lumina şi căldura care de drept erau ale ei şi ale copiilor ei.

— Ce se va întâmpla cu noi? se întreba Frank, aşa cum se întrebase de atâtea ori.

Băiat fiind, când deveni pentru prima dată conştient ce fel de bărbat era tatăl său şi câtă nefericire îi adusese mamei sale, se rugase continuu şi cu seriozitate ca tatăl său să moară. Când crescu mai mare i se păru, în ciuda a ceea ce mama lui îl învăţa şi a propriei sale convingeri de copil că nu exista Dumnezeu, dacă îngăduie ca astfel de lucruri să se petreacă.

Casele de pe Edward Street, murdare şi necesitând reparaţii, erau totuşi solid construite, şi Frank, care dormea în camera alăturată de cea a mamei şi a tatălui său, numai ocazional putea auzi sforăitul zgomotos printre pereţi.

Cu excepţia momentelor când tatăl său era furios, nu le putea distinge vocile.

Noaptea aceasta era foarte linişte în casă. Lângă el, Emily adormise în camera ei mică, mansardată, lipită de debara, unde tot felul de resturi şi vechituri din gospodărie erau păstrate în speranţa că într-o zi ar putea fi folositoare sau vandabile. Se gândea la mama lui. Adesea se imaginase câştigând mari sume de bani sau moştenind o avere într-un fel sau altul, şi îşi închipuia felul în care el şi mama lui le-ar cheltui împreună. Doamna Swinton avea ceva care o făcea potrivită pentru lux; avea o blândeţe şi o feminitate care îi lipseau fiicei ei.

Pentru el însuşi, Frank năzuia la cele mai nebuneşti visuri de veselie şi extravaganţă. Se vedea bine îmbrăcat, o persoană importantă, călătorind încoace şi încolo, vizitând locuri pitoreşti, întâlnind lume amuzantă şi interesantă, remarcându-se dintre ei şi stârnind interesul celor cu care intra în contact. Dintr-odată gândurile sale fură întrerupte de o bufnitură. Ascultă. Se lăsă tăcerea. Era ca şi cum cineva ar fi căzut, se gândi.

Să se fi trezit tatăl său şi să fi devenit turbulent? n-ar fi fost pentru prima dată când astfel de lucruri se întâmplau, îngrozind-o pe mama sa.

Dar i se păru că bufnitura nu venise din dormitor, ci din altă parte a casei. Baia era la jumătatea palierului, poate se trântise uşa.

Stabili cu el însuşi să reia firul viselor întrerupte şi apoi o teamă stranie, tulburătoare îl făcu să se ridice din pat şi să aprindă o lumânare. Lumina galbenă îl orbi pentru o clipă apoi aruncă umbre uriaşe prin cameră.

Lăsând-o lângă pat, Frank se îndreptă tăcut spre uşă.

Nu mai urmaşe niciun alt zgomot și ezită înainte de a răsuci mânerul, în cele din urmă o făcu toarte precaut. Nu avea nicio dorinţă să se ciocnească de tatăl său, care ar fi putut să iasă din cameră. Deschise uşa şi se uită în jos pe scări. Totul părea foarte tăcut apoi în lumina care strălucea în spatele său avu impresia vagă că era ceva pe scări. Împinse uşa să o deschidă mai larg. Se repezi înainte, pe scări, pentru că mai jos, chircită, cu un braţ întins nefiresc o văzu pe mama sa.

În mod evident, că căzuse venind din baie, iar lumânarea pe care o ducea în mână se rostogolise din suport în timp ce acesta rămăsese lângă ea.

Fără îndoială leşinase. Frank încercă să o ridice, reuşi să o ia în braţe putând astfel să o care pe distanţă mică până în camera lui.

Capul femeii căzu pe braţul lui, în timp ce o ducea spre cameră şi o aşeza pe pat.

Frank se duse spre lavoar şi umplu un pahar cu apă dar în

timp ce se întorcea iar către pat fu izbit de paloarea feţei ei și de albeaţa braţelor: unul dintre acestea căzuse peste marginea patului iar degetele aproape că atingeau podeaua.

Pe negândite într-un impuls înainte să se ducă spre ea închise uşa. Se va descurca singur nu o va chema pe Emily.

Îi înălţă capul şi încercă să-i strecoare câteva picături de apă printre dinţi, dar era imposibil, aşa că o întinse din nou, întrebându-se dacă nu era mai bine să cheme doctorul. Ceva îl făcu să-i asculte bătăile inimii şi în timp ce făcea aceasta, realiza fără umbră de îndoială, mai clar decât dacă i s-ar fi spus, că mama lui murise. Cu aproape trei ore mai târziu, zorii zilei, pătrunzând prin perdelele subţiri, netrase, făcură ca lumina lumânării să pălească.

Frank se ridică din genunchi, poziţie în care rămăsese, pe jumătate îngenuncheat, pe jumătate ghemuit, cu capul pe pat Nu ştia cât stătuse aşa.

Mâna mamei sale pe care o ţinuse într-a sa era deja rece, şi îi fu greu să i le încrucişeze pe piept. Încet, cu picioarele înţepenite de nemişcare, se îndreptă către fereastră şi dădu uşor perdeaua la o parte Era o dimineaţă limpede, luminoasă, soarele va răsări în curând deasupra acoperişurilor, pe cerul fără nori. Se întoarse în mijlocul camerei. Nu avea nicio lacrimă în ochi, dar

pleoapele îl dureau şi le simţea întinse şi uscate, ca şi cum ar fi fost încordate la maximum. Rămase o clipă nehotărât, apoi se îmbrăcă repede. Coborî o valiză veche marca Gladstone de pe dulap, unde stătea de atâta timp, că se acoperise de praf, iar încuietoarea se ruginise. Înăuntru erau câteva haine vechi, pe care nu le mai purta. Le aruncă pe podea, înlocuindu-le cu hainele din sertare şi cu un palton de iarnă care era atârnat în dulap.

Aceste pregătiri nu-i luară mai mult de un sfert de oră dar când termină se întoarse lângă pat, îngenunche lângă mama sa şi îi sărută fruntea rece.

— Adio draga mea, spuse tare cu o voce care suna straniu.

Fără să se uite înapoi, își luă valiza, coborî încet scările, deschise uşa şi ieşi pe străzile goale.

CAPITOLUL 2

1911

Pe mobila masivă de mahon erau vaze mari de flori, dar pe biroul imens, sculptat, care ocupa centrul camerei era numai o mică vază cu boboci de trandafir. Acum, ca întotdeauna, Helga, ridicând ochii din hârtiile ei, aruncă o privire către flori şi surâse înainte să se aplece din nou asupra lucrului ei. Scria adrese pe

teancul mare de plicuri care aşteptau lângă cotul ei.

Soarele strălucea în părul ei bogat greu, strâns împletit în jurul capului ei mic. Purta o rochie neagră cu gulerul şi manşetele albe.

Pe faţa drăguţă se citea priceperea care era reflectată şi de scrisul ferm şi citeţ.

Ridică privirea când intră servitorul.

— Ce s-a întâmplat. William? întrebă.

— A sosit mesagerul de la Sir Alfred domnişoară, răspunse.

— A întârziat, spuse Helga severă. Spune-i să se grăbească, te rog. Sir Alfred aşteaptă aceste documente.

Îi înmână un plic mare, sigilat, şi în timp ce acesta ieşea, încuie sertarul din care îl luase şi puse cheia în siguranţă în cărligul de aur, de modă veche, pe care îl avea prins dedesubtul centurii late, negre, de lac care îi înconjura talia subţire.

Puţin după aceea fu iarăşi deranjată.

Cineva bătu la uşă, iar când ea spuse tare „Intră”, o femeie grasă, corpolentă îmbrăcata într-o rochie imprimată şi un şorţ alb, scrobit păşi în cameră.

Helga se întoarse spre bucătăreasa care dirija cu mână de fier dependinţele casei lui Sir Alfred.

— S-a întâmplat ceva doamnă Dewkins? întrebă ea.

— Într-adevăr, domnişoară, răspunse bucătăreasa cu gura strâns încreţită, lucru care prevestea necazuri cu servitorii.

— Aveţi din nou probleme cu fata de la bucătărie? întreba Helga neliniştită.

— Chiar aşa, replică doamna Dewkins. Nu accept impertinenţa în bucătăria mea şi cu atât mai puţin acest comportament faţă de mine. Eden s-a întors aseară după ora zece şi jumătate, iar când i-am vorbit despre asta de dimineaţă, mi-a spus că nu-i treaba mea. Pufăi înainte să continue:

— Trebuie să plece, domnişoară. Îmi pare rău, după toată osteneala pe care v-aţi dat-o să-mi găsiţi un ajutor. Munceşte bine, nu pot spune că nu, dar tinerele trebuie să înveţe să-şi ştie locul, altfel rămân fără el, aşa zic eu.

— Nu înţeleg, doamnă Dewkins, spuse Helga blând, după cât v-aţi dat dumneavoastră silinţa cu ea, începuse să devină o mică bucătăreasă foarte pricepută. Dacă i-aş vorbi eu şi şi-ar cere scuze, credeţi că i-aţi mai putea da o şansă?

— Nu văd la ce ar folosi, domnişoară, replică doamna Dewkins. I-am vorbit şi eu înainte.

— Bine, lăsaţi-mă să încerc eu de dată acesta, o rugă Helga. Ştiu că vă cer să fiţi îngăduitoare, dar aşa aţi fost

întotdeauna. Fata vine dintr-o familie cu probleme mari şi dacă o daţi afară acum, Dumnezeu ştie ce i se va întâmpla. Voi vorbi pe îndelete cu ea şi vă va cere iertare pentru tot. Vă promit.

Doamna Dawkins şovăi şi se lăsă convinsă.

— Prea bine, domnişoară, spuse cu inima îndoită, o iert şi de dată aceasta dar să-i fie clar că aceasta este ultima ei şansa.

— Oh, doamnă Dawkins, ce bună sunteţi, spuse Helga. Cred că adevărul este că le alintaţi pe fetele care lucrează cu dumneavoastră şi ele şi-o iau în cap.

— Nu m-ar mira deloc, spuse doamna Dawkins cu năduf.

— Bine. Trimiteţi-o pe Ellen la mine după-amiază când terminaţi treaba cu ea, spuse Helga, şi o voi certa cum se cuvine.

— Vă mulţumesc domnişoară, spuse bucătăreasa, îndreptându-se cu demnitate către uşă. Helga răsuflă uşurată. La douăzeci şi cinci de ani nu era o treabă uşoară să conduci o casă cu şaisprezece servitori, dar se descurcase cu multă competenţă timp de aproape trei ani. Ştia că Sir Alfred Steene nu numai că era mulţumit de ea dar se baza pe ea pentru a păstra armonia şi bunul mers al gospodăriei. La început însă părea că își asumase o misiune imposibilă. Cu trei ani înainte confruntată cu sarcina aproape imposibilă de a-şi găsi un serviciu, venise din Germania să-i ajutor lui Sir Alfred.

Acesta îl cunoscuse pe tatăl ei, atât ca partener de afaceri cât şi ca prieten, din vremea când baronul Hildergard fusese o persoană bogată şi puternică în industria germană. Dezonoarea, care fusese ataşată numelui său după moartea sa neaşteptată, o îndepărtase pe singura lui fată de prietenii ei din copilărie, care nu-i mai acordau nici simpatia nici dispreţul lor.

Din fericire, vorbea englezeşte şi se bucurase de multe vacanţe de vară la Londra, dar chiar aşa fiind, nu era uşor să îşi găsească un serviciu şi ajunsese la capătul resurselor ei intelectuale, nemaiştiind ce să facă.

Venise în Park Lane într-o dimineaţă posomorâta de ianuarie Ajunsese chiar în mijlocul unei crize cu servitorii, iar Sir Alfred ca mulţi alţi bărbaţi inteligenţi, care se descurcau fără nicio problemă într-un birou de afaceri, ere complet neajutorat şi nenorocit când izbucnea o furtună domestică în jurul său.

O primi pe Helga, după ce o lăsase să aştepte o vreme, şi pe măsură ce îi vorbea și îi povestea despre situaţia ei grea se descuraja căci vedea că abia o asculta, gândurile lui fiind evident ocupate cu alte afaceri.

Dintr-odată, el îi spuse.

— Cine se îngrijea de casa voastră în Germania? Mi-o amintesc foarte bine Era foarte confortabilă când am stat acolo

cu tatăl tău.

— Eu o conduceam încă de când aveam optsprezece ani, răspunse Helga. Puţin nedumerită de întrebarea ce părea total irelevantă. După moartea mamei, sora tatălui meu a venit să stea cu noi până când am crescut iar apoi s-a întors în Bavaria pentru că îi era dor de munte şi ura oraşul.

— Tu angajai personalul? întrebă Sir Alfred.

— Desigur, spuse Helga cu un zâmbet. Mă pricep foarte bine la gospodărie: toate femeile din ţara mea se pricep. Obişnuiam să-l ajut pe tata şi la treburile lui. Întotdeauna îmi spunea că sunt la fel de bună ca oricare dintre secretarele sale.

— Credeţi, spuse ea ezitând, cu un licăr neaşteptat de speranţă, că mi-aş putea găsi un astfel de post în Anglia? Nu m-am gândit până acum, dar poate că…

— Desigur, o întrerupse Sir Alfred, postul e chiar aici. De astăzi draga mea eşti administratoarea și secretara mea.

— Adevărat? exclamă Helga. Se ridică iute în picioare şi arăta atât de drăguţă şi de tânără cu pălăria ei de catifea cu pene, încât orice alt bărbat ar fi fost neliniştit luând această decizie. Dar Sir Alfred ara obişnuit să ia hotărâri rapide Nu se temea de ele. Acumulase o avere uriaşă chiar cu această metodă şi cu aerul celui care lasă pe umerii altcuiva o povară grea, o bătu

uşor pe umăr.

O asigură că va fi foarte mulţumită şi o conduse triumfal pe scări ca să o cunoască pe fiica lui. Edith Steene avea, cincisprezece ani, o faţă urâtă şi măslinie, care nu arăta a englezoaică şi displăcea instantaneu tuturor guvernantelor angajate de tatăl său pentru ea.

Lady Steene murise cu numai şase luni în urmă, dar nici ea nu reuşise cu mult mai bine decât soţul ei să aleagă profesorii potriviţi pentru fiica lor.

Totuşi, nemulţumirile nu ajungeau la urechile lui Sir Alfred, iar el era înduioşător imaginându-şi că Edith avea atâtea probleme din cauza ineficienţei sale, după moartea soţiei. Printr-unul din acele curioase jocuri ale sorţii care nu pot fi explicate, Edith o plăcu pe Helga, şi cu timpul ajunse aproape să o adore

Poate că înfăţişarea Helgăi explica acest lucru Edith era ştearsă, prea slabă, şi deşi era scundă părea disproporţionată.

Toată viaţa ei fusese înconjurată de femei în vârstă, serioase, care deşi aveau, fără îndoială, o inimă de aur, erau totuşi extrem de neatrăgătoare.

Helga, cu părul ei auriu, cu tenul alb trandafiriu, şi cu ochii albastru închis era pentru Edith personificarea tuturor poveştilor

pe care le citise vreodată.

Pentru ea, într-adevăr Helga era prima fiinţă frumoasă pe care o văzuse în casa ei copleşitor de luxoasă. Lady Steene fusese bolnavă câţiva ani înainte de a muri. De-a lungul anilor, fiica ei începuse să urască camera întunecată mirosind întotdeauna a medicamente şi antiseptice unde zăcea mama ei iritată şi plângreaţă. Boala o revolta pe Edith şi se depărtase de ea; aerul perfect sănătos al Helgăi o atrase la fel de mult ca şi înfăţişarea sa. Nu mai văzuse la nimeni până atunci vitalitatea şi vigoarea pe care le emana tânăra nemţoaică.

Până şi Cedric, fratele ei, singura persoană din casa pe care Edith o iubea cu adevărat, nu dădea aceeaşi impresie de sănătate.

Era arătos, dar era prea slab, iar culoarea măslinie a tenului era accentuată de felul în care îşi purta părul lung, care-i cădea dezordonat pe frunte.

Cedric fusese o decepţie pentru tatăl său întrucât nu arătase niciun interes pentru lumea finanţelor. Dimpotrivă, avea o fire artistică, dar dovedea doar un interes superficial, de diletant, fără o adevărată cunoaştere a artei.

Pierdea vremea, avea prieteni pe care tatăl său îi considera nepotriviţi şi un singur admirator printre cei apropiaţi: sora lui

mai mică.

Helga se pomeni aşadar introdusă într-o familie ciudată. Sir Alfred pleca de acasă imediat după micul dejun şi rareori se întorcea înainte de cină.

Când primea musafiri, erau de obicei petreceri cu celibatari întâlniţi în societatea londoneză, şi acelaşi lucru se întâmpla în casa sa din Newmarket, pe care o cumpărase de curând, cu acelaşi prilej cu care cumpărase şi câţiva cai de cursă de prima clasă. Sir Alfred achiziţiona încontinuu noi proprietăţi, dar după ce le obţinea, ele nu-i dădeau mare satisfacţie.

Îi plăceau banii, atâta timp cât îi făcea, dar odată obţinuţi nu-l prea interesa ceea ce putea să-şi cumpere cu ei. Avea un adevărat spirit de jucător, aceeaşi bucurie cu a celui care stă la Monte Carto la masa verde şi se înfioară de clinchetul pe care îl face bila ruletei oprindu-se la un număr.

Jocul este totul – valoarea jetoanelor mizate înseamnă foarte puţin. Este dorinţa de a învinge cea care contează, bucuria inspiraţiei şi a instinctului de câştigător contra norocului orb.

Instinctul de jucător era raţiunea pentru ceea ce părea să fie norocul uimitor al lui Sir Alfred cere îi făcea pe cei din societatea londoneza să vorbească despre el ca despre Steene cel cu degete de aur.

Întotdeauna încerca şi soarta îl favoriza mereu, mereu. Ceea ce păruse imposibil celorlalţi devenea în mâinile sale un avantaj al destinului.

Adesea, când se întorcea după amiaza la Park Lane, Helga, intrând în biblitotecă pe neaşteptate, îl găsea şezând cu ochii închişi şi faţa trasă, complet epuizat, cu un pahar de whisky cu sifon care zăcea neatins lângă el şi o ţigară consumată între degetele lungi şi subţiri.

— Mă scuzaţi, spunea ea, retrăgându-se Nu ştiam că sunteţi acasă.

— Intră draga mea, intră, spunea istovit Sir Alfred.

— A fost o zi obositoare? întrebă Helga cu vocea ei blândă, înţelegătoare.

— Obositoare dar fructuoasă, răspundea Sir Alfred de obicei. Apoi, la amintirea triumfului, aproape vedea vitalitatea revenindu-i, resuscitându-l şi întierindu-l pe de-a întregul, până când, printr-o uimitoare transformare toată oboseala dispărea

Sir Alfred, plin de viaţă şi vibrând de energie, îi explica Helgăi cum, încă o dată, intuiţia sa fusese fără greș. Înţelegea foarte puţin din ce încerca să-i explice: afacerile nu erau domeniu care o interesa cel mai mult iar ramificaţiile afacerilor lui Sir Alfred erau prea complicate pentru oricine oricât de abil

ar fi fost. În acelaşi timp, simţea că ascultându-l, înţelegându-l și încercând să-i dea răspunsuri inteligente şi la obiect, îl ajuta într-un anume fel şi îi mai alunga, poate, puţin, singurătatea Nu avea nicio îndoială că era singur, Edith era tânără, iar cu Cedric pierduse orice speranţă de se înţelege. Astfel, nu comunica cu niciunul dintre ei. Adesea se întrebase dacă Lady Steene îl înţelesese ceea ce aflase de la servitori nu părea să fie aşa. O femeie torturată de boală, murind lent dar inevitabil, după ani întregi de suferinţă, era puţin probabil să fi fost un ajutor pentru cineva atât de dinamic ca Alfred.

O copleşise cu cadouri. Îi arătase Helgăi odată, un teanc uriaş de cutiuţe de catitea pentru bijuterii, care trebuiau păstrate pentru Edith până creştea, dar cadourile îşi pierd adevărata lor valoare, dacă nu sunt însoţite de afecţiune. Helga avea impresia că Sir Alfred ţinuse foarte puţin la soţia sa în ultimii zece ani de căsătorie. Era straniu ce puţine urme lăsase în casa în care trăiseră împreună atâţia ani. Fiecare cameră era mobilată personal, fără niciun semn de feminitate. Numai camerele lui Cedric purtau urma personalităţii sale, a caracterului său morbid şi depresiv. Îi plăceau draperiile mov iar cărţile erau toate frumos legate în piele de viţel de culoare purpurie, cu litere poleite Nu-i plăceau florile şi refuza să le vadă oriunde în jurul

său.

Dar avea o colivie cu canari şi o maimuţă micuţă, cu faţa neagră, care nu se lăsa atinsă de nimeni din casă în afară de stăpân.

După doi ani deşi îl vedea aproape zilnic pe Cedric, Helga simţea că-i cunoştea chiar mai puţin decât pe cineva întâlnit întâmplător la o petrecere.

Când el muri într-un accident de motocicletă, Helga simţi că-l trădase într-un fel pe Sir Alfred prin aceea că nu-l ajutase nici ca o prietenă, nici ca o confidentă pe unul dintre membrii familiei.

Sir Alfred primi moartea unicului său fiu cu resemnare, dar Edith fu de neconsolet şi numai cu foarte mult tact, Helga reuşi să o facă să treacă peste perioada de doliu, de nouă luni şi să-i pregătească debutul în societate, căci trecuse deja cu câteva luni de optsprezece ani.

Helga înţelese că la multele ei sarcini avea să se adauge acum şi aceea de a-i fi însoţitoare. Avea multe îndoieli că va reuşi să-şi îndeplinească rolul acesta aşa cum ar fi vrut. De acum era sigură că Sir Alfred şi Edith ar fi fost încântaţi de orice ar fi făcut, dar ea ştia că odată ce Edith va debuta în societate, trebuiau făcute schimbări şi că trebuia să existe o formă

organizată de reuniuni pentru fată. I se părea surprinzător, chiar şi după trei ani, cât de puţini prieteni şi cunoştinţe avea familia Steene, în ciuda bogăţiei lui Sir Alfred.

Edith cunoştea foarte puţine fete de vârsta ei. Helgăi îi fu aproape imposibil să alcătuiască o listă suficient de lungă de invitaţi la serata dansantă.

Îl sâcâi pe Sir Alfred să o ajute, dându-i numele prietenilor săi care aveau copii, şi risca să-i invite pe mulţi dintre cei de aceeaşi vârstă cu Edith, care puteau să ignore invitaţia sau să o umilească.

Pe un singur lucru se bizuia Helga şi nu fără temei. Sir Alfred era bine cunoscut ce un om cu o imensă avere, iar Edith era acum singurul său copil şi moştenitor. Dar trebuia să ţină cont şi de Edith.

Fără îndoială, fata arăta mai bine decât copilul slăbănog şi chinuit pe care Helga îl găsise ghemuit în faţa căminului când Sir Alfred le făcuse cunoştinţă.

Dar părul ei era lins şi nici cel mai bun coafor Bond Street nu putea evita şuviţele dezordonate care atârnau în modul cel mai neplăcut. Hainele, oricât de scumpe, nu păreau niciodată să potrivească cu umerii săi prea mici sau să-i ascundă coatele mari, ascuţite. Helga n-ar fi fost ea însăşi dacă nu şi-ar fi dat

seama că ea era cea mai dezavantajoasă comparaţie pentru Edith.

Cu trecerea anilor se făcuse din ce în ce mai drăguţă, iar poziţia de om de încredere îi dăduse echilibrul şi siguranţa de sine care-i lipseau când venise la Londra, disperată şi fără bani. În mod ciudat, în sentimentele lui Edith faţă de Helga nu era nicio urmă de gelozie: o adora, tot ce făcea i se părea minunat, şi era încântată când Helga stârnea admiraţia oricui o întâlnea.

Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să audă că tânăra nemţoaică era lăudată în spatele ei şi să fugă repede cu complimentul, de parcă aducea o ofrandă la altar. O copleşea cu cadouri şi şi-ar fi cheltuit toţi banii în felul acesta, dacă Helga nu ar fi protestat şi uneori refuza cadourile, înapoindu-le la magazin.

Într-un fel era mişcător. În altul o binecuvântare că Helga venise la ei căci altminteri aceste sentimente pasionate şi fără limite ar fi putut avea alt obiect, care să nu le merite. Helga ere suficient de înţeleaptă să-şi dea seama că mai devreme sau mai târziu, dintr-o astfel de situaţie puteau să apară complicaţii şi era îngrijorată în timp ce scria plicurile şi invitaţiile pentru balul de debut al lui Edith. Scrisese aproape o sută când uşa se deschise încă o dată şi William servitorul, o întrerupse.

— Vă rog, domnişoară a venit un domn. A cerut să-l vadă pe Sir Alfred şi când i-am spus că nu este acasă a întrebat de domnişoara Edith.

— Domnişoara Edith! repetă Helga surprinsa. Edith avea atât de puţini prieteni, încât era un eveniment când cineva întreba de ea, fie el bărbat sau femeie.

— Cine este?

— Mi-a spus că numele său este domnul Swinton, zise William. Regretă că nu are o carte de vizită.

— Domnul Swinton spuse Helga, încreţind fruntea într-un efort de concentrare. Sunt sigură că nu cunosc acest nume. Este cu adevărat un gentleman. William sau e cineva care vinde ceva?

— Oh, nu, domnişoară, arată ca un adevărat gentleman, răspunse William vesel.

— Bine, nu-mi dau seama cine este, spuse Helga. Cel mai bine ar fi să-l văd eu mai întâi. Domnişoara Edith va coborî în curând, oricum. Dacă vreau să o chemi, te voi suna.

— Foarte bine domnişoară spuse William, dispărând cu un zâmbet larg, o clipă mai târziu, deschise uşa şi anunţă. Domnul Frank Swinton.

El intră încet în cameră. Purta o garoafă mare roşie la

butoniera hainei sale de dimineaţă şi cravata neagră era ornamentată cu un ac sclipitor.

La treizeci şi unu de ani era considerat de toată lumea un bărbat frumos. Mustaţa uşor răsucită la capete îi acoperea gura, iar părul negru era periat pe spate, lăsând fruntea liberă şi strălucind ca mătasea.

Avea siguranţa şi greutatea cuiva care a învăţat că încrederea în sine este cel mai important lucru de pe lume şi din cauza acestei certitudini nu-l speriau situaţiile neaşteptate. Era mai mult decât o bănuială de sărăcie pe care i-o dădeau pantofii de piele lustruiţi totuşi. În ciuda crăpăturilor adânci şi a pantalonilor şifonaţi care făceau pe oricine să observe că hainele erau de fapt sărăcăcioase şi jerpelite.

Helga îi privea chipul şi aşa cum multe femei făcuseră înainte, găsi un şarm pe care nu ţi-l puteai explica dacă se datora în întregime dorinţei de a place sau de a fi plăcut. Era ceva care te prindea în zâmbetul lui Frank, ceva impenetrabil, dar totuşi atrăgător în expresia ochilor săi scânteietori şi chiar în cutele adânci de sub ei, care se adânceau şi mai tare când zâmbea. Frank întinse mâna.

— Eşti Edith Steene? întrebă el cu glas domol, profund. Helga îi strânse mâna.

— Sunt secretara lui Sir Alfred, spuse, iar domnişoara Steene este în grija mea. M-am gândit că poate îmi veţi spune mie motivul vizitei dumneavoastră.

Chipul fermecător al Helgăi împrumută aspectul oficial al vorbelor sale şi Frank zâmbi când îi răspunse:

— Iniţial am întrebat de Sir Alfred.

— Da, ştiu, spuse Helga. Sir Alfred este în oraş. Se va întoarce după amiaza, dacă intenţionaţi să-l mai căutaţi. Stăteau încă în picioare într-o atitudine oficială şi Frank, cu un gest, arătă un scaun şi sofaua de lângă şemineu.

— Pot să iau loc? spuse el. Sau vă reţin din treabă? Vă pot spune pentru ce am venit.

— Desigur, răspunse Helga. Scuză-mă. Era puţin iritată de aplombul lui Frank: era atât de diferit de musafirii obişnuiţi ai casei şi nu-şi putea imagina scopul real al vizitei sale. Prietenii lui Sir Alfred nu apăreau în haine de zi iar Frank, cu certitudine, nu semăna în niciun fel cu cunoştinţele din lumea afacerilor pe care Sir Alfred îi primea acasă, fie stabilind întâlniri cu ei, fie invitându-i.

Helga se obişnuise în anii care trecuseră să trateze cu tot felul de oameni care veneau să vândă câte ceva. Cei mai mulţi dintre ei preferau să-l aştepte pe Sir Alfred, dar câţiva încercau

să se bage şi pe sub pielea secretarei.

Niciunul dintre ei nu întrebase de Edith, şi nici nu avusese manierele şi aspectul acestui bărbat. Se aşeză, cufundându-se în sofaua tapisată cu catifea şi aşteptă să vorbească el, dar tot timpul căuta în minte ceva despre el.

— De fapt, am venit aici, spuse Frank cu voce înceată, cu o misiune tristă. Poate că ghiceşti care este aceasta? Am fost prieten cu Cedric şi nu am aflat de moartea lui în acel accident decât când m-am întors în Anglia, săptămâna trecută. M-a şocat foarte tare. „Prietenul lui Cedric!” gândi Helga.

Ideea nu-i trecuse deloc prin cap. Cedric, ca şi Edith, avea puţini prieteni, după câte ştia ea şi, cu siguranţă, numai câţiva veniseră în casă.

Cea mai mare parte erau tineri artişti de vârsta lui, care nu erau foarte interesaţi de ceilalţi membri ai familiei. „Swinton”. se gândi ea. „Swinton. Nu-mi amintesc numele”. Dar ştia, că şi dacă l-ar fi auzit, nu i-ar fi spus nimic şi cu greu i-ar fi rămas în memorie.

— Accidentul lui Cedric a fost un mare şoc, spuse Helga, dar a murit instantaneu şi nu a suferit deloc.

— Nici nu-mi vine să cred, murmură Frank. Atât de tânăr şi să moară…

— Da. spuse Helga. Într-adevăr… Urmă o mică pauză, apoi Frank continuă:

— Nu am venit numai ca să vorbesc despre asta, ci desigur, ca să-mi exprim compasiunea şi să transmit condoleanţele mele tatălui şi surorii sale. Îmi dau seama cât de nefericiţi trebuie să se fi simţit.

— Lui Edith, cu siguranţă, i-a frânt inima, spuse Helga. Abia am convins-o să abandoneze doliul, căci la anul trebuie să-şi facă ieşirea în lume.

— Cât o iubea Cedric… spuse Frank. Vorbea adesea de ea.

— Cu adevărat? spuse Helga surprinsă. Să audă că Cedric discuta despre sora lui cu prietenii arunca o nouă lumină asupra caracterului lui.

— Păreţi surprinsă, o provocă Frank.

— Sunt, puţin, admise Helga. Aici, acasă, nu părea să-i arate prea mult interes.

Se îmbujoră şi se opri, dându-şi seama că discuta cumva nefavorabil despre băiatul decedet, cu cineva complet străin. Frank observă starea ei de confuzie.

— Continuaţi, spuse el. Nu trebuie să vă jenaţi să-mi spuneţi ce credeaţi despre el, într-adevăr, ţineam foarte mult la Cedric, dar cred că şi în cazul celui mai bun prieten este ridicol

să fii orb le defectele lui, nu crezi?

— Cedric a fost cel mai bun prieten al dumneavoastră? întrebă Helga oarecum neîncrezătoare. Era ca într-un vis. Era surprinzător să vezi că acest bărbat bine îmbrăcat, evident un om de lume, să-şi afirme prietenia cu cel mai morocănos diletant. Se gândea le felul în care Cedric îşi dovedise partea orientală a caracterului său, cât de des îl văzuse umblând prin casă în halat, până aproape de ora prânzului. După părerea Helgăi, Cedric ere un leneş incorigibil şi era un noroc că se născuse suficient de bogat, ca să-i ierţi această oboseală permanentă.

Acest bărbat care afirma că fusese prietenul lui avea o vitalitate şi o forţă în scopurile propuse complet diferite decât la Cedric.

Poate că, se gândi ea, l-am judecat greşit pe băiat, poate că era nefericit şi ea îngăduise ca aceasta să-i întunece judecata, până ajunsese aproape să-i displacă băiatul. Rapid, se întoarse spre Frank.

— Trebuie să mă iertaţi pentru surprinderea pe care am arătat-o faţă de faptul că aţi fost cel mai bun prieten al lui Cedric. În ciuda faptului că am trăit aici, cu el în casă, îl cunoşteam foarte puţin.

— Nu-mi pot imagina pe cineva care să trăiască în aceeaşi

casă cu dumneavoastră şi să nu-şi dorească să te cunoască mai bine.

La acest compliment neaşteptat, Helga se îmbujoră şi coborî privirea.

— Probabil că ar trebui să mă scuz şi eu, continuă el. Probabil că mi-a vorbit despre dumneavoastră şi eu am uitat.

— Nu avea niciun motiv să mă pomenească pe mine, răspunse Helga.

— Aici nu sunt de acord, răspunse Frank suav, căci eu văd toate motivele.

Helga roşi din nou şi rămase fără cuvinte până când el spuse:

— Spuneţi-mi, vă rog, numele dumneavoastră şi poate acesta va trezi memoria mea proastă şi adormită.

— Helga Hildergard, răspunse ea, şi Frank ducându-şi mâna la frunte, spuse

— Da. Îmi amintesc numele Helga, dar sunt surprins, uimit. Dacă nu vă aşteptaţi ca eu să fiu prietenul lui Cedric arătând în felul în care arăt, puteţi să vă imaginaţi surpriza mea când v-am întâlnit? Helga se ridică în picioare

— Domnule Swinton, spuse ea, cred că aţi dori să o vedeţi pe Edith.

— Nu mă grăbesc, spuse Frank lejer, ridicându-se de asemenea în vreme ce vorbea, uşa se deschise şi Edith intră.

Purta o pălărie de pai cu borul lat, aleasă pentru ea de Helga, cu trandafiri galbeni care se potriveau cu panglicile rochiei toată cu volane şi dantele, în care arăta cel mai bine.

— Nu eşti gât, Helga? spuse ea. Ştii doar că am comandat trăsura pentru ora douăsprezece. Apoi îl zări pe Frank.

— Oh, îmi pare rău, spuse. N-am ştiut că eşti ocupată.

— Intră, draga mea, spuse Helga. Mă pregăteam să te chem. Acesta este domnul Swinton şi a venit să te vadă. A fost prieten cu Cedric.

Edith, care stătuse nehotărâtă până când Helga rostise ultimele cuvinte, înaintă timidă, cu mâna întinsă. La simpla amintire a numelui fratelui său, ochii i se umplură de lacrimi.

— Aţi fost prieten cu el? întrebă ea încet.

— Foarte bun prieten, răspunse Frank, de aceasta am venit să vă văd când am auzit, abia acum câteva zile de moartea lui.

— Abia acum câteva zile! exclamă Edith surprinsă.

— Am fost în străinătate, explică din nou Frank. Edith căuta pe bâjbâite batista care era băgată în sacul de mână garnisit cu panglici.

— A fost groaznic, spuse cu vocea întretăiată de un suspin.

— Vă rog, nu mă lăsaţi să vă supăr, spuse Frank N-aş fi venit dacă mi-aş fi dat seama că vă fac un rău şi mai mare.

— Oh, dar nu este aşa, spuse Edith repede. Sunt pur şi simplu o proastă. Am dorit atât de mult să vorbesc despre Cedric cu prietenii lui, ştiţi că sunteţi primul, chiar primul, care a venit aici de când a murit el?

— Când l-aţi întâlnit? întrebă ea şi de când îl cunoaşteţi? Vă implor să ne spuneţi, domnule Swinton; nu vă puteţi da seama cât am tânjit să ştiu ce făcea, când nu era acasă.

— Prima dată l-am întâlnit cu mult timp înainte, spuse Frank, nu-mi amintesc exact unde, cred că trebuie să fi fost la o petrecere dată de un amic comun, şi apoi, ne întâlneam adesea. Venea la mine acasă şi la clubul meu, cinam uneori împreună şi mergeam la teatru.

— Dar Cedric spunea întotdeauna că urâşte teatrul, interveni Helga.

— Poate că el şi domnul Swinton mergeau la anumite piese, mai bune, spuse Edith repede.

— Admit că alegerea nu era a lui Cedric, spuse Frank, ci a mea. Mă bucură o piesă bună, şi chiar un spectacol muzical bun.

— Şi pe mine, spuse Edith. Helga şi cu mine mergem adesea, nu-i aşa?

— Poate îmi veţi permite să vă acompaniez într-o seară, spuse Frank.

La această remarcă prin care îi muta atenţia de la Cedric asupra propriei ei persoane, Edith recăzu imediat în timiditatea ei obişnuită, şi uitându-se la Helga bolborosi aproape imperceptibil:

— Mulţumesc. Helga fu cea care rupse tăcerea.

— Aţi dori să vedeţi camerele lui Cedric? întrebă ea. Au fost lăsate exact cum erau pe vremea lui, cu toate cărţile şi tablourile lui.

— Mulţumesc, spuse Frank. Aş dori foarte mult. Încet, toţi trei urcară scările până la etajul doi. Aici, Sir Alfred ocupa partea din faţă a casei, în vreme ce camerele lui Cedric, legate una de alta, aveau vedere spre curtea cu flori din spate.

Frank intră în apartament cu aerul solemn, respectuos al cuiva care păşeşte într-o biserică, în timp ce Edith îl urmă cu ochii plini de lacrimi. Era pentru prima dată când Helga fu în stare să o convingă să vadă sau să atingă ceva ce aparţinuse în exclusivitate fratelui ei.

Când îi sugerase să vadă camerele se gândise cât de bine ar fi fost pentru Edith să iasă din aceasta rezervă nenorocită care îi întreţinea nefericirea.

Chiar şi Helgăi, persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume, nu-i putea vorbi deschis despre Cedric, căci ştia, chiar dacă cele două fete nu discutaseră niciodată despre asta, că Helga nu avea prea multă afecţiune pentru băiatul care murise.

Acum, mişcându-se liberă prin cameră cu Frank, atingând cărţile cu scoarţe purpurii şi privind numeroasele picturi care decorau panourile de pe pereţi, se simţi cuprinsă brusc de un val de emoţie.

Ere ca şi cum s-ar fi eliberat de un lanţ care o ţinuse prizonieră şi o amorţise cu strânsoarea lui. Lacrimile ei păreau mai puţin dureroase, mai puţin amare decât fuseseră în lunile care trecuseră. Cedric era mort, nu-l va mai putea vedea niciodată, dar nefericirea ei era acum împărţită cu cineva care îl iubise, de asemenea, se simţea mai puţin singură, mai puţin izolată.

Nimănui altcuiva nu-i păsase, nici tatălui ei, nici Helgăi şi asta fusese cel mai rău.

Niciunul dintre prietenii fratelui ei nu-i scrisese ei, personal: Sir Alfred primise câteva scrisori de le prietenii lui Cedric, dar majoritatea condoleanţelor sosiseră de la persoane care îi scriseseră gândindu-se la interesul lor, sau din pură politeţe.

Timidă cum era, Edith, într-un impuls brusc, dori să-l ia pe Frank de mână, să rămână aşa cum erau, uniţi împotriva lumii care nu-l înţelesese pe fratele ei, dar nu era capabilă să facă acest lucru.

Rămase doar în mijlocul camerei în timp ce Helga, ca un ghid, îi arăta lui Frank lucrurile lui Cedric. Numai canarii şi maimuţa dispăruseră, primii în holul servitorilor, unde erau hrăniţi şi îngrijiţi de fata de le bucătărie, iar maimuţa fusese dusă la Grădina Zoologică, unde murise după trei luni de mizerie într-un mediu nefamiliar. Edith pomeni de ea pe neaşteptate.

— Kiki a murit, spuse.

— Kiki? întrekă Frank.

— Maimuţa lui Cedric spuse Helga. Era întotdeauna cu el. Sir Alfred a trimis-o la Grădina Zoologică, dar cred că s-ar fi prăpădit oricum.

— A murit de inimă rea spuse Edith. A fost o cruzime să nu o ţinem aici.

Vorbi cu amărăciune şi, pentru prima dată, Helga fu conştientă cât de mult trebuie să fi resimţit Edith faptul că nu fusese consultată, când ea şi Sir Alfred hotărâseră ce trebuia făcut cu animalele lui Cedric.

— Tatăl tău a considerat că aşa era cel mai bine, spuse Helga nesigură.

Edith o privi agitat în vreme ce Frank se întoarse cu faţa spre ea, spunându-i blând:

— Poate că micuţul animal este mai fericit aşa Nimeni altcineva nu ar fi putut vreodată să ia locul stăpânului ei. Edith îi zâmbi printre lacrimi.

— Dumneavoastră înţelegeţi, spuse cu vocea stinsă, mai mult o şoaptă, dar el o auzi. Încet, coborau scara lată. Când ajunseră la primul etaj, Frank arătă spre uşile mari de mahon ale sălii de bal.

— Ce uşi minunate, spuse. Desigur, conduc spre sălile unde va avea loc balul dumneavoastră de debut. Helga răspunse:

— Da şi ar fi trecut mai departe, dar Edith deschise uşile.

— Aici va avea loc balul meu, spuse ea, pe douăzeci şi cinci Veţi veni, domnule Swinton, nu-i aşa?

— Aş fi onorat, răspunse Frank.

— Helga îţi va trimite o invitaţie; să nu uiţi, Helga, te rog, spuse Edith aproape cu nerăbdare. Helga fu de acord, dar tonul ei nu era entuziast. Dintr-un motiv oarecare, pe care nu putea să şi-l explice. Nu ştia de ce dar simţea brusc un fel de neîncredere în Frank. Nu putea ascunde acest lucru şi tonul ei deveni energic

şi parţial defensiv când ajunseră din nou în bibliotecă.

— Văd că scrieţi invitaţiile, spuse Frank. Vreţi să mi-o daţi pe a mea acum? Sunt puţin nesigur în ceea ce priveşte adresa mea din Londra, în următoarele câteva săptămâni. Helga se aşeză la birou şi luă stiloul. Frank continuă să vorbească.

— Dar nu vreau să aştept până pe douăzeci şi cinci ca să revăd aceste două persoane încântătoare, îmi este îngăduit să dau telefon poimâine la ora ceaiului?

Din nou Helga simţi neîncrederea cuprinzând-o, dar înainte să poată spune ceva. Edith răspunse duios.

— Vă rog chiar, domnule Swinton.

CAPITOLUL 3

Frank stătea la restaurantul lui Raoul aşteptând-o pe Helga. Alesese o masă care era discret separată de draperii grele de pluş, iar pe pereţii din spate era un tablou al familiei Regale cu ramă aurită. Era doar un local mic dar mâncarea era bună şi se gândi că era imposibil ca Helga să întâlnească acolo pe cineva care să o cunoască. Trecuse deja de ora când ar fi trebuit să sosească şi de mai multe ori se uitase la ceasul din vremea bunicilor aşezat în holul de la intrare care bătea zgomotos minutele. Prima dată când o invitase să se întâlnească singuri, ei

îi fusese frica. În cei trei ani de când era în Anglia, lucrând pentru Sir Alfred, luase întotdeauna prânzul şi cina cu Edith. Aşa îi spusese lui Frank.

— Atunci este timpul să începeţi, îi spuse el pe un ton de comandă şi ea îl lăsase să o convingă. Acum, pentru că întârzia, se îndoia că avusese curajul să-şi ţină promisiunea. Nerăbdător, supraveghea uşa de la intrare. Îşi spunea lui însuşi că era ciudat de neliniştit şi ce dezamăgit ar fi fost dacă n-ar veni.

Fuseseră multe femei în viaţa lui Frank şi privind înapoi la cei noua ani care trecuseră de la noaptea aceea plină de evenimente, când murise mama lui, se întreba ce s-ar fi întâmplat cu el dacă femeile nu l-ar fi găsit atractiv şi într-un fel sau altul, din cauza acestui interes, nu l-ar fi hrănit, îmbrăcat şi adăpostit. Erau proprietărese care aşteptaseră fără prea multe speranţe să le plătească chiria când trecea săptămâna, femei de vârste incerte care îl iubiseră nebuneşte şi îi reîmprospătaseră garderoba, atunci când amanetase totul, cu excepţia hainelor de pe el. Altele de diferite vârste şi condiţii sociale, toate fuseseră incapabile să reziste farmecului lui Frank, care devenea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce el însuşi îşi dădea seama cât îi este de folositor.

Nu regretase niciodată acel impuls orb care, după moartea

mamei sale îl condusese departe de casă. Nu se întorsese niciodată, dar o dată când era mai disperat şi mai singur decât fusese vreodată, şi nu ştia încotro să o apuce pentru a găsi ajutor şi mâncare, cheltuise ultimii bănuţi să ajungă la cimitirul Kensal Green, în speranţa că mama lui ar putea fi înmormântată acolo.

Îi luă ceva timp dar în cele din urmă găsi mormântul mamei sale şi rămase acolo multă vreme, cu capul descoperit în faţa pietrei de mormânt simplă, ieftină, care purta înscris numele ei şi dată morţii sale. Se întrebase ce ar fi gândit ea dacă l-ar fi putut vedea atunci. Trei ani de independenţă îl schimbaseră şi îl întăriseră. Învăţase mult despre viaţă, învăţase cu amărăciune, într-o şcoală unde cel slab este pus la zid şi numai cel puternic supravieţuieşte.

Nu se gândise niciodată la Emily şi la tatăl său. Totdeauna îi displăcuse sora sa şi îl dispreţuise pe bărbatul responsabil de atmosfera din casă.

Îi era indiferent dacă mai locuiau în Edward Street, sau se mutaseră. Nu se mai gândea la el ca parte a acestei familii, ci ca la o persoană singură, care se lupta să-şi facă drumul în viaţă. Îndreptându-se cu hotărâre spre ţelurile sale.

Se cristaliza în el decizia de a reuşi mai devreme sau mai târziu, iar prin succes înţelegea să-şi câştige securitatea şi

suficienţi bani pentru a fi capabil să fie propriul lui stăpân, să nu depindă de nimeni.

Asta era tot ce îşi dorea: să nu-i fie frică de ziua de mâine, să privească viitorul fără nelinişte. Sărăcia din primii ani ai copilăriei sale făcuse din existenţa lui o nenorocire, din pricina a ceea ce ar putea aduce ziua de mâine, a datoriilor şi a imposibilităţilor de a le plăti. De când era singur pe lume, fuseseră mai multe momente decât îşi putea aminti, când între el şi înfometare nu stătuse decât farmecul său şi disperata speranţă de a găsi o cale de ieşire din această situaţie.

Frank îşi făcuse prieteni în lumea interlopă, dar descoperise că nu avea multe lucruri în comun cu ei.

În baruri şi săli de dans îi fusese cel mai uşor să facă impresie, să găsească slujbe întâmplătoare, sau să convingă femei care aveau mai mulţi bani decât spirit să-l placă. Cu toate acestea, toate întâlnirile lui cu sexul feminin nu fuseseră sordide.

De pildă fusese o femeie, soţia unui medic specialist din Harley Street, pe care o întâlnise când aceasta făcea opere de caritate în East End.

Fiind cam de vârsta mamei sale, îl plăcuse pe Frank faţă de care manifestase doar un interes matern, căci în ciuda aspectului ponosit şi a nevoii de hrană, evident, tânărul bărbat cunoscuse și

zile mai bune.

Îi găsi o slujbă temporară ca secretar şi îi avansă nişte bani să-şi cumpere haine noi şi să-şi închirieze o cameră prost luminată, dar respectabilă în Bloomsbury. Pentru o scurtă perioada Frank fusese fericit, dar din ce în ce mai mult îşi dădea seama că slujba era plicticoasă. Era mult prea asemănătoare cu viaţa de birou de care fugise.

Trebuia să stea ore întregi, să se adapteze rutinei și cu toate, că prima leafă i se păru princiară, după luni întregi de trăit de pe o zi pe alta, curând i se păru neadecvat şi dureros să păstreze în continuare aparenţele.

Renunţă complet la slujbă când îşi termină treaba şi serviciile sale nu mai erau solicitate. Aceasta îi rezolva problema pentru că se îndoia că ar fi avut curajul să părăsească singur un venit sigur, după toate necazurile prin care trecuse şi pentru că nu terminase încă de plătit soţiei doctorului banii împrumutaţi pentru haine şi avansul iniţial pentru chirie.

Când merse să o vadă să-i explice şi să o roage să îl ajute şi în viitor, află că era bolnavă, operată şi nu putea să primească nici vizitatori, nici mesaje.

Deduse din aceasta că soarta nu voia ca el să o mai deranjeze în viitor şi dispăru cu puţinele bunuri pe care ea i le

procurase.

Încă o dată norocul a fost de partea lui. Întâmplător un tânăr care avea bani mulţi şi minte puţină îl luă cu el, din cauză că era o companie plăcută, ca invitat al său, la Ostend, unde băuseră, jucaseră cărţi toată noaptea şi călăriseră ziua întreagă. Frank era suficient de înţelept ca să rămână nu numai treaz dar şi atent tot timpul la necesităţile sale astfel că se întoarse la Londra cu cincizeci de lire şi un număr de cunoştinţe care îi oferiseră câteva luni mâncare pe gratis.

Cam în aceasta vreme devenise expert în a întoarce orice situaţie, oricât de neplăcută în avantajul său şi îi veni ideea de al vizita pe tatăl lui Cedric Steene.

Nu-l întâlnise niciodată pe băiat, dar unul dintre bărbaţii de la petrecerea de la Ostend îi vorbise despre el iar accidentul cere îi adusese moartea, datorat în aparenţă în întregime propriei greşeli a lui Cedric, fusese menţionat ca un avertisment către şoferii neatenţi.

— Nostim tip, Steene ăsta, comentase cineva care îl întâlnise. Tatăl meu spune că Sir Alfred este unul dintre oamenii cei mai bogaţi.

— Îl cunoşti? întrebă Frank curios.

— Dumnezeule, nu! i se răspunse. Nu cred că vreunul

dintre noi este în situaţia de a-l întâlni pe Steene cel cu degete de aur, din punct de vedere social, vreau să spun. Dar fiul său a fost la Eton şi după câteva semestre acolo l-au trimis la Oxford. Mama nu l-ar primi în casă, nu mai e nevoie să o spun!

— Cine moşteneşte banii băiatului, acum? întrebă altcineva.

— Cred că mai are o fiică, replică bărbatul care îl cunoscuse pe Cedric. Frank stocă informaţia în cap şi mai târziu, luă exemplarele din The Times şi Morning Post şi citi scurtele articole care descriau accidentul şi moartea unicului fiu al lui Sir Alfred. Soţia lui Sir Alfred murise, informau acestea şi, după cum Frank ştia deja mai avea un singur copil – o fată, Edith.

Frank decise să telefoneze în Park Lane. Dacă Sir Alfred fusese devotat fiului său, se va bucura, fără îndoială, să primească un prieten de-al său.

Este o slăbiciune a oamenilor care i-au pierdut pe cei dragi să dorească să vorbească despre ei şi era aproape imposibil de demonstrat că Frank nu-l cunoscuse niciodată pe Cedric.

„Cine putea spune”, se gândea el, ce avantaje i-ar putea aduce o astfel de întâlnire cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din oraş?

După tot ce auzise, rămase plăcut surprins atât de distincţia

casei cât şi de cea a lui Edith. Considera că fata nu arăta deloc rău, dar când se gândea la Helga, îi tresăltă inima. Ce drăguţă era şi ce complet neaşteptat să găsească acolo pe cineva asemenea ei, în acea bibliotecă fastuoasă, cu cărţi de preţ, legate şi încuiate în dulapuri de sticlă!

Oricine s-ar fi aşteptat să întâlnească o persoană ca Helga în pădure, cu soarele strălucind în păru-i de aur, ori într-o grădină unde nici măcar florile n-ar fi putut rivaliza cu puritatea obrajilor ei trandafirii.

Numai ideea de a fi secretară era ridicolă. Locul acela era prea sobru şi prea decent pentru gropiţele din obraji, pe care nu le putea ascunde sau pentru arcuirea sprâncenelor care dezvăluiau ochii albaştri, scânteietori.

Într-adevăr, era dificil pentru Frank să stea departe de Park Lane, după prima sa vizită în casa lui Sir Alfred. Continua să sune la tot felul de ore nepotrivite, când ştia că Sir Alfred era în oraş şi existau mari şanse ca Edith să fie ocupată cu şcoala, care îi luă încă multe ore.

Helga protesta: făcea un efort patetic, dar ineficient de a refuza să-l vadă.

În cele din urmă ceda, aşa cum multe alte femei făcuseră, farmecului lui Frank şi îl întâmpină cu un zâmbet şi cu nişte

ochi ce nu puteau ascunde plăcerea pe care i-o provoca întâlnirea cu el.

Trecuseră aproape zece zile când în cele din urmă. Frank îl întâlni pe Sir Alfred şi atunci Edith îl prezentase ca pe protejatul ei speciei.

Sir Alfred îl găsi agreabil şi spre deosebire de ceilalţi tineri care veniseră în casă, gata să asculte cu admiraţie dizertaţiile sale despre afaceri şi finanţe.

Cu toate acestea, nu se ştia dacă era de acord cu prezenţa continuă a lui Frank în casa sa. Probabil că Sir Alfred nu era la curent că vizitele sale erau atât de numeroase şi când îl găsea la prânz era dispus să fie politicos: sigur însă nu protesta. Edith îl considera pe Frank prietenul ei, dar nu ştia de câte ori el petrecuse o oră sau mai mult cu Helga şi părăsise casa fără ca ea măcar să afle că fusese acolo. Helga deveni tot mai apropiată de el şi îi era frică de acest lucru, dar nu putea face altfel. Îi era imposibil să dea ordinul ca Frank să nu mai fie primit, iar el era suficient de inteligent ca să nu întrebe direct de ea când suna ci să-i întrebe pe servitori cine era acasă. Servitorii îl plăceau şi pariau pe care dintre tinere o curta. Se cunoşteau unul pe celălalt de numai cincisprezece zile când Frank incapabil să se stăpânească, o luă pe Helga în braţe şi o sărută într-o după

amiază fierbinte, când ea stătea în bibliotecă aşteptând-o pe Edith să terminte lecţia de muzică, urmând să meargă la o plimbare la Ranelagh.

Jaluzelele erau trase să păstreze răcoare şi Helga, coborând, după ce un servitor o anunţase de sosirea lui Frank într-o rochie simplă de muselină albă, în lumina slabă ca o zână din altă lume. Îl găsi plimbându-se încet dintr-un capăt într-altul al camerei.

— Ţi-a trebuit mult timp să cobori, spuse el pe un ton de reproş.

— Dar nu te aşteptam, spuse ea surprinsă.

— Ştiu, răspunse el, dar am înţeles că te duci la Ranelagh la ora trei. Vin cu tine, dacă mi se îngăduie, dar voiam înainte, să fiu singur cu tine.

— De ce? întrebă Helga cu inocenţă. Ai vreo problemă? Frank râse: apoi se îndreptă către ea.

— Chiar vrei să ştii de ce? întrebă el. Ceva în vocea şi în ochii lui o lăsă fără cuvinte pe Helga. Repede, întinse mâinile ca şi cum ar fi vrut să se apere, dar era prea târziu. El o luă în braţe şi îi căută gura cu disperare, ca şi cum nu s-ar mai fi putut controla. O ţinu strâns lângă el, strivind-o în braţele sale până când orice rezistenţă o părăsi şi păru că o posedă complet cu

sărutul său.

Când în sfârşit îi dădu drumul, ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit de el. Apoi, nereuşind să-şi găsească cuvintele, ridică doar mâinile spre obrajii aprinşi, ca şi cum ar fi vrut să-i ascundă, iar Frank o trase din nou, lângă el.

— Te iubesc, draga mea, spuse el Oh, Helga, m-ai făcut să înnebunesc.

Orologiul bătu de trei ori şi amândoi îl priviră uimiţi.

— Trebuie să te văd singură, spuse el.

— Nu pot, răspunse ea cu glas stins şi tulburat.

— Mâine, atunci, insistă el. Trebuie să iei masa cu mine. Vino la Raoul la ora unu

— Este imposibil insista, dar el o imploră şi îi impuse voinţa lui până când ea acceptă. Aveau numai câteva minute înainte ca Edith, care totdeauna punctuală să intre în cameră gata îmbrăcată pentru Ranelagh cu o umbreluţă de soare franjurată în mână. Era atât de încântată că Frank le însoţea încât nu-şi dădu seama că Helga nu era gata şi fugise din cameră, ascunzându-şi faţa imediat ce intrase ea. După amiaza la Ranelagh fu agreabilă, iar dacă Helga era neobişnuit de tăcută, Edith în schimb, era neobişnuit de vorbăreaţă, râzând timidă la glumele lui Frank şi evident încântată că reuşea să-i

monopolizeze atenţia.

Doar de două ori, Frank putu să-i şoptească câte ceva Helgăi, Edith nu-i putea auzi. Prima dată îi atinse mâna iar vocea sa îngânând. Draga mea, dragostea mea o făcu să se înroşească şi să-i tremure buzele, iar când se despărţiră, adăugă.

— Mâine la ora unu. Nu mă lipsi de prezenţa ta. Oricum, trecuseră deja zece minute când Frank sări în picioare, văzând uşa deschizându-se şi pe Helga intrând la Raoul. Se grăbi să o întâmpine, căci se oprise, puţin nesigură, în prag. Era tulburată şi nu-l privi în ochi pe când se aşeza la masă, scoţându-şi mănuşile lungi din piele de căprioară.

— Eşti sigur că nu ne poate vedea nimeni? întrebă ea. Frank îi dădu asigurări.

— Am spus că trebuie să mă duc la dentist, continuă ea şi că aceasta era singura oră la care mă putea primi. Totul a fost atât de dificil – niciodată, niciodată nu a trebuit să spun atâtea minciuni. Bineînţeles că toată lumea se aştepta să iau trăsura. Nici măcar Edith sau servitorii n-au înţeles de ce am preferat să merg pe jos. Oh, dragul meu, oh, dragul meu, nu înţeleg de ce m-am lăsat convinsă.

— Să-ţi spun eu? spuse Frank cu blândeţe, iar când ea îl privi în ochi, clătină din cap.

— Nu, spuse ea, nu-mi spune, nu trebuie să-mi spui, nu aici în orice caz.

— De ce nu? întreba Frank. Îţi este frica să iubeşti? Este chiar atât de straniu?

— Este, pentru mine, spuse Helga cu seriozitate; dar adăugă imediat, încă nu am spus că te iubesc. Nu trebuie, e imposibil, am munca mea, trebuie să o îngrijesc pe Edith, Sir Alfred se bazează pe mine. Frank zâmbi tandru şi luându-i mâna într-a sa o duse la buze.

Helga se aplecă peste fereastra dormitorului ei care era la ultimul etaj al casei cu vedere largă spre parc. Printre frunzele copacilor zărea sclipirea argintie a apei în lumina lunii şi i se păru că era pace deasupra Londrei, ca şi cum marele oraş visa liniştit. Simţea cum întreaga lume aştepta împreună cu ea ca o mare dramă să se dezvăluie singură. Aceasta era doar uvertura, care dădea puţine indicaţii despre evenimentele cutremurătoare care aveau să urmeze.

„Aceasta înseamnă să trăieşti”, îşi spuse în sinea ei.

Transformarea aceasta nu era numai a ei, ci şi a lumii din jur. Toată ziua simţise că tot ceea ce îi era familiar se modificase şi luase un aspect nou.

Acum, când în sfârşit era singură, când putea să privească afară pe fereastră acest peisaj încântător, simţi că emoţiile pe care şi le stăpânise, trebuiau să izbucnească, să o lumineze pe ea şi totul din jurul ei cu o strălucire stranie.

Aceasta era viaţa, când trupul cuiva era înecat de sentimente duioase şi palpitante totodată, când ochii şi sufletul găseau frumuseţea în locurile cele mai comune, când inima cânta şi stelele străluceau mai puternic din această cauză.

„Am douăzeci şi cinci de ani se gândi Helga… şi nu am mai trecut niciodată prin aşa ceva. Din clipa în care Frank călcase în bibliotecă în acea dimineaţă de lucru, ştiuse, cu toate că luptase împotriva gândurilor sale, că el va însemna ceva deosebit pentru ea. Nu avusese încredere în sentimentele care se năşteau în ea. Încercase să-l evite, să nu-l placă. Înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, ştiuse că era complet în puterea lui, orice ar fi făcut el.

Dar abia acum, când înţelesese dragostea lui, putea să-şi recunoască ei însăşi că îl iubea. Simplul gând la el o făcea să se simtă ca o străină faţă de fata şi femeia care crezuse că era. Helga fusese un copil singuratic, căci tatăl ei era adesea departe de casa şi când era acolo, mare parte a timpului şi-o petrecea distrându-se. Ca mulţi dintre bărbaţii din ţara sa, îşi iubea copiii

şi când era cu fiica sa îi oferea nu numai afecţiunea părintească, dar şi compania şi atenţia completa a unuia dintre cei mai inteligenţi oameni din generaţia sa.

Îi vorbea ca unui adult şi uneori i se confesa.

Cu toate că multe lucruri pe care le spunea el depăşeau puterea ei de a le înţelege, încerca, prin afecţiunea şi interesul pe care i le arăta să-i demonstreze cât de mult îl aprecia şi aştepta cu nerăbdare următoarele clipe când vor fi iarăşi împreună. Când tatăl ei era plecat, viaţa Helgăi era o combinaţie foarte serioasă de atmosferă domestică şi învăţătură serioasă. Profesorii veneau acasă, iar dimineţile şi după amiezile erau dedicate muzicii, limbilor străine şi acelor arte pentru cere era dotată Helga, căci pentru a fi bine educată trebuie să fie expertă în materie. Dar educaţia ei nu se oprea aici.

Deşi casa ere mare şi aveau mulţi servitori angajaţi, ea învăţă să gătească şi să ia parte la curăţenie, care erau în exclusivitate în grija mătuşii ei.

Gemurile, conservele şi prăjiturile erau făcute de doamnele din casă şi cu toate că era o îndatorire pe care Helga nu o considerase niciodată prea interesantă sau plăcută, ştia că aşteptau din partea ei să-şi facă treaba conştiincios

Era întotdeauna rufărie de reparat şi brodat, pe lângă grija

popritor ei lucruri, din care multe erau făcute în casă.

Pentru ea constituia o surpriză permanentă de când venise în Anglia, să descopere că tinerele englezoaice erau adesea complet ignorante în treburi pe care orice nemţoaică le considera de maximă importanţă.

Cât de recunoscătoare fusese pentru toate acestea mai târziu, când veni falimentul, căci aceste cunoştinţe o făcuseră competentă pentru slujba oferită de Sir Alfred. Celelalte lecţii, pentru care tatăl ei plătise scump tutori capabili, nu-i fusese niciuna atât de utilă ca faptul că putea să-i spună bucătăresei ce era în neregulă cu aroma mâncării şi putea să o admonesteze pe menajera leneşa pentru un prosop necârpit.

La Londra atrăsese atenţia mai multor tineri importanţi, la vârsta însurătorii şi dacă unele dintre gazdele femei fuseseră oarecum reci cu ea din această cauză, nu era de mirare.

— Nu te grăbi să te măriţi, draga mea, îi spusese tatăl ei în primul an când ieşise în lume, dar nu avea motive de îngrijorare ca să o avertizeze pe Helga, căci ea nu intenţiona să se grăbească cu măritişul.

Se bucura din toată inima şi cu întreg entuziasmul unui copil, iar emoţiile ei în general, erau încă nedeyvoltate.

Mătuşa ei şi cei din jur o priveau întotdeauna ca pe o

persoană placidă, dar în realitate. Helga era dintre aceia care creşteau încet, iar în copilărie simţurile nu-i fuseseră atinse, adâncimile temperamentului neclintite.

Moartea neaşteptată a tatălui ei şi descoperirea ce urmase, a unei emisii de acţiuni fără acoperire pe care o făcuse recent, zdruncinase pe nedrept seninătatea micii lumi în care trăise.

O asemenea tragedie era prea mare, prea covârşitoare pentru ea să înţeleagă altceva, în afară de teama pentru viitorul ei.

Sensibilitatea ei mai ales, o făcu să nu accepte bunătatea şi ceea ce de fapt ar fi fost mila celor care o cunoscuseră toată viaţa.

Fugise în Anglia, nu numai pentru că era ţara de unde avea cele mai fericite amintiri, dar şi pentre convingerea fermă că englezii, chiar şi cei pe care îi cunoscuse, nu vor arăta un interes particular faţă de tragedia ei.

Trei ani sunt timp îndelungat, mai ales pentru cineva care a rupt complet orice legătură cu trecutul, dar acum i se păreau chiar şi aceşti trei ani insignifianţi faţă de momentul actual Aceasta era dragostea.

Toţi bărbaţii aceia trecători ca nişte umbre pe care îi cunoscuse cândva şi îi şoptiseră cu ardoare la ureche în timpul

dansurilor, rugând o să-i asculte – oare simţiseră vreodată în felul acesta? Părea imposibil, şi îi îndepărtase pe toţi încet, râzând de ei când era singură Totul însemnase atât de puţin, iar acum din cauza lui Frank însemna atât de mult…

Relua iarăşi şi iarăşi în gând fiecare moment el acelei ore petrecute împreună şi a minutelor furate în timp ce o aşteptau pe Edith.

Se gândea la ochii lui privind adânc într-ai ei, la părul negru pieptănat peste frunte şi la atingerea mâinii lui. Îl vedea în gândurile ei mai viu chiar decât dacă ar fi avut o fotografie de-a lui, în faţă.

Pe când începea să se gândească la casa în care trăia acum şi la rolul important pe care-l juca aici, Helga auzi o bătaie uşoară în uşă.

Uimită, se întoarse, îşi strânse halatul mai aproape de corp. Cine putea fi la ora aceasta?

— Intră, spuse cu o voce clară. Uşa se deschise, dar în primul moment nu putu să vadă cine era, doar o siluetă care se profila în cadrul uşii, aflată la celălalt capăt al camerei, în întuneric.

— Cine este? întrebă şi Edith intră tăcută în cameră închizând uşa în urma ei.

— Nu dormeai, Helga, nu-i aşa? întreba ea. Îmi pare rău dacă te deranjez, dar este atât de cald, că n-am putut să adorm şi m-am gândit că poate nu te superi dacă vin să stau puţin de vorbă cu tine.

— Sigur că nu, răspunse Helga. Intră, draga mea. Mă întrebam cine era.

— De ce stai la fereastră? întrebă Edith curioasă.

— Priveam luna, spuse Helga, este o noapte minunată.

Edith se aşeză pe patul Helgăi, încolăcindu-şi picioarele sub ea, ceea ce o făcea să arate ca un mic spiriduş negru. Avea părul negru pieptănat peste frunte şi legat cu o panglică la spate.

— Ţi s-a întâmplat vreodată ca gândurile să-ţi tot umble prin cep şi să nu poţi scăpa de ele, oricât ai încerca? întrebă Edith. Helga rămase surprinsă şi ezită înainte de a-i răspunde. Nu era în firea lui Edith să-i facă nici măcar ei, confidenţe şi o simţi pe copilă îngrijorată sau nefericită. Trebuia să dea dovada de foarte mult tact, altfel Edith nu i se va mai destăinui niciodată.

— Da, spuse Helga gânditoare, cred că ni se întâmplă tuturor din timp în timp, dar cel mai rău este când suntem nefericiţi.

— Nu este din cauză că sunt nefericită, spuse Edith şi mai

surprinzător. Altul este motivul. Helga, cere se gândise că Edith era întruna din stările ei proaste din cauza lui Cedric, coborî de pe pervazul ferestrei, merse lângă pat şi se aşeză lângă ea, îşi strecură picioarele sub învelitoarea albastră de mătase.

— Povesteşte-mi, spuse ea pe un ton rugător Nu îmi place să vorbesc în parabole sau în orice caz să nu înţeleg exact sensul cuvintelor Ce te nelinişteşte, Edith?

— Nimic nu mă nelinişteşte, spuse Edith cu demnitate, devenind brusc rezervată, timidă chiar. Am speriat-o gândi Helga.

Supărată pe ea însăşi, simţea în acelaşi timp, în starea ei de spirit, că nu putea face faţă la ceva ce nu era o revărsare interioară şi exterioară de bucurie şi fericire.

Urmă o tăcere între cele două fete şi apoi Edith spuse destul de brusc:

— Helga, de ce nu-ţi place Frank Swinton? întrebarea era atât de neaşteptată încât Helga aproape izbucni în râs. „Să nu-mi placă Frank”, gândi ea. „Dacă Edith ar şti!

— Dar zău că îmi place, răspunse, încercând să-şi păstreze tonul obişnuit, să prevină orice notă nouă care ar fi trădat-o, numai la simpla menţionare a numelui. Ce te face să crezi asta, Edith?

— Eşti atât de neprietenoasă, spuse Edith. Vezi că vrea să vină aici, să fie invitat în casă, dar întotdeauna dai impresia că nu este binevenit.

— Îmi pare foarte rău spuse Helga Nu am avut de gând să fac asta.

— La urma urmei, era prietenul lui Cedric, spuse Edith pe un ton înflăcărat. Singurul, după câte pot să mi dau seama, care a ţinut la el. Vreau ca tata să-l invite la ţară săptămâna viitoare. Mergem la o petrecere în grădină şi tata îl va invita dacă îi sugerezi tu, ştii că o va face.

— Crezi că Frank – domnul Swinton – ar dori să vină? spuse Helga protestând mai mult pentru a ascunde propria ei agitaţie decât din alte pricini.

O săptămână la ţară cu Frank! De ce nu se gândise mai devreme? Casa din Newmarket a lui Sir Alfred era deschisă în această perioadă a anului nu numai pentru curse de cai ci de asemenea, şi pentru petrecerea anuală pe care o dădea pentru vecini şi chiriaşi. Helga făcuse deja aranjamentele pentru serată şi pentru petrecere. Era destul de simplu, ştia acest lucru, să sugereze încă un invitat, şi totuşi ideea nu-i trecuse deloc prin cap

— Sunt sigură că i-ar place să vină, spunea Edith. Şi

într-un fel sau altul vreau ca tati să-l invite. Era o notă de încăpăţânare în vocea ei ceea ce însemna că Edith era hotărâtă, şi Helga ştia că şi dacă ar fi fost împotrivă, fata tot şi-ar fi atins scopul.

— Îl voi ruga mâine. Îţi promit, spuse Helga. Este o idee foarte bună, nu-mi dau seama de ce nu în am gândit mai înainte la asta. Edith se ridica în picioare

— Noapte bună, dragă Helga spuse blând. Mişcându-se aproape pe nesimţite, traversă camera întunecată şi ieşi pe uşă fără să mai adauge ceva.

Abia după ce plecase în sfârşit şi îi trecuse prima emoţie tumultuoasă la gândul că Frank va veni la Newmarket, vizita lui Edith şi concluziile ei brutale o izbiră pe Helga ca un lucru puţin neaşteptat. Spusese că nu poate să doarmăşi vrea să-i vorbească cu toate acestea rămăsese numai zece minute în cameră pentru prima dată, îi trecu prin minte un gând nou şi o stranie tulburare, în afară de amintirea lui Cedric era oare şi alt motiv al interesului pe care i-l arăta Edith lui Frank?

CAPITOLUL 4

William întindea hainele lui Frank pe un scaun, punând o limbă de pantofi lângă pantofii maron, bine lustruiţi, dar uzaţi

iar pe masa aşeza o cravată, o batistă şi un guler alb. Era un flăcău înalt, arătos, de aproape douăzeci şi doi de ani şi era deja în serviciul lui Sir Alfred de circa cinci ani.

Frank îl urmărea cum se mişca prin cameră, uimitor de tăcut pentru un bărbat atât de înalt, apoi puse jos ceaşca de ceai din care băuse:

— William, spuse, am ceva de discutat cu tine

— Da, domnule. William se întoarse, cu toată atenţia concentrată şi un zâmbet pe faţă, ceea ce cu adevărat, îi dădea expresia obişnuită.

— Aş dori sfatul tău, continuă Frank vorbind rar ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu grijă. Poate ţi se pare curios că te întreb pe tine dar simt că-mi eşti prieten şi pot avea încredere în tine.

— Desigur, domnule, spuse William. Fac tot ce pot.

— Bine, uite cum stau lucrurile, spuse Frank, întinzându-se înapoi pe perne. Este pentru prima dată când vin aici dar am auzit destule despre petrecerile lui Sir Alfred şi ştiu destule despre prietenii lui. Toţi sunt foarte bogaţi, William, şi ca tuturor oamenilor bogaţi le place să joace.

— Acest lucru este destul de adevărat, spuse William. La aceste petreceri, mulţi bani trec dintr-o mână într-alta, într-un fel sau altul.

— Aşa am auzit, spuse Frank şi pentru aceasta am nevoie de ajutorul tău William.

— Al meu domnule? întrebă William surprins.

— Ei bine, ca să folosesc un termen de la curse, spuse Frank, tu cunoşti configuraţia. Eu nu o ştiu. Ieri seară, s-a jucat bridge, de exemplu. Am jucat uşor, pentru că a trebuit să o fac, dar chiar şi aşa, am venit la culcare în pierdere şi, ca să fiu sincer până la capăt, William, nu-mi pot permite asta.

Cred că mâine dimineaţă vom merge să vedem cursa de galop, şi după cum am înţeles din discuţie, acolo se va paria – mult în secret dar prieteneşte pe noile achiziţii ale lui Sir Alfred. Ceea ce vreau William, sunt mici informaţii din interior. Dacă voi câştiga, va fi bine şi pentru tine. Vom împărţi, dar, aşa cum ţi-am mai spus nu-mi pot permite să pierd. Frank vorbise solemn şi serios, dar când termină zâmbi tânărului care stătea în picioare ascultându-l, şi acest zâmbet păru să atingă o anume coardă în William, căci îi zâmbi la rândul său.

În acest moment se stabili o înţelegere între cei doi, un contact ca de la bărbat la bărbat în care fiecare dintre ei era egalul celuilalt.

Într-o jumătate de oră, Frank învăţă mai mult despre prietenii lui Sir Alfred şi lucrătorii din casă decât ar fi aflat Sir

Alfred însuşi într-o sută de ani.

Frank era foarte satisfăcut de munca lui de dimineaţă. Înainte de a coborî agale scările în jurul orei zece pentru micul dejun. Helga şi Edith îi spuseseră ca nimeni nu era punctual la ţară, dar chiar şi aşa nu a fost deloc surprins să descopere că era aproape ultimul. Desigur Helga servise micul dejun la ora opt. Avea sarcina de a face toate aranjamentele pentru casă, ca şi pentru organizarea serbării din grădină, care urma să aibă loc în acea după amiază.

Din fericire, era o zi frumoasă şi cortul mare era deja înălţat pe pajiştea din faţă.

Servitorii cărau din casă farfurii, pahare şi ornamente de argint pentru a fi aşezate de-a lungul meselor acoperite cu feţe de mese, unde musafirii vor găsi răcoritoare de toate felurile Mai era încă un bărbat la micul dejun, un bancher canadian scund şi câteodată agresiv, care, îngropat sub un ziar The Times, îi ură scurt lui Frank… bună dimineaţa” şi continuă să citească.

Frank se servi singur din platourile masive de argint şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Pe când stătea le masă, Edith apăru prin glasvandul care dădea spre grădină. Purta o bluză albă din broderie englezească şi o fustă albă de in iar la centură îşi prinsese doi trandafiri înfloriţi. În mână ţinea o garoafă roşu

închis.

— Am jefuit sera pentru tine, îi spuse timid lui Frank şi îi întinse garoafa.

Frank îi mulţumi, iar ea se aşeză lângă el să vorbească în vreme ce mânca, dar prezenţa lui se pare că îi legă limba.

Frank susţinea conversaţia, în timp ce Edith răspundea monosilabic, urmărindeu ochii ei negri, jucându-se nervos cu degetele subţiri cu trandafirii din talie, până când, în cele din urmă, petalele se împrăştiară peste fusta ei albă şi pe jos.

— Aştepţi cu nerăbdare petrecerea din după amiaza aceasta? o întrebă Frank.

Edith clătină din cap.

— Este oribil, spuse ea. O urăsc dar tati o organizează ca pe o datorie şi în fiecare an trebuie să trecem prin această farsă pretinzând că ne face plăcere să ne distrăm cu vecinii noştri, iar ei că se bucură să fie oaspeţii noştri.

— Nu se bucură? întrebă Frank.

— Cei importanţi vin doar să critice, spuse Edith dispreţuitor, în vreme ce ceilalţi sunt încântaţi să meargă oriunde pentru distracţii şi mâncare pe gratis.

Frank o privi surprins. Nu-şi dăduse seama că avea astfel de sentimente puternice, şi era uimit de nota de amărăciune din

vocea ei

Edith se îmbujoră când se uită la el.

— Nu îl critic pe tata, spuse, sigur că nu. Dar când… adică dacă aş avea bani, nu i-aş cheltui pentru aceşti oameni. Înainte să mai poată continua, Helga intră în cameră şi Frank sări în picioare să-i ureze bună dimineaţa. Îi era greu să-şi amintească de oricine altcineva când era cu Helga. Era atât de drăguţă de obicei, dar acum, fericirea interioară îi adusese acea strălucire care făcea ca apariţia ei să eclipseze orice persoană sau lucru din jur.

Ochii îi sdipeau când vorbea cu Frank şi era o notă imperceptibilă de veselie în glasul ei care răzbătea dincolo de discuţia simplă şi convenţională… Ce frumoasă este se gândi el. Pe tot cuprinsul zilei, frumuseţea ei continua să-l înfioreze, astfel că îşi spunea lui însuşi mereu, mereu cât era de minunată.

Lui Frank îi era greu să nu o urmărească peste tot pe unde se mişca, printre invitaţii lui Sir Alfred, vorbind, râzând şi ascultându-i cu multă atenţie, ceea ce îi dădea un aer fermecător.

Într-adevăr, oriunde era în grădină, în după amiaza aceea el o căuta din ochi luptându-se să-i zărească măcar borul ajurat al pălăriei de pai cu panglicile verzi în vânt. Wentworth Hall era o casă urâtă, construită spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

Cu imitaţiile de grinzi de stejar ferestrele cu fronton şi cărămizile roşii, urâţenia ei, era doar parţial ascunsă de plantele agăţătoare luxuriante. Totuşi împrejurimile erau magnifice, pajiştile cu iarbă moale, straturile de flori multicolore conduceau spre tufişurile umbroase şi păduri întinse pe mai multe mile unde te puteai bucura de singurătate.

După ceai Frank simţi că nu mai putea suporta mulţimea şi muzica formaţiei în uniforme roşii şi o porni într-acolo, după ce cu mult tact scăpase de o femeie mică pisăloagî care îl plictisise în ultima jumătate de oră ca să se alăture unei partide de crichet. Se plimbă aproape zece minute, până când sunetul muzicii şi al vocilor se pierdu şi nu mai rămase să-l distragă decât foşnetul fagilor şi ciripitul păsărelelor. Apoi se aşeză sub copaci şi lungindu-se complet începu să se gândească serios la el însuşi.

Unde îl duceau toate aceste lucruri? Pentru prima dată în viaţa sa era incapabil să conceapă un plan mulţumit de momentul actual, lăsându-se să plutească dus de curent, uşor şi dulce.

Când intrase la început în casa lui Sir Alfred susţinând că era o cunoştinţă a băiatului mort se gândise la asta ca la o oportunitate care i se prezentase, cu multe posibilităţi pentru el însuşi.

Care erau aceste posibilităţi nu-şi formulase, dar sperase pur şi simplu că vor fi imediat avantajoase şi vor aduce ca rezultate îmbogăţirea pe viitor.

În toţi anii de când trăia după mintea lui, Frank, învăţase că majoritatea evenimentelor cu sfârşit improbabil se întorceau adesea în bine ceea ce pentru el însemna… în avantajul lui. Realizase, de asemenea, că într-o astfel de existentă precară ceea ce conta cel mai mult era contactul cu alţi oameni.

Numai întâlnind oamenii şi creându-şi posibilitatea de a se împrieteni cu ei îşi oferea şansa de a-şi procura informaţii, bani, ori cel puţin, să găsească de lucru.

Orice se putea întâmpla, se gândea Frank, dacă putea câştiga interesul lui Sir Alfred. Ceea ce nu anticipase, era că propriul lui interes va fi stârnit de cineva ca Helga excluzându-i-le pe toate celelalte.

Îi plăceau femeile, îi plăcuseră toată viaţa, nu numai pentru că îl atrăgeau ci şi pentru că aveau grijă de el, le era milă de el şi de aceea jucaseră un rol important în viaţa lui. Într-adevăr, era incapabil să vorbească cu o femeie, tânără sau bătrână, fără să flirteze uşor cu ea şi să-şi exercite, aproape fără efort, farmecul asupra ei. Îşi făcuse desigur planul de a fi cât mai fermecător cu putinţă cu secretara lui Sir Alfred şi să vadă dacă şi ea îi

răspundea.

Cu toate acestea, din momentul când începuse să vorbească cu Helga, din prima zi în care se întâlniseră, deveni din ce în ce mai important pentru el ce gândea şi ce simţea ea, separat de poziţia ei în casă.

La început Frank încercase să-şi spună că era din cauza prospeţimii ei şi a faptului că fetele care trăiesc o astfel de viaţă liniştită nu intraseră prea des în viaţa lui. Este noutatea, îşi spunea sieşi „va trece curând.

Dar chiar şi atunci când gândea în felul acesta ştia că era o minciună.

Era deja între Helga şi el o înţelegere, o atracţie mai profundă decât se putea pune pe seama mediului sau a variaţiei.

Când dormea Frank o visa pe Helga, când se trezea se gândea mai degrabă la ea decât la precara sa existenţă.

Frank nu era realmente terorizat de viitor. Cu banii pe care reuşise să-i adune la Ostend ştia că dacă era atent, putea trăi un timp considerabil.

De asemenea, vedea limpede că acea mica rezervă combinată cu poziţia pe care şi-o făurise în casa lui Sir Alfred, putea, dacă le manevra cu îndemânare, să devină fundamentul asigurării viitorului său. Întrebarea era: ce voia?

Înainte, întotdeauna când îşi pusese aceeaşi întrebare în numeroase circumstanţe, răspunsul fusese: bani, bani şi să scape de obligaţiile momentului respectiv. Fie că era îngrijit de vreo femeie care îl adora, sau avea vreo slujbă temporară, sau pur şi simplu îşi ducea existenţa prin mila vreunei hangiţe cu inimă de aur, Frank ajungea întotdeauna repede la momentul când simţea că trebuie să plece şi să redevină propriul lui stăpân.

Dorinţa şi îndemnul care îl făcuse să plece din casa părinţilor săi şi de la slujbă spre o lume tumultuoasă rămăsese ca un imbold permanent în toţi aceşti ani.

Trebuie să scap de asta, îşi spusese mereu, mereu.

Acum nu voia să fie liber, dorea mai mult din ceea ce era acolo, dar cât de mult sau cât de puţin, nu era sigur. Aceasta este viaţa la care am visat întotdeauna, se gândi Frank. Aceeaşi idee îi trecea prin minte când stătea, în seara aceea, la cină, urmărind lumina lumânărilor care se reflecta în masivele ornamente de argint aranjate pe masă, licărirea cuţitelor, strălucirea de aur a părului Helgăi.

Servitorii se mişcau tăcuţi, ţinând pe ea ce părea un şir nesfârşit de farfurii în mâinile lor cu mănuşi albe. Brusc. Frank avu dorinţa nelumeasca de a începe o conversaţie cu cuvintele:

…Atunci când am fost cu câtva timp în urmă, la azilul din

Bermondsey…

Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar face-o, cum ar reacţiona compania aceasta atât de corectă, de bine îmbrăcată. Numai Helga simţi el, ar înţelege: apoi se întrebă dacă avea dreptate cu acea presupunere.

De ce ar înţelege? Ce ştia ea despre sărăcie, despre foame, sau despre urâţenia şi tristeţea vieţii acelor oameni cu care trăise el?

Doamnele părăsiră camera, bărbaţii se aşezară la o discuţie financiară, până când cu ţigările pe jumătate fumate între degete, trecură la mese de bridge. Frank câştigă şi fu norocos că partenerul lui, care era bătrân dori să meargă devreme la culcare. La ora douăsprezece, putu să refuze îndreptăţit altă partidă şi să meargă la culcare fără să-şi rişte profitul serii.

Înainte de a urca merse în grădină pentru o ultimă gură de aer Era o noapte liniştită. Închisă. Departe în pădure striga o bufniţă, iar dinspre locuinţele servitorilor, foarte slab veneau sunetele unui pian altminteri totul era calm.

Frank traversă pajiştea spre grădinile săpate şi se întoarse cu faţa spre casă. Numai la parter, camerele străluceau de lumină, etajele de sus erau în întuneric; de la o fereastră deschisă văzu deodată o mişcare uşoară şi observă că îl

urmăreşte cineva. Era destul de sigur cine era, şi ceva îl făcu să se înfioare Helga o strigase pe Edith de la acea fereastră mai devreme în timpul zilei.

Acum era acolo, o figură întunecată căreia abia îi putea discerne vag trăsăturile, dar ştia că era Helga şi se plimbă încet până ajunse sub fereastră.

— Helga, strigă el. Încet pentru o clipă nu-i răspunse, ca şi cum ar fi ezitat. Apoi scoase capul şi umerii pe fereastră să-l privească.

— De unde ai ştiut că sunt eu? întrebă!

— Să-ţi spun?

— Sst, şopti ea Ar putea să ne audă cineva.

— Atunci voi urca să-ţi spun răspunse el.

— Nu, nu se poate, răspunse ea repede.

— De ce nu? spuse Frank sfidător şi fără alte cuvinte se îndreptă spre casă.

Intră prin uşa dinspre grădină care dădea printr-un coridor lung în hol.

Frank urcă, spunând „noapte bună „unui servitor obosit care se îndrepta în grabă spre sufragerie. La primul palier, scara largă se împărţea şi conducea, spre diferite părţi ale casei. Repede, Frank urcă scările acoperite cu covoare groase. Când

ajunse la următorul palier, nu avu nicio dificultate să ghicească dintre cele trei uşi din faţa sa, care era aceea ce conducea în camera cu ferestre spre faţada casei.

Ezită un moment înainte de a răsuci clanţa. Oare uşa va fi încuiată? se întrebă. Helga înspăimântată, sau poate îngrozită, se baricadase oare înăuntru?

Trase adânc aer în piept, deschise uşa şi intră înăuntru.

Era întuneric. Pentru o clipă se gândi surprins că nimerise în altă cameră, apoi o mişcare uşoară o trădă.

Întinse mâinile, o găsi şi ea se lăsă în braţele lui cu un sunet duios care era pe jumătate un suspin şi pe jumătate un murmur.

Când buzele sale le atinseră pe ale ei încercă să-l respingă.

— Nu, şopti ea, nu, dragul meu. Rezistenţa ei, căldura dulce a trupului ei, prospeţimea ei, îl aprinseră pe Frank ca apucat de o subită nebunie.

Sălbatic, aproape crud o zdrobi la pieptul său, sărutând-o apăsat pe gură şi pe gât… Simţi răspunsul ei; ştia că era foarte îngrozită, dar extazul şi frumuseţea erau dincolo de cuvinte, de raţiune.

— Te iubesc… te doresc eşti a mea… a mea, gemea Frank.

Sărutările sale deveniră mai insistente, mai lacome, apoi o ridică pe Helga în braţe şi o duse în pat. O puse jos, apoi se

trânti lângă ea, mâinile sale îi atinseră trupul, sărutările sale ţinând-o captivă. Ea scoase un strigăt scurt.

— Nu Frank… te rog… mă… răneşti! Era strigătul unui copil şi Frank se opri. Apoi spuse aproape supărat:

— De ce crezi că te-aş răni? Draga mea, iubirea mea, este diferit de tot ce am simţit vreodată înainte. Îşi puse obrazul peste al ei ţinând-o strâns lângă el.

— Dragostea mea, eşti tot ce mi-am dorit vreodată, tot ce am ştiut vreodată – te ador nu numai cu gândurile mele, ci şi cu inima şi sufletul meu.

Simţi răsuflarea Helgăi şi apoi spuse foarte liniştit:

— Într-o zi, Dumnezeu ştie când, dar înainte de a muri, vei fi soţia mea.

CAPITOLUL 5

Aranjând lucrurile în cămară şi fluierând, William îl urmărea prin fereastra deschisă pe Frank, pornit să facă o plimbare cu Helga şi cu Edith. Toată lumea urma să părăsească Newmarket peste o oră şi să plece la Londra, iar Frank le luase pe fete la o ultimă plimbare, înainte ca maşina să sosească, să-i ducă la gară.

Era o zi noroasă cu rafale de vânt iar Helga şi Edith purtau

amândouă jachete călduroase de lână peste bluzele de serj. Frank era supărat, căci în ultimul moment Edith le explicase că se decisese să vină şi ea. Nu era amatoare de plimbări şi el sperase ca norii ameninţători de ploaie o vor ţine în casă şi astfel, va putea să smulgă o jumătate de oră liniştită, singur cu Helga.

Dar, în cele din urmă, Edith spusese cu destulă convingere că aerul curat îi va face bine şi făcea parte din politica lor, a lui Frank şi a Helgăi, să o încurajeze mai degrabă decât să încerce în vreun fel să o oprească de la ceea ce îşi propunea.

Poate că era din partea lor un sentiment de vinovăţie care îi făcuse să-i acorde în zilele acelea tot mai multă atenţie lui Edith.

Într-adevăr, când erau împreună, Frank vorbea aproape în exclusivitate numai cu ea, în timp ce părea că nimic nu era prea dificil pentru Helga, dacă acest lucru îi făcea plăcere lui Edith. Vizita lor la Newmarket se prelungise de marţi, când ar fi trebuit iniţial să plece, până lunea următoare.

Vremea fusese toridă şi Sir Alfred sugerase că nu trebuiau să-l însoţească la Londra, ci să aştepte întoarcerea lui, vineri.

Salutaseră cu entuziasm acest plan. Ceilalţi participanţi la petrecere plecaseră şi rămăseseră singuri, trei tineri să se bucure că sunt împreună.

Un bun observator ar fi remarcat poate bucuria care părea să radieze din Helga şi s-ar fi întrebat care era explicaţia pentru asta.

Dar pentru servitorii care o cunoşteau de atâta vreme şi pentru care fusese întotdeauna o persoană veselă şi mulţumită, nu părea nicicum deosebită.

Lui Frank, după prima noapte când o ţinuse în braţe, îi era din ce în ce mai dragă. Se trezise devreme în dimineaţa următoare. Îngrijorat, fără să ştie ce reacţie ar putea avea. Adusese în viaţa lui ceva ce nu cunoscuse niciodată înainte, un sentiment mult mai mare şi mai fantastic decât anticipase vreodată dar pentru Helga care trăise până atunci o viaţă la adăpost, se temea

Îi respectase puritatea, dar sărutările sale fuseseră cele ale unui amant şi trupurile lor fuseseră întinse unul lângă celălalt.

Va fi şocată şi de acum încolo nu va mai avea încredere în el? îşi dăduse seama cât de inocentă şi lipsită de experienţă era.

Când în cele din urmă, o văzu pe Helga singur, realiză pentru prima dată că nu era numai o femeie drăguţă şi atractivă, ci că avea şi caracter şi personalitate.

Înţelese că el o dorea pe ea şi ea pe el, acest lucru fiind tot ceea ce avea acum importanţă pentru el. Ea trăia din plin fiecare

clipa a fericirii, savura fiecare moment când erau împreună, în intimitate. Într-adevăr erau momente când Frank simţea că trebuie să îngenuncheze la picioarele ei, atât părea de transfigurată de dragoste şi devenea o femeie radioasă, cu o măreţie care era dincolo de înţelegerea lui. Nu avea nimic din timiditatea, falsa modestie sau superficialitatea care era poate de aşteptat la generaţia ei. Dimpotrivă, îi deschisese larg braţele, nerăbdătoare să dea tot atât pe cât primea, dornică să reverse asupra lui potopul iubirii ei, fără rezerve şi fără să se gândească cât o s-o coste

Pentru Frank era o revelaţie în aceea că dragostea ei era plină de abnegaţie, chiar şi atunci când dădea totul din ea.

Nu-i cerea nimic, nu era nici posesivă, nici tiranică; fiecare oră pe care o petreceau împreună părea să-i apropie tot mai mult, într-o unire entuziastă.

În public, singurul semn care trăda pasiunea lor era că evitau să se privească în ochi precum şi dificultatea pe care o aveau când purtau împreună discuţii convenţionale. Edith era cea care beneficia de acest lucru, căci o flatau amândoi cu atenţiile lor, ceea ce o scosese din starea ei obişnuită de rezervă.

Separat de iubirea lui Frank pentru Helga, vizita fusese un succes. Sir Alfred arătase evident că îl plăcea şi îl socotea o

companie potrivită pentru fiica şi secretara sa. Manierele sale şi deferenţa pe care o arăta persoanelor în vârstă de la petrecece, dorinţa de a se face repede util când îi stătea în putere, câştigară aprobarea gazdei. Totuşi, financiar, poziţia lui Frank nu era bună.

Mulţumită lui William şi a cooperării cu băiatul de la grajd câştigase din pariul la cursele de galop cincizeci de lire, dar la bridge pierduse aproape încontinuu.

Nu putuse să refuze mizele ridicate cu care prietenii lui Sir Alfred erau obişnuiţi, dar neavând nici experienţa şi nici îndemânarea lor, pierduse rober după rober. Din fericire, pariul câştigat îl ajutase să-şi achite datoriile; în acelaşi timp, îl înspăimântau pierderile. Îşi dădea seama că în această casă nu era nicio posibilitate să refuze o datorie de onoare sau întâmplător, să o uite.

Cel puţin la jocurile de noroc, prietenii lui Sir Alfred erau perfect onorabili, şi Frank ştia că o greşeală cât de mică l-ar pune de cealaltă parte a uşii, mai repede decât orice altceva. Chiar separat de tot ceea ce Helga însemna acum pentru el, nu-şi dorea deloc că aşa ceva să se întâmple.

Pentru prima dată în viaţă, se bucura de luxul adevărat, nu numai de bogăţia etalată, de servitorii bine instruiţi, de iubire,

mâncare şi vin bun, de întreg confortul casei, ci de întreaga atmosferă de securitate.

Era aici ceva ce nu cunoscuse niciodată, iar când Sir Alfred era plecat şi nu se discuta nimic despre finanţe care să rupă farmecul grădinilor, aceasta îl făcea pe Frank să se simtă ca şi cum ar fi intrat într-o carte de poveşti. Se surprindea visând ca un copil la o casă într-un loc asemănător, unde ar fi putut trăi cu Helga, ca soţia lui şi să întemeieze o familie. Într-o fericită ignorare a trepidaţiei, viciului şi mizeriei marilor oraşe.

Cu greu îşi putea imagina viitorul fără Helga, şi totuşi cum va rămâne ea cu el, sau el cu ea nu avea nicio idee.

Îşi scoase pălăria în timp ce se plimbau şi simţi vântul rece pe frunte, toată fermitatea pământului sub picioarele lor şi freamătul frunzelor deasupra capetelor lor era acolo.

— Ce zgomot fac porumbeii, spuse Edith dintr-odată.

— Cel mai plăcut sunet din lume, răspunse Frank, e al unui porumbel care face dragoste. Se uită la Helga în vreme ce vorbea, dar ea nu-l privea, era cu ochii ţintuiţi înainte, cu un zâmbet abia schiţat în colţul gurii care venea de la gândurile ei fericite. Nu putea sta lângă ea, fără să-i vină în minte cuvinte precum „iubire” „dragoste se gândi. Părea atât de curată, de liniştită, cu părul strâns neted.

Ere oare adevărat că în urmă cu câteva ore intrase încet în camera ei şi murmurase în părul acela de aur împrăştiat peste umerii albi?

Tresări aproape dându-şi seama că-i zburaseră gândurile în timp ce Edith îi vorbea.

— … vreodată? o auzi spunând.

— Ce să fi făcut vreodată? spuse, iartă-mă, te rog, mă gândeam la altceva.

— Spuneam, răspunse Edith, ezitând acum, evident nedumerită de lipsa lui de atenţie, ai iubit vreodată? îl privi şi ceva în figura lui şi în ochii negri ce îi întoarse spre ea, o făcu să se simtă straniu.

— Sigur că da, spuse el, tu nu? Ea clătină din cap, şi cum niciunul dintre ei nu mai găsi nimic de spus, se plimbară în tăcere.

Când în cele din urmă se întoarseră spre casă, Frank oftă.

— Nu-mi place să mă gândesc la plecare, spuse. Nu pot să vă spun cât de fericit am fost săptămâna aceasta. Aş dori ca petrecerea să nu se fi terminat.

— Şi eu, spuse Helga tandru, dar atât de încet, încât numai Frank o auzi.

— Trebuie să mai vii, spuse Edith, trebuie să-mi promiţi că

vei mai veni. Aşa cum stau lucrurile sunt sigură că tati vrea să vii peste două săptămâni. Vorbea despre asta ieri seară şi spunea că i-a invitat pe Sir Jasper şi încă doi sau trei bărbaţi şi că Helga şi cu mine trebuie să fim aici. Vei veni, nu-i aşa?

— Mi-ar face plăcere, răspunse Frank. Mai târziu, invitaţia a fost repetată de Sir Alfred care adăugă, după ce Frank acceptă:

— Bine, deci rămâne aşa, dar sper că te vom mai vedea până atunci, nu-i aşa?

Frank se miră puţin de ce Sir Alfred era mulţumit să-l încurajeze să vină în casa lui, fără să ştie mai mult despre el. Îşi imagina numai că priceputul om de afaceri îi alegea pe prietenii fiicei sale cu mai puţină discriminare decât atunci când angaja pe cineva ca funcţionar în biroul său, şi cu o lipsă a referinţelor pe care încă nu o luase în calcul pe moment.

În această privinţă avea dreptate căci, Sir Alfred îl preţuia pe Frank aşa cum îl cunoscuse şi se mulţumea cu asta.

Nu cunoştea dorinţa puternică a lui Sir Alfred ca fiica sa să nu-şi aleagă prietenii dintre cunoştinţele lui din lumea afacerilor sau din familiile acestor, căci după aproape patruzeci de ani în această lume, Sir Alfred îşi făcea puţine iluzii despre contemporanii lui, fie că-i numea sau nu prieteni.

Frank se pieptăna în faţa oglinzii crăpate şi spălăcite.

Ere cocoţat pe scrinul care fusese odată, cu mulţi ani înainte, vopsit în alb, dar acum era pătat, lovit, fără mânere şi îl folosea ca masă de toaletă.

Camera ere mică şi întunecoasă, cu o singură fereastră care dădea spre spatele altei case şi rămânea un gol de patru, cinci metri între cele două.

Perdele de dantelă, rupte şi care aveau nevoie să fie spălate, acopereau fereastra murdară şi numai dacă era o zi foarte luminoasă. Frank îşi putea da seama de soarele de afară. Fusese casa lui Frank vreme de aproape un an. Şi întrucât natura umană este adaptabilă se obişnuise cu ea.

Erau puţine lucruri care recomandau casa din strada Albert, nr. 95. cu excepţia apropierii pentru studenţi de British Museum şi a faptului că proprietăreasa avea simţul umorului, şi uneori era neaşteptat de generoasă când era vorba de un chiriaş arătos, bine făcut. Era irlandeză, ceea ce explica nu numai murdăria şi dezordinea din casă, ci şi faptul că Frank îi datorase o dată chiria pe şapte săptămâni, fără mari speranţe din partea ei de a-şi primi banii şi fără teamă reală din partea lui de a fi dat afară.

Primise numeroase ameninţări, dar când o implora şi îi promitea, cu toate că amândoi, şi doamna O’Hara şi el ştiau că erau puţine şanse să-şi ţină promisiunile, inima ei bună – şi

poate farmecul irezistibil al lui Frank – îl lăsase să rămână în posesia „camerei din spate de la etajul doi.

Toţi chiriaşii doamnei O’Hara erau gentlemani – cel puţin după părerea ei – căci nu accepta femei în casa ei.

În general, erau doi sau trei studenţi şi un indian, vânzător la unul din numeroasele magazine de antichităţi din împrejurimi.

Una din mansarde era închiriată unui ospătar de la o cafenea din apropiere, în timp ce camera din faţă de la parter, cea mai scumpă din toată casă, era închiriată unui medic ortoped al cărui cabinet de consultaţii era pe o stradă mult mai prezentabilă, din preajmă. Nu era un grup atrăgător –, iar doamna O’Hara nu trebuia să se amestece cu ei, le oferea numai cazare şi mic dejun – dar preferinţa ei pentru Frank era deosebită, deoarece credea cu tărie că el dădea tonul casei.

După cum comenta ea şi cu vecinii de alături, nu se putea înşela când era vorba de un domn, recunoştea unul imediat ce îl întâlnea.

După vizita fructuoasă a lui Frank la Ostend, când nu mai putu sta cu prietenii pe care şi-i făcuse cu acea ocazie, se întorsese la doamna O’Hara. Nici nu se gândise să-şi ia o gazdă mai costisitoare, sau mai arătoasă.

Desigur, camera lui fusese închiriată altcuiva cât fusese

plecat şi cele câteva lucruri ale lui fuseseră depozitate în pivniţă într-o cutie de carton.

Frank îi luase doamnei O'Hara de la Ostend o perniţă de ace din pluş roşu, ornată cu scoici şi o vedere mică înrămată a plajei.

Fusese încântată şi o atârnase pe peretele din bucătărie ca să o arate mândră musafirilor.

Camera lui fiind închiriată altcuiva în absenţa lui, inspectă paturile cu grijă la întoarcerea sa din Newmerket, căci doamna O'Hara era cunoscută în vremea aceea că-şi schimba chiriaşii, dar nu şi aşternuturile.

Aşternuturile de bumbac aspru nu fuseseră niciodată prea albe, nici măcar iniţial, dar de data aceasta, erau pe cât de curate te aşteptai şi Frank merse la culcare şi dormi liniştit până la ora opt în dimineaţa următoare.

Era prea obişnuit cu privaţiunile, ca diferenţa de mediu să-l ţină treaz.

Dimineaţa, înainte de a se îmbrăca, îşi lustrui pantofii maron, care încă mai străluceau neobişnuit de pe urma serviciului îndeplinit de băiatul responsabil cu pantofii de la Wentworth HaH. Erau pantofi noi pentru Frank, cu toate că mai fuseseră purtaţi, înainte ce el să devină proprietarul lor.

Când avea bani nu era atât de prost încât să cheltuiască o sumă relativ mare la un cizmar bun, deşi ştia că pantofii erau cel mai important lucru când apreciai un bărbat înstărit. Puteau fi găsite nepotriviri, dacă cineva ştia unde să privească, iar Frank era deja persoana grata la magazinul din Ştrand care îi aproviziona pe actorii cu salarii mici şi pe domnii care erau temporar în necaz.

Norocul lui era că avea măsurile obişnuite care erau în stoc, şi în felul acesta costumele pe care şi le cumpăra cu foarte mici ajustări, i se potriveau perfect şi era greu de crezut că pentru numai câteva lire arăta ca şi cum ar fi frecventat cel mai bun croitor din Savile Row.

În această dimineaţa închisă, cu vânt, Frank îşi lustrui pantofii, îi încălţă, şi deschise un sertar înţepenit căutând o cămaşă curată, pentru seara aceasta când urma să o întâlnească pe Helga. Se încruntă când văzu că spălătoreasa nu numai că-i rupsese cămaşa în două locuri, dar lipsea şi un nasture din faţă. Se consolă când îşi dădu seama că niciuna dintre aceste discrepanţe nu se va vedea de sub vestă, dar era supărător, căci urma să ia cu el aceeaşi cămaşă când vor pleca a doua zi, din nou, la Newmarket.

Când fu gata îşi luă haina de pe spatele scaunului şi o

îmbrăcă grijuliu, aranjându-şi batista albă de mătase în buzunarul de la piept.

Din buzunarul lateral luă altă batistă care, din păcate, era prea murdară ca să o mai poată folosi şi aruncă, de asemenea, şi un tichet de autobuz pe care îl folosise cu o zi înainte. Apoi, se bătu uşurel peste buzunarul din dreapta de sus, ca să se asigure ca portofelul pe care îl purta era în siguranţă. Cu toate acestea, mâna sa nu întâlni protuberanţa obişnuită. În grabă, Frank îşi deschise haina şi privi înăuntru. Buzunarul era golun moment se uită fix la haină, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor, apoi începu să caute aproape înfrigurat prin cameră.

Ridică scaunul pe care îşi aşezase hainele cu o seară înainte; trase primele două sertare ale mesei de toaletă; azvârli pălăria şi mănuşile.

Se uită sub pat şi pe lavoar; nu era nicăieri nici urmă de portofel. Se opri în linişte în mijlocul camerei şi se privi în oglindă.

Îl surprinse să vadă că arăta cam ca de obicei, poate uşor îngrijorat, cu fruntea încruntată, dar nu cum ar trebui să arate un bărbat, care avusese, ceea ce pentru el era o mare avere, şi se trezeşte brusc ruinat. Realiză ce se întâmplase; portofelul îi fusese şterpelit din buzunar. Erau douăzeci şi opt de monede de

aur de o liră, aplatizate într-o pungă din pânză tare aşezată într-o cutie ieftină de piele maro. Poate nu fusese înţelept să poarte asupra sa toată averea, dar avusese dificultăţi ce să facă cu ei. Nu avusese niciodată un cont la bancă şi nu se simţea atras să o facă acum cu banii care se întorsese de la Ostend şi care, până la urmă, nu vor ţine o eternitate, să înceapă discuţii care să presupună întrebări despre adresa lui şi poate despre ocupaţie.

Să laşi ceva la doamna O'Hara, chiar şi încuiat, ar fi fost o nebunie.

Dintr-o curiozitate nativă, doamna O'Hara nu ascundea faptul că se uita adesea prin sertare şi dulapuri când chiriaşii nu erau acasă, şi cu greu se deranja să-şi ceară scuze dacă era prinsă asupra faptului la întoarcerea lor neaşteptată.

Era mai mult sau mai puţin cinstită, cu excepţie cazului când chiria era în restanţă şi gândea că eventual chiriaşul său avea bani puşi deoparte pe care îi ţinea pentru situaţii şi mai grele.

Dar obişnuiţii casei aveau un cod al lor. Se împrumutau continuu unul de la altul şi dacă unul dintre ei era plecat şi nu i se puteau cere bani se serveau singuri. Lui Frank nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să ţină banii la el şi elaborase o metodă să învelească monedele în hârtie subţire ca să nu zornăie

sau să-i umfle buzunarul de la piept. În buzunarul de la pantaloni avea monedele de argint şi bănuţii de aramă Scoase acum mărunţişul şi numără exact doisprezece şilingi şi patru penny. Îşi aminti că schimbase şase pence la autobuz, cu o seară înainte, de a veni acasă. Fusese o seară umedă, burniţase toată după amiaza. Mâncase un sandvici şi băuse o bere de un bar unde înainte mai avuse întâlniri norocoase

Dar, seara trecută nu avusese noroc şi trebuise să-şi plătească masa aşa încât se gândise că nu-i va strica să meargă devreme la culcare.

Lume multă aştepta autobuzul, fiecare voia să prindă un loc înăuntru, să nu rămână pe platforma descoperită, în ploaie.

Frank împinsese lumea, făcându-şi drum printre bărbaţii şi femeile cere chicoteau când erau ajutate de însoţitorii lor să urce. Atunci trebuie să se fi întâmplat, se gândi, cineva cu degete lungi dar sigure i-o fi luat portofelul.

Probabil, fusese uşor de făcut în mulţimea aceea, pe când el dădea din coate să-şi croiască drum până în faţă, pe sub umbrelele ce picurau.

Nu se gândise să-şi controleze banii când, în cele din urmă, ajunsese înapoi în camera sa iar la culcare încuiase uşa, deci nu putea fi cineva din casă, de fapt nu era nimeni de blamat, decât

el însuşi. Când se gândise la un loc sigur pentru banii săi, ideea hoţilor de buzunare nici nu-i trecuse prin minte.

Se pregătise pentru hoţi în această casă şi la Wentworth Hall. Purtase banii asupra lui în timpul zilei şi seara, iar noaptea dormise cu ei sub pernă.

Auto-reproşurile nu-i mai foloseau la nimic acum; banii se duseseră şi pe cât de departe putea să se gândească nu vedea nicio şansă apropiată să facă rost de alţii, numai dacă weekend-ul la Wentworth Hall nu i-ar aduce un profit nesperat.

Îşi mai putea permite partidele de bridge? se întreba sau să încerce un pariu la cursele de galop? îi era greu să se gândească la o scuză.

Sir Alfred se aştepta ca toţi bărbaţii de la petrecerile sale să joace bridge, şi probabil vor fi invitaţi cu numărul exact pentru două sau trei mese.

Ar trebui oare să nu meargă? Dar la Londra situaţia sa ar fi fost încă şi mai grea.

Plătise chiria săptămâna trecută, dar doamna O’Hara aştepta alţi bani mâine, înainte de plecarea lui, şi dacă nu-i dădea, oricum nu-i vor ajunge pentru multă vreme cei doisprezece şilingi.

Frank mergea cu paşi mari de-a lungul şi de-a latul

camerei, chinuindu-şi mintea se găsească o soluţie la problema sa.

Nu se putea duce la nimeni cu povestea sa tragică. Doamna O'Hara ar fi leşinat la gândul că unul dintre chiriaşii ei era proprietarul unei sume de bani atât de mari de douăzeci şi opt de lire, în plus că-i ţinea asupra sa. Frank putea să-şi imagineze dispreţul lui Sir Alfred, după mirarea sa dacă i s-ar fi spus ca un om ţinea toţi banii pe care-i avea în buzunarul de la piept.

Cu femei ca Helga sau Edith nu-ţi puteai permite să vorbeşti despre bani.

Singura persoană la care se gândea să i se confeseze era William.

Într-un fel sau altul, William trebuie să-l ajute când va fi la Wentworth Hall nu numai cu compasiunea sa ci şi cu un sfat practic. Cum se va descurca fără bani?

Cum? Cum?

CAPITOLUL 6

La ora ceaiului, când Frank ajunse acasă la Sir Alfred, se decisese deja că trebuie să-i spună Helgăi ce se întâmplase. Simţea că nu putea să pretindă faţă de ea că totul era bine şi oricum, încordarea sa va fi cu siguranţă evidentă în timpul

weekend-ului. Helga, se gândea, i-ar putea da un sfat sănătos.

Oare ar trebui să meargă la Sir Alfred să-i ceară o slujbă, sau să apeleze la el ca prieten al fiului său mort, Cedric şi să-i sugereze să-i acorde un mic împrumut până vor veni vremuri mei bune?

Nu era prea încrezător în asta; simţea că lui Sir Alfred, om de afaceri cum era, îi displace să împrumute bani. Înainte vreme auzise adesea oameni de calibrul lui Sir Alfred, chiar dacă nu aveau standardul său financiar, remarca:

— Dragul meu băiat, nu împrumut niciodată bani. Prefer să-i dau.

Se gândea ce scuză să găsească pentru a rămâne singur cu Helga, când uşa se deschise şi se trezi intrând în hol şi dându-i băiatului care aştepta pălăria şi bastonul. Fu condus sus în micul budoar alb care dădea spre sufrageria mare unde cele două fete obişnuiau să stea după amiaza. Comparată cu celelalte camere din casă, aceasta era mobilată simplu.

Edith avea propria ei cameră sus, care fusese odată sală de clasă, în vreme de Helga, cea mai mare parte a zilei era în bibliotecă pe care o folosea când lucra pentru Sir Alfred şi ca pe un birou de unde organiza muncile gospodăreşti.

Budoarul era un loc neutru unde aveau loc acum, micile

întâlniri organizate pentru Edith. Edith stătea pe un scaun la fereastră citind o carte, când Frank fu anunţat şi privi o clipă surprinsă înainte să se ridice stângaci în picioare şi să traverseze camera, să-l întâmpine.

Era extraordinar, se gândi Frank, cât de greoaie era Edith pentru o femeie mică.

Helga avea capul şi umerii mai mari şi era mult mai înaltă. Cu toate acestea, orice mişcare a ei era graţioasă şi armonioasă, în vreme ce Edith părea ca un mânz care nu se descurca încă pe picioarele lungi şi când ajungea să stea în picioare era surprins de propria sa dibăcie.

— Ce drăguţ din partea ta că ai venit, spuse Edith convenţional.

În glasul ei era o căldură care îi spuse lui Frank că vorbele sale erau mai mult decât o complezenţă.

— Nu mă aşteptam să am norocul să te găsesc singură, spuse el cu un zâmbet.

Nu se putea abţine să se facă plăcut oricărei femei, fie ea şi neatractivă, chiar dacă gândurile sale erau în altă parte.

Luară loc pe sofaua albă de lângă şemineu şi aproape imediet un majordom şi un servitor intrară în camera cu o tavă uriaşă de argint plină cu ceşti de ceai, şi numeroase sortimente

de prăjituri şi sandviciuri.

În casa lui Sir Alfred se mânca întotdeauna bine la fiecare masă, lucru pentru care Frank fusese sincer recunoscător de cele mai multe ori.

În ciuda necazurilor sale era gata să mănânce mult, pentru că nu mai luase nimic în gură de la micul dejun.

— Toate planurile noastre s-au răsturnat, spuse Edith, iar Helga şi cu mine suntem supărate din această cauză.

— De ce, ce s-a întâmplat? întrebă Frank.

— Ştii de petrecerea de mâine la Newmarket, continuă Edith. Ei bine, tata a hotărât în această dimineaţă că va fi numai pentru bărbaţi. Unul dintre prietenii lui, am uitat cine, trebuia să vină cu soţia, dar acum este bolnavă, şi cum asta ar însemna să fim numai două femei şi opt bărbaţi, tati s-a gândit că ar fi mai bine ca Helga şi cu mine să rămânem acasă. Pe tine te aşteaptă, desigur, dar noi suntem furioase că am fost îndepărtate în felul acesta.

— Este enervant! spuse Frank. Aşteptam cu nerăbdare alte câteva zile fericite la Wentworth Hall. Eşti sigură că nu-l poţi convinge pe tatăl tău să se răzgândească? În timp ce vorbea, Frank se gândea dacă ar fi mai uşor sau mai greu să-l abordeze pe Sir Alfred fără o influenţă calmă, feminină.

Poate ar fi mai bine să-l vadă în seara aceasta, înainte de a pleca la ţară sau să aştepte până ajungea acolo ca să abordeze un astfel de subiect dificil?

— Helga a trebuit să plece la Newmarket astăzi, spuse Edith, să facă ultimele aranjamente. Se întoarce în seara aceasta, dar foarte târziu.

Inima lui Frank tresări, era ultimul lucru la care se aşteptase. Simţea cu disperare că trebuie să ceară sfatul Helgăi înainte să acţioneze. Ea îl cunoştea pe Sir Alfred şi ar fi ştiut cea mai bună cale de abordare. Ar fi ridicol să nu se folosească de ajutorul ei, totuşi absenţa ei din seara aceasta şi faptul că fusese aranjat dinainte ca toată lumea de la petrecere să plece împreună, mâine le prânz, făceau dificilă o încercare să se întâlnească.

— La ce oră se întoarce? întrebă ca din întâmplare. Se întreba dacă ar putea să lase un bilet pentru ea, să-i ceară, indiferent de ora la care ajungea la Londra, să se întâlnească cu el în afara casei.

— Nu ştiu exact, spuse nesigură Edith, cândva după cină, cred. Nu rămâi la cină cu mine? Voi fi singură, căci tati mi-a trimis un mesaj din oraş, acum două ore, că are o întâlnire de afaceri şi nu se întoarce. Era semnificativ pentru stilul

neconvenţional din casa lui Sir Alfred ca o astfel de invitaţie să fie făcută şi chiar acceptată cu uşurinţă.

Lipsindu-i o adevărată însoţitoare, Edith se bucura de mai multă libertate decât oricare alta dintre fetele de vârsta ei, iar dacă nu se bucura de avantajele lor sociale nici nu era conştientă de aceasta.

Frank, simţind că nu poate suporta să rămână singur în acel moment şi bucuros de orice invitaţie la mâncare pe gratis, nu avu nicio remuşcare pentru reputaţia lui Edith şi acceptă cu promptitudine.

Poate că ar putea rămâne să o aştepte pe Helga după aceea, şi oricum nu va avea ocazia să-l întâlnească încă pe Sir Alfred, chiar dacă voia sau nu.

Poate că la urma urmei, era mai bine să aştepte până în weekend, când era sigur că vor fi câteva clipe ca să fie singur cu gazda sa.

Dar îi tresări inima când se gândi la serile de la Wentworth Hall şi îşi dădu seama că adunarea celor opt înseamnă exact două mese de bridge.

În acelaşi timp era deosebit de important să aibă o poziţie bună faţă de Edith. Era sigur că fata îi plăcea, nu numai de dragul lui Cedric, ci şi pentru el însuşi.

Era hotărât ca în cazul în care Sir Alfred ar fi refuzat să-l ajute şi ar fi dezaprobat cererea sa, prietenia lui Edith trebuia să stea între acesta şi izgonirea lui din casă.

Când putea fi determinată să vorbească şi să lase la o parte timiditatea ei obişnuită, Edith nu era lipsită de inteligenţă, după cum descoperea acum Frank, spre surprinderea sa. Pentru că se purtase frumos cu ea şi erau singuri, îi răspundea, râdea şi făcea glume.

Gândindu-se la Edith ca la o persoană şi nu ca la o umbră a Helgăi. Îşi dădu seama că deşi Helga era prietenoasă cu fata, era cea mai puţin potrivită persoană să o însoţească, ceea ce era o cruzime a sorţii.

Era imposibil pentru oricine să fie atras în vreun fel de bogata moştenitoare atâta vreme cât Helga era în preajma ei, şi o eclipsa pe toate planurile, fără să-şi dea seama dar făcând-o efectiv. Frank se întreba cât va mai trece până când Edith va înţelege acest lucru. Acum fata era suficient de ingenuă să se bucure de admiraţia pe care o stârnea Helga, uneori excesiv exprimată de prietenii lui Sir Alfred. Doliul îndelungat pe care-l purtase pentru fratele ei o împiedicase să iasă în lume, iar Helga şi Sir Alfred plănuiseră pentru lunile de iarnă, o serie de festivităţi, în timp ce prezentarea ei la Curtea Regală urma să

aibă loc anul viitor.

Deja, deşi Edith nu ştia, Sir Alfred discutase cu Helga despre necesitatea angajării discrete a unei însoţitoare cu o poziţie socială corespunzătoare.

Soţiile unor lorzi sau alte doamne din înalta societate erau gata, pentru o sumă de bani nu foarte mare, să scoată în lume o tânără fată, împreună cu fiicele lor şi să-i asigure un sezon la Londra le standardul cerut.

Acum, luând-o în râs pe Edith pentru faţa roşie şi ochii aprinşi, Frank se gândea că până la urmă, fata ar putea să se distreze bine, numai să vrea ea să se bucure.

Helga îi spusese cât de dificilă fusese după moartea lui Cedric şi gândindu-se bărbăteşte îşi zise că toţi ceilalţi greşiseră lăsând-o atâtea luni să se necăjească pentru un frate, care după toate socotelile, nu merita deloc asta.

Încă mai vorbeau despre Cedric, desigur, dar Frank şi Edith descoperiră că erau într-adevăr puţine de spus despre tânărul bărbat, după ce mărturisiră amândoi cât de mult le lipseşte şi ce tragică fusese moartea lui.

Era straniu ca un bărbat să atingă vârsta de douăzeci şi patru de ani iar asta să însemne atât de puţin.

Helga îi spuse deschis că nu-i plăcuse Cedric, iar el era

suficient de perspicace să observe că nici Sir Alfred nu avea regrete pentru fiul său.

„Dacă mor în noaptea aceasta” se gândi Frank „mă întreb câţi oameni şi-ar aminti de mine. „Îşi aducea aminte de anii trecuţi; erau cel puţin o jumătate de duzină de femei cărora le va rămâne adânc în memorie pentru mulţi ani.

Frank îi povesti cu câteva înfrumuseţări cum plecase de acasă în noaptea morţii mamei lui.

— Dar ce-ai făcut? întrebă Edith. Nu aveai bani, nu aveai prieteni, nu aveai serviciu.

— Oh, m-am descurcat eu cumva, spuse Frank zâmbind A fost mai degrabă o viaţă aventuroasă, dar au fost şi momente de mare singurătate, când am înţeles că nu am niciun prieten pe lume, niciunul la care să mă duc la necaz.

După o pauză, continuă:

— … şi de aceea, sunt foarte fericit şi foarte recunoscâtor, de esemenea, să ştiu că acum am un prieten în tine Este adevărat sau nu că eşti prietena mea?

— Dar, ştii că sunt… cel puţin că vreau să fiu, spuse Edith. Brusc îl întrebă:

— Dacă nu ai bani, din ce trăieşti, dacă nu munceşti?

Frank ezită o clipă înainte să răspundă, se hotărî să-i spună

adevărul

— Nu mai am niciun ban, spuse, am avut ceva cât să o scot la capăt, dar acum practic s-au terminat. Îşi turnă încă un pahar de porto din carafa lăsată lângă el, când servitorii părăsiseră camera şi luă o ţigară după ce îi ceru lui Edith permisiunea să fumeze, i-o acordă neatentă, era evident că se gândea la ce-i spusese

— Unde stai? întrebă ea. Este ciudat, dar nu m-am gândit decât noaptea trecută că te cunoaştem de atâtea săptămâni şi nu avem habar de adresa ta.

— Nu cred că ai să recunoşti locul dacă îţi spun, zise Frank. Cu siguranţă nu este o stradă cu care tu sau Helga să fiţi familiarizate. Să-ţi spun cu snobism că este pe lângă British Museum şi să o lăsăm aşa?

— Este un apartament? întrebă Edith. Frank râse, gândindu-se la dormitorul mic, sordid şi la becul de gaz fără abajur de pe scări, care abia lumina când se întorcea seara acasă.

— Este ceea ce se numeşte „cazare şi mic dejun pentru domni”. Doamna O'Hara, proprietăreasa mea, este foarte mândră de acest termen, dar mă îndoiesc că vreunul dintre servitorii tăi ar avea aceeaşi impresie despre cameră.

„Mă întreb dacă nu sunt indiscret”, se gândi… Poate că îi

spun prea multe, totuşi ce rău poate să mi se întâmple?”

— Dar, Frank, spuse Edith, nu-ţi doreşti o casă a ta, o casă sau un loc unde să poţi avea lucrurile tale, propria ta mobila şi servitorii tăi, unde să te simţi comod şi fericit?

— Nu mă pot gândi că există altceva ca să-mi doresc mai mult, spuse Frank, iar dacă tu poţi să-mi spui o metodă prin care să pot să le obţin, îţi voi fi profund recunoscător. Urmă un moment de tăcere apoi Edith, cu voce scăzută, spuse încet:

— Te poţi căsători cu mine. Frank se uită uimit la Edith ca să vadă dacă nu şi-a pierdut minţile, apoi, în mod deliberat puse jos ţigara şi o privi iarăşi.

Ea nu-l privea, îşi fixase ochii pe furculiţa de desert cu care se juca, apăsând cu dinţii de argint în faţa de masă albă şi lăsând de fiecare dată când făcea asta, patru găuri mititele.

— Ce-ai spus? întrebă el; apoi fără să aştepte răspunsul ei continuă: Draga mea, cred că nu-ţi dai seama ce spui… asta în cazul că vorbeşti serios.

Lui Frank nu-i venea să creadă că o auzise bine. Gândul sălbatic care-i veni în minte era că Edith îşi bătea joc de el, se distra cu el, dar era ceva atât de neobişnuit pentru comportamentul ei, încât şi-a dat seama că greşea; era foarte serioasă propunându-i să se căsătorească cu ea.

— M-am gândit la asta de câtăva vreme, spuse Edith cu un glas că era aproape o şoaptă. Am simţit că într-un fel, continui să vii aici nu numai pentru că ai fost prietenul lui Cedric, ci din cauză că te-ai îndrăgostit de mine. Frank se crispă la auzul vorbelor ei, dar nu spuse nimic.

— Şi când nu mi-ai spus nimic, am început să mă gândesc că trebuie să existe un motiv. Ştiu foarte bine că oamenii vorbesc despre mine ca moştenitoarea tatii şi presupun că voi fi foarte bogată într-o zi, când va muri el. Helga şi cu mine am discutat despre bărbaţii care sunt vânători de zestre şi ştiu că acel om bun, bărbatul cu care cineva ar vrea să se mărite, nu aleargă după fetele cu bani. De aceea te-am întrebat astăzi cum trăieşti, pentru că eram aproape sigură că nu ai niciun ban şi ştiu că din cauza aceasta nu-mi vei cere niciodată să-ţi fiu soţie, oricât de mult m-ai iubi…

Pentru prima dată în viaţă, Frank era complet uluit. Era surprins de presupunerea lui Edith că telefona în fiecare zi, ca să o vadă pe ea.

În timp ce făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi ascunde dragostea lui pentru Helga, nu-i trecuse niciodată prin minte că atenţia pe care i-o acorda lui Edith ar putea fi interpretată greşit de ea, ca devoţiune sau adoraţie secretă.

Oricum, acum îşi putea da seama ce uşor era pentru ea, care ştie atât de puţine lucruri despre bărbaţi, să înţeleagă greşit linguşelile lui, complimentele evidente, şi eforturile pe care le făcea să vorbească cu ea mai degrabă decât cu Helga, când erau toţi trei împreună.

Dar căsătoria cu Edith nu-i trecuse niciodată prin cap, aşa cum nu se gândise la mariaj cu niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse în ultimii nouă ani, până o întâlnise pe Helga. Chiar dacă ştia că era tot ce îşi putea dori ca soţie posibilitatea de se căsători cu ea era mai mult o fantezie decât realitate

Cum ar putea el, în aceste circumstanţe particulare să plănuiască o căsătorie?

Acum încerca să gândească dar şi repede, dar pauza dinainte de a vorbi, surpriza şi ezitările lui, aduseră lacrimi în ochii lui Edith.

Se ridică brusc, împingând cu atâta putere scaunul înapoi, încât acesta căzu cu zgomot. Puse o mână tremurătoare pe pieptul lui.

— De ce nu-mi răspunzi? se bâlbâi ea. Greşesc? Oh, Frank, nu trebuia să fi spus asta? Abia atunci realiză Frank, că întrebarea ei rămăsese fără răspuns.

Se ridică în picioare şi o luă în braţe, încercând să găsească

nişte cuvinte de răspuns, dar ea îşi ascunse faţa pe umărul lui, şi ştia că plânge. O ţinea strâns, repetând ineficient:

— Nu plânge. Edith, te rog, nu plânge. Dar tot timpul se gândea, încercând să-şi clarifice lucrurile în minte. Cu un mic oftat în glas, Edith îi rosti numele:

— Frank, spuse, Frank… Ridicându-şi faţa udă de lacrimi către el, îl oferi gura cu încrederea unui copil care vrea să fie consolat. Frank o sărută, iar ea se agăţă de el. Cu sentimentul disperat că fusese prins într-o capcană, el îi răspunse.

Sus, în luminile strălucitoare ale buduarului, ochii roşii ai lui Edith făceau un contrast cu zâmbetul tremurător de fericire.

Ţinea strâns mâna lui Frank şi el încerca să nu se gândească deloc cât de neatrăgătoare arăta. Nasul îi curgea şi emoţia o făcuse să arate mai palidă decât de obicei. Frank simţi că şi el trebuia să arate mai degrabă straniu şi se întreba cum ar fi posibil să ceară ceva de băut.

— Încă nu mi-ai spus, zise Edith în cele din urmă, nu mi-ai spus în cuvinte…

— Ce nu ţi-am spus? întrebă Frank.

— Că mă iubeşti, răspunse Edith.

— Bineînţeles că da, draga mea, replică Fink. Pe când rostea cuvintele, simţea că o trăda pe Helga, şi o bruscă teamă

că ea se va întoarce îl făcu să-şi privească îngrijorat ceasul. Cinaseră la şapte şi jumătate, dar nu era încă nouă fără un sfert; să presupunem că se întorcea mai devreme şi Edith scăpa o vorbă cu el de faţă despre faptul că se iubeau unul pe altul şi că urmau să se căsătorească…

O astfel de situaţie era imposibilă; nu putea da ochii cu Helga, nu putea să vadă expresia de pe chipul ei şi suferinţa care ştia că va fi în ochii ei, sau să asculte felicitările ei nesincere. Trebuia să o vadă el mai întâi, trebuia să-i spună el însuşi veştile. În timp ce se întreba disperat ce să facă, uşa se deschise; Edith dădu drumul mâinii lui şi aşteptară ca servitorul să traverseze camera ca să-i dea un mesaj.

— Domnişoara Helga tocmai a telefonat de la Newmarket, domnişoară, spuse. Îi pare foarte rău, dar a întârziat cu treaba şi a pierdut ultimul tren. Mi-a cerut să vă transmit toată dragostea ei şi a mai spus că va sta noaptea acolo şi va fi aici mâine dimineaţă la prima oră. Şi vă roagă să-i spuneţi lui Sir Alfred când se întoarce.

— „Mai am un răgaz, se gândi Frank, şi uşurat ceru paharul de coniac pe care şi-l dorea. Aşteptă până i se aduse, apoi luând o înghiţitura mare şi lăsând lichidul să-i alunece pe limbă şi pe gât, îi spuse lui Edith:

— Ascultă Edith dragă, trebuie să-ţi cer mâna tatălui tău, înainte de a decide ceva definitiv. Să presupunem că refuză să accepte această căsătorie, şi este foarte probabil să o facă. Nu vrem să fim obligaţi să dăm explicaţii altor oameni, oricât de dragi sau apropiaţi ar fi.

— Dar tati va fi de acord, spuse Edith mulţumită. Ştiu că te place şi că vrea să fiu fericită, sunt sigură de acest lucru.

— Chiar aşa fiind, protestă Frank, s-ar putea să nu mă vrea de ginere.

— Ba o să te vrea, spuse Edith serioasă, mai ales când îi voi spune cât de mult ne iubim unul pe altul, îi vei vorbi în acest weekend, nu-i aşa?

Frank dădu din cap gândindu-se ce promisiune diferită trebuie să-i facă acum lui Sir Alfred, în loc de micul împrumut pe care anticipase să îl ceară.

— Dar până va răspunde, spuse Frank, acesta trebuie să fie secretul nostru, al meu şi al tău.

— Nici măcar Helgăi nu-i pot spune? întrebă Edith.

— Bineînţeles că nu. Vocea lui Frank se înăspri de nelinişte.

— Acesta este secretul nostru, numai al nostru, şi nu trebuie să-l împărtăşim nimănui până când tatăl tău nu ne dă

consimţământul său.

Satisfăcută de explicaţia lui, Edith îşi lăsă capul o clipă pe umărul lui.

— Îmi vei telefona când tati va spune „da”? întrebă ea.

Frank încercă să se gândească repede la o scăpare.

— Iată ce voi face, zise el. Te voi cere tatălui tău cât de repede. S-ar putea să nu fie uşor să prind un moment singur cu el, ştii cât de ocupat este mai tot timpul, şi dacă este de acord, voi veni la Londra imediat ca să-ţi comunic.

— Va fi foarte drăguţ, spuse Edith cu un oftat, dar e şi mai supărător faptul că vei fi singur în weekend şi că eu nu voi fi acolo.

Gândul că el va fi cu Edith la Wentworth Hall, cu acest disperat secret dintre ei, şi Helga alături, crea în mintea lui Frank o situaţie intolerabilă.

Aşa cum stăteau lucrurile, nu îndrăznea să se gândească să se ducă acolo unde erau amintirile lui despre dragostea Helgăi şi felul în care îi cedase, cu misiunea de a cere mâna lui Edith.

Brusc simţi că nu mai poate să suporte această situaţie. Chiar şi acum, când nu mai era nicio posibilitate ca Helga să se întoarcă, dorea să scape, să fie singur, să se gândească, să înţeleagă ce se întâmplase, ce făcuse el însuşi.

În ciuda protestelor lui Edith, insistă să plece, spunându-i că aşa se cuvine.

— Tatăl tău va sosi acasă în curând, spuse. Este mai bine pentru el să nu ne vadă împreună în seara aceasta. Doresc să dormi bine, draga mea, şi doresc să te gândeşti ce mare onoare mi-ai făcut. Se apleca să-i sărute mâna. Cuvintele lui erau neadecvate şi pompoase, cu toate acestea nu era capabil pe moment să spună altceva. Apoi, când simţi braţele lui Edith în jurul gâtului său şi ştiu că tremura din cauză că o atinsese, îşi spuse că era un nemernic şi că acum făcea cel mai rău lucru pe care îl făcuse vreodată.

„Mă iubeşte”, se gândi, şi se întrebă de ce dintre toate femeile din lume care îl iubiseră, dragostea lui Edith îl făcea să-i fie ruşine.

Cu dorinţa de e o răsplăti, o sărută călduros, ţinând-o strâns în braţe, aşa încât ea avea ochii strălucitori şi buzele întredeschise de fericire, câteva minute mai târziu când îi făcea semn cu mâna de rămas bun de pe treptele uşii din faţă.

Era o noapte caldă şi Frank tânji dintr-odată după vânturile reci şi aspre din martie care i-ar fi împrăştiat pâcla de pe creier ce părea să-l înfăşoare.

Totul era ireal evenimentele din ultimele ore păreau să-i fi

cloroformizat, aducându-l într-o stare de inconştienţă, şi îşi dorea nişte stimulenţi, o viaţă crudă şi obişnuită, ca să se trezească din nou.

Când ajunse la locuinţa sa, merse în cameră, se încuie şi stătu aproape o oră în faţa ferestrei deschise înainte ca în cele din urmă, să urce obosit în pat.

Dimineaţă îi spuse doamnei O'Hara că nu se aştepta să se întoarcă până luni şi că putea închiria camera lui dacă se ivea vreo ocazie.

Se trezise foarte devreme şi îşi bătuse cepul cu ideea de a merge la Park Lane, făcând un efort să o vadă pe Helga înainte de a pleca la Newmarket, dar nu îndrăzni. Dacă ea şi Edith erau împreună, ştia foarte bine că nu va putea păstra secretul înainte ca el să poată găsi o cale să-i dea vestea Helgăi.

Plănuia să-i scrie un bilet cerându-i să-l întâlnească afară din casă, că era o chestiune de viaţă sau de moarte, dar dintr-odată realiză că-i era frică şi de această variantă.

Îl înspăimânta momentul când urma să-i spună adevărul, dădea înapoi la gândul chinului pe care i-l va provoca şi a durerii pe care o va resimţi spunându-i.

Amiaza îl găsi pe Liverpool Street salutându-i pe ceilalţi participanţi la petrecerea lui Sir Alfred cu un calm pe care era

departe de a-l simţi.

Petrecerile lui Sir Alfred aveau stil. Nu se punea problema ca musafirii să-şi cumpere bilete sau să-şi aducă mâncare pentru călătorie; totul era aranjat.

Servitorii îi aşteptau la gară cu bilete la clase întâia, şi un prânz rece era pregătit într-un vagon privat unde erau aşteptaţi de majordomul lui Sir Alfred şi de servitori. Era norocos că se făcuseră aceste aranjamente, se gândi Frank cam sarcastic, pe când îi dădea un bacşiş de şase pence hamalului care îi cărase bagajul la tren. Se descurcase singur cu bagajele până ajunsese la gară.

Apoi, însă aparenţele trebuiau păstrate şi trebuia să se plimbe nonşalant pe peron, ca şi cum nu ar fi stat pe platforme autobuzului în ultima jumătate de oră, atent la valiza grea Gletistone de pe genunchi.

Pe trei dintre domni îi cunoscuse întâmplător la o serată la Sir Alfred, unul îi fusese prezentat săptămâna trecută în weekend, ceilalţi trei îi erau necunoscuţi

Ora de plecare a trenului se apropia şi încă nu aveau niciun semn de la Sir Alfred, dar tocmai când începuseră să se îngrijoreze, sosi alergând un mesager de la biroul său şi vorbi cu majordomul.

— Domnilor, Sir Alfred regretă foarte mult, le spuse el, un minut mai târziu, dar, presat de afaceri nu poate prinde trenul acesta Vă va urma mai târziu şi vă roagă să cereţi tot ce mai doriţi. După prânz era greu să te gândeşti la ceva ce nu fusese oferit. Plăcinte felurite, fripturi reci şi fructe de seră fuseseră servite împreună cu un excelent vin de Burgundia, şi, de asemenea, diferite lichioruri, trabucuri şi cafea fierbinte.

— Pe viitor voi călători întotdeauna în felul acesta, nu se putea împiedica Frank să gândească Se uită la însoţitorii săi corpolenţi, bine hrăniţi, cu vestele ornamentate cu lanţurile grele ale ceasurilor de aur şi un portofel bine umplut cu lire ca să contrabalanseze ceasul scump cu capace de aur.

Se întreba ce ar spune dacă le-ar mărturisi că puţinii shillingi care-i rămăseseră în buzunar erau singurii bani pe care îi avea pe lume.

Dintr-odată se imagină pe sine cu pălăria în mână, făcând o colectă şi se întrebă cu ce sume ar contribui fiecare.

Desigur, erau politicoşi cu el, dar ştia că dacă şi-ar fi dat seama cu ce scop mergea el la Newmarket, şi că era probabil să devină ginerele lui Sir Alfred zâmbetele lor s-ar dubla şi amabilitatea lor ar fi doar o linguşire.

„Puterea banilor, puterea banilor, puterea banilor” – roţile

trenului păreau să repete mereu, mereu aceste cuvinte.

„Ce rost are să te lupţi?” se întrebă Frank, când nimeni nu are scăpare…

O urmărise pe mama lui împinsă spre moarte de aceeaşi forţă implacabilă. „Nu ne putem permite” – aceste «cuvinte îngrozitoare ce sunaseră obsedante în copilăria sa… Chiar şi acum auzea uneori vocea ei în vis, şi cel mai viu lucru din trecut amintirile sale era geanta ei uzată de piele cu buzunarele goale.

Imediat ce prânzul fu strâns, se aduseră cărţile. Complet nepăsător, împins de o nebunie interioară, Frank supralicita, râdea la mizele mari şi perversitatea sorţii îl făcea să câştige fiecare levată.

Avea mâini fenomenale, juca strălucitor pentru că nu-i păsa, pentru că nimic nu-l mai putea salva acum de la soarta de care trenul îl apropia cu fiecare milă.

Câştigase zece ore înainte ce roberul să se termine dar începură să-şi strângă lucrurile, căci se apropia staţia următoare, Newmarket.

Frank urcă repede să se schimbe pentru cină. Voia să scape de compania celorlalţi musafiri. Îl obosea flecăreala lor despre finanţe, istorioarele obscene pe care le povesteau cu hohote de râs, mirosul trabucurilor şi remarci destul de transparente, pe

care le făceau la adresa bogăţiei gazdei lor.

Era evident că mulţi dintre ei invidiau averea lui Sir Alfred şi că prietenia lor pentru el se baza exclusiv pe criterii materiale.

Îl vorbeau de bine, erau oameni buni în felul lor, totuşi Frank simţi la ei o nedorită undă de ipocrizie. Cu greu se opri să le spună cât de mult îl aprecia pe Sir Alfred şi că oricum, în ochii lui, valoarea omului de afaceri stătea nu numai în contul său bancar ci, în aceeaşi măsură, în forţa şi tenacitatea acestuia.

Ştia că discuţia ar fi cu totul alta în prezenţa lui de îndată ce devenea ginerele lui Sir Alfred. Apoi, se întrebă cu amărăciune dacă avea vreun drept să-i critice; nu intenţiona să beneficieze el însuşi de banii lui Sir Alfred?

Gândurile sale erau haotice, sentimentele tulburătoare şi când închise uşa bibliotecii în urma lui, fugi aproape sus, pe scări, spre singurătatea şi liniştea dormitorului său… Odată ajuns aici, îşi puse coatele pe pervazul ferestrei şi privi în gol în grădină, fără să vadă pajiştea verde şi straturile colorate de flori ci mai degrabă, făcu o panoramă a întregii sale vieţi până în acel moment.

Ştia că motivul real al nemulţumirii lui, nefericirea şi indecizia sa, se datora unei singure persoane. Helga. Nu putea să nu se gândească la ea şi se trezi spunând cu voce tare:

— Nu pot să o fac, nu pot! Cineva bătu la uşă. Fără să se întoarcă, spuse:

— Intră! gândindu-se că era servitorul venit să-i aranjeze lucrurile sau să-i aducă o carafă cu apă fierbinte. Auzi uşile deschizându-se şi închizându-se le loc; era conştient că era cineva în cameră, aşteptându-l să se întoarcă cu faţa; cu o stranie intensitate simţi prezenţa cuiva stând tăcut şi aşteptând. Helga era în faţa lui Era foarte palidă, iar ochii ei, privindu-l drept în faţă, păreau neobişnuit de mari.

Purta o rochie dintr-un material subţire, de culoare închisă, care o făcea să pară mai bătrână, ori poate era acea strălucire care dispăruse de pe chipul ei, lăsând în loc o privire de anxietate şi nefericire?

— Helga! exclamă Frank. Era atât de surprins să o vadă încât, pe moment, nu se putu gândi să spună ceva; apoi când îi întâlni privirile fu conştient că ea ştia totul. Se priviră unul pe celălalt, clipe ce părură interminabile, până când, în cele din urmă, Frank speriat de tăcere, speriat de tensiunea dintre ei, vorbi din nou:

— De ce eşti aici? spuse. Întrebarea lui banală păru să spargă un fel de vrajă ce o înconjurase; zdruncină imobilitatea ei, şi se îndreptă spre el în timp ce îi răspundea cu voce scăzută:

— Am venit cu Sir Alfred. A avut de lucru în tren. Se apropie încet, până ajunse lângă el, cu faţa ridicată spre el. Aproape cu duritate, Frank spuse:

— Ştii totul, nu-i aşa? Helga dădu din cap.

— Mi-a spus Sir Alfred. Frank înţelese din vocea ei şi văzu pe chipul ei că suferea de pe urma şocului. În acel moment, părea aproape împietrită de durere.

— Oh, draga mea, iubirea mea! strigă el. Ce să fac? Ajută-mă, spune-mi.

Întinse braţele să o atingă şi pe când făcea gestul acesta, ceva păru să se rupă în el, căzu în genunchi în faţa ei, cu capul îngropat în hainele ei, cu braţele în jurul ei.

Cu sălbăticie, orbeşte, împleticindu-se în cuvinte, lăsându-le să cadă într-o incoerenţă răguşită. Încercă, să-i spună ce se întâmplase.

Se simţi inundat de potopul nenorocirii sale, glasul îi muri într-o tăcere plină de emoţie. Mâna ei îi atinse capul şi auzi în străfundurile disperării sale, glasul ei murmurându-i numele o dată şi încă o dată.

— Ce să fac, ce să mă fac, dragostea mea? întrebă el.

Ridicându-şi faţa, văzu lacrimile mari care coborau pe obrajii ei. Nesigur, se ridică în picioare, o luă în braţe, şi stătură

aşa împreună un lung moment strângându-se disperaţi în braţe, ca doi copii care ar putea să se piardă.

În îmbrăţişarea lor nu era pasiune, ci doar agonie şi teamă. În cele din urmă, Helga se mişcă uşor în braţele sale şi scoţând o batistă din centură îşi şterse ochii.

Se întoarse cu spetele la el, privind pe fereastră, dar el ştia că lupta să se calmeze, să nu se lase pradă stării în care o adusese el.

— Nu pot să fac asta, spuse Frank. Nu pot! Vino cu mine acum, Helga, ne vom descurca cumva. Îmi voi găsi o slujbă… ne vom căsători…

Chiar în timp ce vorbea ştia că este o simplă bravadă. Ce speranţe aveau? Ce şarse? Simţea că vorbele sale erau inutile, erau neconvingătoare, fără nicio putere.

— Edith este foarte, foarte fericită, şopti Helga.

— Dumnezeule! Nu putea spune mai mult. Stătea uitându-se la spatele Helgăi, la ţinuta mândră a umerilor şi la linia graţioasă a gâtului, la părul împletit cu nuanţele sale strălucitoare, aurii, atât de dragă, de iubită, fiecare părticică a trupului ei, fiecare mişcare şi fiecare respiraţie a ei vrăjindu-l şi umplându-l de şi mai multă dragoste… Voia să strige, să o ia şi să fugă afară din casă, să o ia şi să fie a lui. Îşi strânse braţele în

jurul său şi aceasta mişcare produse un slab clinchet al bănuţilor din buzunar, amintindu-i ce puţin avea până a ajunge la înfometare. Soarta îi prinsese în capcană pe amândoi, nu era nicio speranţă, nicio şansă de scăpare sau de amânare.

— Mă vei ierta? întrebă el, cu glas umil. Helga se întoarse cu faţa la el şi pentru prima dată de când intrase în cameră, zâmbi, era zâmbetul tandru, blând al unei mame pentru fiul ei iubit.

— Nu este nimic de iertat, spuse. Am înţeles, oh, dragostea mea, poţi să mă crezi că am înţeles complet.

— Eu venisem să te văd pe tine, nu bănuiam nimic, nu mă gândeam la nimic altceva, spuse Frank.

— Ştiu, răspunse, mi-a spus Edith, dar acum… faptul s-a consumat.

— Dar Sir Alfred? se bâlbâi Frank. Sigur că…

— Sir Alfred este chiar mulţumit, îl întrerupse ea. Edith a fost întotdeauna o problemă pentru el, vrea să o vadă aranjată, în afară de asta, este gata să-i ofere orice îi doreşte inima. Ceasul de afară, de pe palier, bătu jumătatea de oră.

— Trebuie să plec, spuse Helga şi vocea îi pieri. Se priviră unul pe altul, apoi Frank o prinse în braţe, zdrobind-o în braţele lui, aproape lovind-o cu violenţă.

— Te iubesc, spuse iar şi iar. Te iubesc şi nu am curajul să te iau şi să te fac a mea. Sunt un laş, Helga, dar, oh, numai Dumnezeu ştie cât te iubesc

O sărută aproape brutal, până când sângele reveni puternic în obrajii ei şi zăcea respirând greu în braţele lui. Pe cât de brusc o prinsese Frank îi dădu drumul.

Aproape o aruncă de lângă el, întorcându-se şi apăsându-şi tâmplele cu mâinile.

— Pleacă acum spuse, pleacă repede, pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot suporta mai mult. Se auzi fâşâitul uşor al hainelor ei, răsucitul clanţei, sunetul gol, monoton al ușii care se închidea şi ştiu că era singur.

Multă vreme rămase uitându-se fix în grădină, înainte de a se întoarce să privească spre camera goală. Cum se descurcase în timpul cinei, Frank nu-şi dădea seama. Nu putu să mănânce nimic, lăsând farfurie după farfurie neatinsă şi cu toate că bău foarte mult, alcoolul, nu păru să aibă alt efect decât să-i adâncească disperarea, să-i intensifice dezolarea

O dată sau de două ori surprinse privirile lui Sir Alfred asupra lui şi realiză cu un umor cinic că starea lui era atribuită nervozităţii şi neliniştii provocate de apropiata lor întrevedere. „Se gândeşte că mă tem să nu mă refuze ca ginere”, îşi spuse

Frank şi dori ca asta să se şi întâmple.

Dacă Sir Alfred refuza să-i îngăduie să se însoare cu Edith, poate că i-ar putea cere o slujbă, o slujbă care, dacă era sigură, ar face posibilă căsătoria lui cu Helga.

Pentru prima dată în cei nouă ani de când plecase de acasă, Frank se trezi regretând securitatea vieţii de birou, serviciul sigur pe care-l avea la douăzeci şi doi de ani. Până acum ar fi putut câştiga cinci sau şase lire pe săptămână. Dar ştia că nu şi-ar fi păstrat niciodată postul, acea viaţă era complet incompatibilă cu el.

Putea fi unul care nu face niciodată nimic bine, un ştrengar rătăcitor, chiar un om de nimic – toate erau adjective ce i s-ar fi aplicat într-un moment sau altul al vieţii lui – totuşi încercase să trăiască, nu numai să stagneze.

Nu se putea imagina ca un funcţionar respectabil, cum nu şi-o putea închipui pe Helga iubind un astfel de om. Fu trezit din visurile sale de servitorul care-i aducea cafeaua. Se servi automat: ceaşca din porţelan subţire de Sèvres apărată de cupa de argint, tava imensă de argint cu încrustaţii şi cafetiera cu ornamente îl făcură să realizeze o dată în plus, poziţia sa.

Cu mărunţişul pe care îl avea în buzunare era gata să-i ceară unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia fata în

căsătorie!

Destul de brusc, îi atrase atenţia comicul situaţiei. Dacă ar fi iubit-o pe Edith, îndrăzneala lui ar fi fost oarecum justificată, dar nu o iubea, nu avea pentru ea nici măcar o adâncă afecţiune sau prietenie.

Aşa stăteau lucrurile, ea îl voia, şi, ca jucăriile, zorzoanele şi volănaşele pe care şi le dorise în copilărie şi el va fi cumpărat. Sentimentul de umilinţă dispăru; îşi dădea seama că orice s-ar întâmpla nu se va simţi niciodată aparţinându-i lui Sir Alfred sau fiicei sale. Îl voiau pentru el însuşi, la fel de mult cum voia el banii lor; foarte bine, era o afacere cinstită. Iubirea lui pentru Helga, dorinţa şi nevoia lui de a o avea erau preţul pe care se pregătea să-l plătească şi era un preţ mare.

Ea era tot ceea ce conta pentru el, nu numai făptura ei drăguţă şi iubitoare, dar şi faptul că întrupa toate idealurile lui de fericire şi de frumuseţe.

În această seară. În camera lui, îşi luase adio de la ea, ca şi cum nu o va mai vedea niciodată. De acum, cu fiecare clipă, între ei creştea o barieră mai înaltă; va fi imposibil în viitor, chiar şi pentru ei să rămână buni prieteni; onoarea, respectul şi decenţa îi va ţine departe. În acel moment, Frank văzu viaţa lui în anii viitori ca un drum cenuşiu, pustiu, singuratic şi întunecat,

pentru că Helga nu era cu el.

Decis, îşi întoarse privirile de la o astfel de perspectivă. În mod deliberat se imagină cu bani şi influenţa, ocupându-şi poziţia în viaţa sociala şi având, pentru prima dată în viaţa lui cai, maşini, cluburi, proprietăţi.

Era dificil de vizualizat, şi încă şi mai greu să-şi amintească de Edith care va fi întotdeauna lângă el. Cum era de fapt această fată cu care urma să se căsătorească? se întrebă.

Ştia atât de puţine despre ea, fusese atât de puţin interesat de persoana ei încât cu greu putea să-şi amintească vreo discuţie avută împreună, ce-i plăcea sau ce-i displăcea. Şi-o aminti pe Helga, care îi spusese o dată:

— Edith este o persoană stranie. Când îi intră vreo idee în cap, nimeni nu poate spune sau face ceva ca să i-o schimbe. Ţine foarte mult la mine şi am încercat foarte tare să o înţeleg şi totuşi, uneori cred că am eşuat complet.

Frank se gândea acum la spusele Helgăi şi îşi dădu seama că le ascultase nu pentru că era interesat de Edith, ci pentru că tot ce spunea Helga era important pentru el. „O fată mohorâtă, stângace, insignifiantă şi neatractivă aşa rezumase Frank impresiile lui despre Edith, în primele zile după ce o întâlnise.

Era ciudat cât de puţin semăna cu tatăl ei, căci Sir Alfred

avea fără îndoială, maniere fermecătoare şi o vitalitate care îi obliga pe oameni să-i remarce prezenţa.

Când se ridicară să părăsească sufrageria, Sir Alfred puse o mână pe braţul lui Frank.

— Înţeleg că vrei să vorbeşti cu mine, tinere, spuse el. Cei mai bine ar fi să vii în biroul meu cam într-un sfert de oră. Mai am de dat un telefon la Londra.

În vreme ce ceilalţi musafiri trăncăneau şi povesteau, Frank ieşi de îndată pe terasă prin uşile deschise ale sufrageriei, simţindu-se nervos şi temător, chiar dacă îşi bătea joc de el însuşi pentru aceste senzaţii.

„Acesta este un moment important al vieţii mele îşi spunea. „Voi trece de partea cealaltă, am în faţă un viitor în siguranţă”. Dar nu simţea nicio plăcere.

De trei ori în tot atâtea minute se întoarse înapoi la fereastră ca să se uite la ceas. Zvârli cu putere trabucul pe jumătate fumat în întunericul din grădină.

Sub copaci era linişte şi răcoare. Frank traversă pajiştea, auzind numai strigătul îndepărtat al unei bufniţe şi şuieratul ascuţit al liliecilor care zburau peste cerul împânzit de stele. Se simţea ca şi cum ar fi aşteptat un verdict; un astfel de sentiment era ridicol, ştia: cu siguranţă că Sir Alfred îşi va da

consimţământul, totuşi instinctul îl asigura că nu greşeşte… şi aştepta.

Încet, se întoarse spre casă şi intră prin uşile dinspre grădină în biroul lui Sir Alfred. Ezită un moment afară, apoi răsuci clanţa şi intră înăuntru.

Sir Alfred stătea la birou cu mai multe hârtii în faţă, cu telefonul lângă el şi cu o scrisoare în mână. O citi, apoi ridicându-se în picioare, merse lângă foc.

— Am veşti proaste, îi spuse lui Frank. Veşti foarte proaste.

— Îmi pare rău să aud acest lucru, spuse Frank.

— Cred că şi ţie îţi va părea rău, continuă Sir Alfred. Este vorba despre Helga.

Frank înlemni, o mână de gheaţă îi strânse inima.

— Ce este? întrebă cu puţin mai tare decât o şoaptă.

— Mi-a lăsat un bilet înainte de a se întoarce la Londra, spuse Sir Alfred. Tocmai îl citeam. A primit un mesaj urgent de la rudele ei din Germania şi fără să-şi ia rămas bun, fără măcar să-mi dea timp să o ajut, a plecat la Berlin. Nu înţeleg.

Urmă o tăcere.

— Ne va lipsi tuturor, ne va lipsi foarte tare, continuă după un moment.

Frank, cu sângele vuindu-i în urechi, îşi auzi propria voce spunând:

— Da, domnule, tuturor ne va lipsi… foarte mult.

CAPITOLUL 7

Frank luă ziarul ilustrat şi îl sprijini în faţa lui pe masă, la micul dejun.

— Este ceva interesant în ziar? o întrebă pe Edith care stătea în faţa lui.

Coborâse înainte de a apărea el, căci îi plăcea să-l vadă pe tatăl ei înainte să plece la birou şi micul dejun îi oferea această ocazie.

— Tu îl vei găsi interesant, aş îndrăzni să spun, răspunse Edith.

După trei luni de viaţă conjugală, Frank ştia din glasul ei că o supărase ceva.

Privi ziarul, întrebându-se la ce se referea Edith. Pe prima pagină era figura zâmbitoare a unei actriţe americane pe care o cunoscuseră în călătoria lor de nuntă la Roma. Îşi aminti mult prea bine scenele şi bombănelile în care se lansase Edith pentru că se întâmplase să remarce că o considera amuzantă şi drăguţă.

Acum, anunţul din ziar care arăta că venise la Londra îl umplu de prevestiri întunecate, căci va fi, o dată în plus subiectul geloziei nedomolite a lui Edith.

O clipă nu vorbi, dar Edith, văzând că recunoscuse fotografia, continuă:

— Nu-mi dau seama cum poţi să admiri o persoană atât de comună, este evident că-şi vopseşte părul, dar presupun că bărbaţii sunt proşti în lucruri de genul acesta – orice femeie şi-ar da seama imediat.

— Mă tem că nu sunt interesat de ea în vreun fel sau altul, remarcă Frank

— Dar ai fost, nu-i aşa? insistă Edith. De ce, atunci în prima noapte când am văzut-o la Excelsior nu-ţi mai puteai lua ochii de la ea?

— Trebuie să o luăm din nou de la capăt? întrebă Frank obosit. Ţi-am spus atunci şi ţi-am repetat de o mie de ori după aceea, că nu mă interesează femeia aceasta, orice-ar fi. M-ai întrebat dacă mi se pare drăguţă, ţi-am spus că da, şi prima dată când am întâlnit-o mi s-a părut amuzantă. Sunt sigur că nu trebuie să tragem povestea asta după noi, tot restul vieţii noastre.

— Nu este vorba atât despre ce ai spus, răspunse Edith aprinsă, ci despre ce ai simţit. N-am uitat felul în care o priveai.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, renunţă la subiectul acesta! spuse Frank, aruncând ziarul pe jos. Sunt sătul şi obosit de el Oricine ar putea crede că mi-am petrecut noaptea cu femeia aceasta, nu că am stat afară douăzeci de minute în compania ei. Edith ţâşni în picioare.

— Zău, Frank, spuse, cred că eşti dezgustător. Spui tot felul de lucruri numai ca să mă răneşti şi să mă umileşti. Ieşi vijelios din cameră, trântind uşa în urma ei. Frank oftă şi se servi cu pâine prăjită şi gem, continuându-şi micul dejun. Nu-l perturbau izbucnirile lui Edith, doar îl plictiseau şi-l aduceau la exasperare.

Învăţase din amara experienţă a ultimilor trei luni că lui Edith îi făceau plăcere scenele acestea, îi creau un fel de eliberare după care tânjea natura ei stranie.

Acum va plânge singură o vreme în camera ei; apoi îl va găsi pe el, se va arunca în braţele lui să-l implore să o ierte, să-i ceară să-i spună, iarăşi şi iarăşi, cât de mult o iubea. Va stoarce toată tragedia şi emoţiile posibile din această situaţie.

Părea să-i facă plăcere să se umilească singură; va trece probabil o oră sau două până să-şi linişească lacrimile, să le transforme în zâmbete, până va fi sigură de dragostea lui şi înainte ca totul să revină la viaţa normală.

Luna de miere, petrecută în Italia, la Roma, Florenţa şi Veneţia, care îl costase pe Sir Alfred foarte mulţi bani, nu le adusese niciunuia dintre ei fericire.

Frank nu putea scăpa de obsesia gândului cât de mult s-ar fi bucurat de hotelurile luxoase, de peisajele şi frumuseţea din jur, dacă ar fi fost în oricare altă companie. Se căsătoriseră la cinci săptămâni după întrevederea lui Frank cu Sir Alfred la Newmrfrket. Nu aveau niciun motiv să mai aştepte, Edith era într-o stare de entuziasm extraordinar când a fost anunţată logodna lor, era sfârşitul verii şi Sir Alfred dorea să părăsească Londra, să plece în străinătate.

Cu plecarea Helgăi, Edith preluase organizarea casei. Deşi se felicita că se descurcă singură admirabil, Sir Alfred şi Frank erau conştienţi cât de mult le lipsea Helga. Fără calmul şi eficienţa ei, lucrurile nu mai erau la fel, casa din Park Lane revenea la starea ei anterioară.

Sir Alfred decise ca Edith şi Frank să locuiască cu el după căsătorie, iar Frank care nu avea nicio dorinţă să înceapă viaţa conjugală cu Edith în vreo casă nouă, aleasă de ea, fu de acord. Căsătoria lor se făcuse fără zgomot. Frank hotărâse că publicitatea trebuie evitată cu orice preţ.

Avea două motive pentru a-şi dori acest lucru: faptul că fie

şi după nouă ani, tatăl şi sora lui l-ar putea descoperi şi pentru că ştia ce vor spune cunoştinţele lui Sir Alfred despre această căsătorie. Era inevitabil să-l numească vânător de zestre, dar simţea că va face faţă mai bine după ce se va fi stabilit definitiv în casă, ca soţ al lui Edith, când vor fi în fapt soţ şi soţie şi nicio cantitate de bârfe oricât de duşmănoase, nu vor mai putea influenţa faptele.

Spre uşurarea lui Edith şi Sir Alfred fură de acord cu el: Edith din timiditate, iar Sir Alfred pentru că fără Helga nu se simţea în stare să facă faţă unei ceremonii mari. De la Helga nu aveau nicio veste, de niciun fel. Frank spera zi de zi aproape cu disperare că se va îmblânzi şi se va întoarce, chiar dacă ştia că situaţia va fi intolerabilă, dacă va reveni.

Cu toate că Sir Alfred vorbea mereu despre ea de fiecare dată când era menţionat numele ei, Frank simţea brusc că inima îi bătea mai tare.

Conştiinţa faptului că o pierduse, că plecase pentru totdeauna era chinuitoare.

O dată, Edith îi spuse:

— Eşti bucuros că Helga nu-i aici?

— Bucuros? De ce? întrebă precaut, întrebându-se ce era în mintea ei

— N-am fi fost singuri atât de mult timp, răspunse Edith. Îţi plăcea Helga nu-i aşa, Frank?

— Era foarte drăguţă spuse el calmăe învăţase să fie atent la întrebările de probă ale lui Edith: de obicei erau urmate de scene

— Dar îţi place să mă ai numai pe mine, nu-i aşa? insistă Edith

— Desigur, replică Frank, desigur.

Nu putu să mai suporte conversaţia şi se ridică dintr-odată în picioare.

— Vreau să iau ceva spuse brusc şi ieşi din cameră.

Ceea ce îl îngrijora după întoarcerea lor din luna de miere, era lipsa lui de ocupaţie. Înainte de căsătorie şi după aceea, când se întorseseră la Park Lane, îi spusese dar lui Sir Alfred că voia să lucreze ceva, orice.

Ar fi fost uşor pentru socrul său să-l introducă în lumea finanţelor sau la o întreprindere comercială, chiar dacă ar fi început la scară mică, ar fi fost în stare, fără îndoială să-şi asigure viitorul.

Frank era îngrijorat să rămână complet dependent de Edith pentru tot restul vieţii, şi simţea, de asemenea, că dacă nu avea o scuză rezonabilă să nu fie tot timpul cu soţia sa, nu va fi în stare

să suporte încordarea fără alinare a intimităţii lor. În clipa în care voia să meargă la cumpărături, să facă o plimbare, sau să facă orice altceva decât să stea în casă. Edith dorea să fie cu el.

Mai devreme sau mai târziu, va da frâu liber înclinaţiilor sale naturale şi îi va spune că nu mai poate suporta.

Prezenţa ei, puţin dimineaţa şi seara, după o zi de muncă, simţea că putea fi chiar plăcută, dar să fie în preajma lui oră de oră, zi şi noapte era de nesuportat

Sir Alfred primise aproape cu entuziasm ideea să-i găsească lui Frank o slujbă după căsătorie, dar de când se întorseseră la Londra, fusese alunecos când abordase acest subiect. Muncea din greu şi părea cumva să fie pe muchie de cuţit, în lumea afacerilor apăruseră greutăţi: preţurile scădeau, nu foarte mult, dar Frank simţi că Sir Alfred era îngrijorat.

Vorbea cu aplombul lui dintotdeauna, dar vorbele sale nu erau convingătoare. Arăta obosit şi de asemenea, mai bătrân.

Cu atât mai mult. Frank simţea că trebuie să insiste pe lângă Sir Alfred să ia în serios poziţia lui, îi ceru lui Edith să-i amintească tatălui ei, dar la cea mai mică aluzie ca Frank să aibă alte preocupări în afara ei, se bosumfla.

Nu-mi dau seama de ce vrei să munceşti, spuse ea. Trăim aici liberi şi tati va depune la bancă într-un cont al nostru comun

două mii de lire, aşa mi-a spus seara trecută. Asta înseamnă opt mii pe an. Frank, nu-ţi poţi dori mai mult de atât.

— Nu este vorba numai de bani, spuse Frank răbdător.

Apoi, ca un gând care îi venise mai târziu adăugă:

— Poate că într-un fel este şi o chestiune de bani. Mi-ar plăcea să am proprii mei bani.

— Dar sunt ai tăi, acum că suntem căsătoriţi, răspunse Edith.

Dar Frank ştia că Edith era foarte conştientă de puterea pe care banii ei i-o dădeau asupra soţului. Deja, o dată sau de două ori, în certurile lor se referise la veniturile ei şi la sărăcia lui Frank. Ştia că pentru a scăpa, trebuia să-şi găsească de lucru. Nu putea înţelege ezitările lui Sir Alfred. Erau multe firme de agenţi de bursă care ar fi fost încântate, să-l primească pe ginerele omului de afaceri cu „degete de aur”.

Voi vorbi din nou cu el în seara aceasta. Îşi spuse Frank, pe când termina de mâncat micul dejun. „Voi insista să mă prezinte cuiva”.

Se ridică în picioare. Ziarul era pe jos, unde îl aruncase; îl văzu şi oftă. Ştia mult prea bine cum trebuie petrecută dimineaţa – liniştind-o pe Edith.

Avu o pornire să iasă din casă fără să o vadă, dar mai

devreme sau mai târziu, tot trebuia să se întoarcă şi atunci se va produce o scenă inevitabilă Era mai bine să se ducă acum la ea şi să termine cu asta.

Privi faţa zâmbitoare a micuţei actriţe care cauzase tot necazul; îi admirase originalitatea deoarece părul ei blond şi ochii albaştri îi amintiseră vag de Helga

Dintr-odată, Frank simţi că nu mai putea suporta multă vreme, situaţia. Se văzu îmbătrânind cu Edith lângă el, cicălindu-l zi de zi, veşnic aproape, criticând şi comentând fiecare acţiune de-a lui, oricât de banală sau de nevinovată ar fi fost. Astăzi fusese numai unul dintre numeroasele incidente. Pentru că zâmbise şi trăncănise cu o chelnăriţă dintr-o ceainărie, urmaşe o scenă care se prelungise până târziu în noapte, Edith plânsese şi îl ocărâse.

Îl făcea să se simtă stânjenit de fiecare dată când subiectul era o femeie şi nu se putea gândi la nimic care să o vindece eficient de suspiciunile ei.

La început, Frank îşi spusese că probabil era vina lui, că Edith simţea că inima lui nu-i aparţinea şi că nu-i răspundea la afecţiunea ei, oferită din tot sufletul.

Dar când ajunse să o cunoască pe soţia sa mai bine, ajunse la concluzia că ieşirile ei temperamentale veneau de altundeva,

că aveau o cauză iraţională. Frank rupse ziarul pe care-l ţinea în mână şi îl zvârli într-un coş de hârtii. Era mai bine să nu fie în drum, în caz că Edith l-ar vedea din nou, când îşi va reveni. Se îndreptă spre hol şi merse spre scări. Vocea lui William, în uşa bibliotecii, îl opri.

— Vă rog, domnule, spuse acesta, sir Julian Holme doreşte să vă vorbească la telefon.

— Mie? întrebă Frank surprins. Îl cunoştea destul de puţin pe Sir Julian. Era unul dintre bunii prieteni ai lui Sir Alfred, dar fusese la ei acasă numai o dată sau de două ori de când era Frank acolo.

— Da, domnule, Sir Julian a cerut în mod special legătura cu dumneavoastră, spuse William.

— Mă întreb ce-o fi vrând, se gândea Frank, grăbindu-se spre bibliotecă să ridice receptorul.

— Tu eşti, Swinton? auzi vocea joasă a lui Sir Julian.

— Da, domnule, răspunse Frank.

— Mă întrebam dacă tu şi soţia ta puteţi veni să cinaţi cu noi, miercurea viitoare. Dau o mică petrecere pentru tineret şi m-am gândit că după aceea putem merge la teatru.

— Vă mulţumesc foarte mult, vom veni cu plăcere, răspunse Frank.

Urmă o pauză, apoi Sir Julian întrebă:

— Ce face socrul tău? Întrebarea suna suficient de banal, totuşi Frank surprins de întreaga conversaţie, instinctiv fu conştient că această întrebare era adevăratul motiv pentru care sunase Sir Julian.

— Foarte bine, răspunse Frank, foarte bine, cu adevărat, cred.

— Nu este îngrijorat deloc? Nu crezi că este neliniştit?

— După câte ştiu eu nu spuse Frank nesigur. De fapt nu l-am văzut în dimineaţa aceasta şi nici aseară. A luat cina în oraş şi nu s-a întors până când eu şi soţia mea nu ne-am dus să ne culcăm. Ieri dimineaţă părea ca de obicei.

— Oh, ieri dimineaţă! spuse Sir Julian, ca şi cum acesta nu ar fi fost un răspuns la întrebarea sa. Eh, bine, mă întrebam numai. Piaţa este într-o stare precară, ştii, Swinton, şi acţiunile Kalfrids scad.

— Serios, întrebă Frank?

— Destul ca să fi îngrijoreze pe peştişorii mici ca mine, replică Sir Julian, dar presupun că socrul tău cu greu va suporta diferenţa. Râse scurt fără prea multă veselie, apoi adăugă brusc:

— Pe miercuri atunci, la şapte şi patruzeci şi cinci. La revedere.

Frank auzi declicul receptorului pus în furcă; încet puse şi el jos aparatul.

Conversaţia îl făcu să se gândească Era sigur că motivul pentru acest apel fusese să se intereseze de Sir Alfred Dar de ce nu-i dăduse Sir Julian telefon direct omului de afaceri? Erau vechi prieteni şi cu siguranţă, ar fi fost simplu pentru el să-i ceară direct informaţia pe care o solicita.

Frank îl auzise bineînţeles pe Sir Alfred vorbind despre Kalfrids.

Era o mină de aur care îl interesase teribil în ultimele două luni; credea în perspectivele acesteia şi îi îndemnase pe numeroşi prieteni ai săi să investească sume mari în acţiuni care crescuseră în urma raporturilor satisfăcătoare ce sosiseră din Africa de Vest. Sir Alfred fusese atât de încrezător şi de sigur de informaţiile sale încât ştirea că acţiunile scădeau nu putea să însemne altceva decât că vreo încurcătura neprevăzută avusese loc în ultimele zile.

Totuşi, pe când răsucea afacerea în minte, Frank îşi aminti neastâmpărul lui Sir Alfred din ultimele săptămâni.

Oare încordarea nervoasă pe care el însuşi mai degrabă o simţise, decât o remarcase la socrul său să fie datorată în vreun fel acestui fapt?

Sir Julian era un investitor precaut, cumpătat; nu era genul care să devină isteric la prima aluzie de necaz sau să-l supere micile pierderi. Dacă era îngrijorat, probabil că avea motive serioase, reale.

Încet, Frank păşea de-a lungul şi de-a latul bibliotecii, dezbătând cu sine însuşi dacă era mai bine să-i telefoneze lui Sir Alfred la birou şi să-i spună ceea ce tocmai se petrecuse. Apoi, decise că, la urma urmei, avea puţin sau chiar nimic să-i spună. Îi va spune socrului său despre conversaţia telefonică în seera aceea când se întorcea. Va putea menţiona întrebarea banală a lui Sir Julian şi va urmări reacţia lui Sir Alfred la aceasta.

Era aproape ora prânzului când Edith se linişti, putu fi convinsă să-şi spele ochii umflaţi şi să coboare din nou la masă.

Se îmbrăcă repede şi fără grijă, astfel încât, când, în cele din urmă, îşi făcu apariţia în sufragerie. Frank remarcă puţin iritat că şuviţele mici de păr, ca de obicei, scăpau din strânsoarea plasei şi că reverele hainei sale trebuiau periate.

Nicio cameristă, oricât de conştiincioasă, nu putea să întreţină hainele lui Edith, care păreau să atragă praful iar nasturii de la mănuşi începeau să-i cadă imediat ce încerca să şi le pună. Întotdeauna era un lucru mic deplasat, o mică neglijenţă care strica efectul oricărui lucru pe care îl purta.

După furtuna temperamentală, Edith nu arata prea grozav, avea tenul pătat şi ochii mijiţi, ca de obicei. Pudra, prost aplicată, îi rămânea adesea pe nas, dar, totuşi, pentru moment, lacrimile i se opriseră.

Îi zâmbea înfricoşată lui Frank peste masă, şi acesta observă că se străduia să mănânce cu poftă excelentele mâncăruri.

— Ce planuri ai pentru această după amiază? întreba Frank.

— Am oră de probă la Lucille, la trei, replică Edith.

— Te las la Hanover Square şi apoi fac o plimbare bună. Am nevoie de puţină mişcare.

— Oh, nu mă lăsa, protestă ea. Te rog, vino cu mine. Ştii cât de mult îmi place să fii acolo, şi cu siguranţă vor face ceva înspăimântător din noile mele haine, dacă nu eşti acolo.

— Pur şi simplu am nevoie de puţină mişcare, repetă Frank.

— Dar putem să ne plimbăm după aceea, argumentă Edith. Trimitem maşina înapoi şi venim acasă pe jos.

Frank ştia care era concepţia lui Edith despre plimbare. Ar merge încet, cu tocurile înalte, aruncând priviri în vitrinele magazinelor, oprindu-se la fiecare câţiva metri, iar după

douăzeci de minute sau cam aşa ceva ar exclama că este extenuată şi va insista să ia un taxi.

— Te voi lua în parc după ceai, îi promise el. Ţine maşina şi întoarce-te aici imediat ce termini, vei ajunge în jur de ora cinci, apoi, dacă seara este frumoasă, vom face o plimbare.

— Aş dori să vii cu mine, se strâmbă ea. În acelaşi timp realiză din vocea soţului ei că intenţiona să facă tot ce voia el. Frank îi spuse de invitaţia lui Sir Julian pentru miercuri.

— Cum arăta tatăl tău, astăzi dimineaţă, când l-ai văzut? o întrebă.

— Tati? Oh. era foarte bine, răspunse Edith.

— Nu crezi că era îngrijorat?

— Era mai degrabă tăcut, spuse ea, şi nu şi-a mâncat micul dejun, a băut numai cafeaua şi a plecat grăbit.

— A spus la ce oră se întoarce astă seară?

— Nu cred, răspunse Edith. Nu-mi amintesc dacă cinează acasă sau în oraş. Să sun să-l întreb?

— Nu, nu contează, spuse Frank. Dar, pe când o aştepta pe Edith să se pregătească şi când se îndreptau cu maşina lor neagră spre Hanover Square îşi dădu seama că se gândeşte în continuare la Sir Alfred. Înainte să iasă din casă avusese din nou un impuls să-i telefoneze.

Simţea că voia să-l audă imediat pe socrul său, să-i audă vocea, asigurându-l că totul este bine, şi numai teama de a nu părea ridicol îl oprise să se supună acelui instinct. După amiaza vremea se schimbase faţă de ce fusese dimineaţa: un soare palid îşi croise drum printre norii grei.

Frank cobori grăbit. Aşteptase cu nerăbdare această plimbare şi cele două ore pe care le ve petrece singur, fără soţia sa.

La intersecţia dintre Bond Street şi Brook Street văzu un băiat cu ziare. Avea un afiş în mână. O clipă, Frank se opri şi citi

SENZAŢIE LA MINA DE AUR

CRIZA FINANCIARĂ LA BURSA

Traversă în fugă strada şi încredinţând şase pence băiatului, luă un ziar. Un moment întoarse paginile cu frenezie: la rubrica Stop Press găsi:

După relatările exacte primite, din Africa de Vest astăzi, la prânz, în cercurile financiare a avut loc un eveniment de senzaţie, când s-a aflat că mina de aur Ksidfrids a fost închisă.

Frank făcu semn unui taxi să oprească Ezită o clipă, înainte să dea adresa – ar trebui să meargă direct la Sir Alfred la birou? Decise că era cel mai bine să meargă acasă şi să telefoneze mai

întâi.

În vreme ce mergea spre casă se întreba dacă nu era nejustificată agitaţia lui; la urma urmei, Sir Alfred nu discutase niciodată cu el problemele lui financiare.

Ştia că socrul său avea foarte multe acţiuni Kaldfrids şi le considera ca pe una dintre cele mai bune speculaţii când apăruseră pe piaţă în ultimii ani dar fără ca Frank să ştie ar fi putut foarte bine să le vândă în ultimele două, trei zile.

Totuşi, dacă ar fi făcut acest lucru şi şi-ar fi salvat banii, s-ar fi aflat într-o poziţie delicată, căci susţinuse cu înflăcărare avantajele minei faţă de toţi prietenii săi apropiaţi şi făcuse o avere din pierderile lor.

Norocul lui Sir Alfred fusese fenomenal în trecut şi era de neconceput că ar fi putut da faliment, totuşi Frank simţea cumva că aceasta criză neaşteptata era serioasă. Cu siguranţă, dacă Sir Alfred ar fi avut cel mai mic dubiu în legătura cu acţiunile, în ultimele douăzeci şi patru de ore nu le ar fi comunicat şi prietenului său cel mai bun – Sir Julian Holme?

Faptul că nu făcuse acest lucru, părea să însemne că el însuşi fusese încrezător. În care caz ar fi pierdut foarte mult. Când Frank ajunse la Park Lane plăti taxiul şi alergă pe scări înainte să apuce să scoată cheia, uşa îi fu deschisă de William.

— Este vreun mesaj pentru Sir Alfred? întrebă Frank.

— Nu. domnule, dar domnul Winter este aici răspunse William. I-am spus că nu cred că vă întoarceţi până la ora ceaiului, dar a insistat să aştepte. Pare supărat.

Frank îşi lăsă pălăria în hol şi intră în bibliotecă. Presimţea un dezastru.

Winter era secretarul personal de la birou al lui Sir Altred, lucra pentru omul de afaceri de peste douăzeci şi cinci de ani şi erau puţine lucrurile care se întâmplau fie la lucru, fie acasă, pe care să nu le ştie.

Winter era cel care plătea salariile servitorilor, se ocupa de asigurări, conducea afacerile personale ale lui Sir Alfred şi în acelaşi timp era în permanenţă lângă el la birou. Când intră în bibliotecă şi îl auzi pe William închizând uşor uşa în urma lui, o singură privire aruncată lui Winter îi spuse lui Frank că teama sa era justificată. Bărbatul stătea în faţa şemineului, răsucindu-şi pălăria tare între degetele nervoase

— Ce s-a întâmplat? spuse Frank brusc. Aproape în şoaptă, Winter îi răspunse:

— Sir Alfred s-a împuşcat acum o jumătate de oră. O clipă înţelese cu greu semnificaţia a ceea ce auzise. Urmă o tăcere, apoi, cu glasul sugrumat de emoţie, bâlbâindu-se şi

încurcându-se la fiecare silabă Winter spuse:

— Nu a putut suporta, domnule Swinton, nu a putut suporta. Băgase în Kalfrior şi ultimul bănuţ pe care îl avea, credea în acţiunile acestea, şi când a auzit veştile de dimineaţă, era ca un om care a fost rănit mortal. Nu a vrut să meargă la masă, să răspundă la niciun telefon, stătea pur şi simplu acolo, la biroul său, privind fix înainte.

„Lasă-mă singur, Winter”, mi-a cerut „spune-le că vreau să fiu lăsat singur”.

Am intrat din nou la două şi jumătate şi tot mai stătea acolo. Nu mi-a vorbit şi am ieşit încet afară; câteva minute mei târziu am auzit împuşcătura.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Frank cu buzele uscate.

— Venise poliţia când am plecat eu. M-am gândit că este mai bine să vin aici şi să vă spun ca să-i puteţi anunţa vestea lui Miss Edith.

Frank traversă camera şi luându-şi o ţigaretă dintr-o cutie mare de argint, observă, aproape cu mirare, că îi tremura mâna.

Nu găsea cuvinte să vorbească, stătea doar acolo încercând să spună ceva, să înţeleagă întreaga oroare a ceea ce Winter tocmai îi spusese.

— În toţi anii aceştia, de când îl cunosc, continuă Winter,

Sir Alfred nu a fost niciodată omul care să joace totul pe o singură carte De data aceasta părea că înnebunise. Credea în această mină, avea informaţii personale, trimisese acolo oamenii lui şi avea încredere în relatările pe care i le trimiteau.

Trebuie să înnebunise, domnule Swinton. Mi-am spus adesea „Şeful îşi asumă un risc cum nu a mai, făcut-o niciodată până acum. Când mi-a spus să ipotechez cele două case, chiar m-am certat cu el.

— A ipotecat casele! exclamă Frank.

— Nu a mai făcut niciodată acest lucru înainte, spuse Winter. A ipotecat această casă cu tot ce conţine şi Wentworth Hall. A vândut şi toate celelalte acţiuni, tot.

„Aceasta este lovitura carierei mele, Winter, îmi spunea. „Mă va propulsa exact acolo unde vreau să ajung. După asta, tu şi cu mine ne putem retrage”.

Frank înţelegea exact, vedea întreaga poveste dureroasă pe care i-o spunea Winter. Dacă s-ar fi adeverit speranţele lui Sir Alfred cu privire le mină, acesta ar fi devenit, cu adevărat, un potentat financiar.

Ar fi putut controla el însuşi beneficiile minei, iar averea sa, oricum imensă, s-ar fi dublat mereu, până când poziţia sa ar fi fost dincolo de orice contestare.

Urmă o lungă tăcere. Frank văzu cum lacrimile se scurg încet pe chipul lui Winter. Pierduse nu numai un şef în care credea, dar şi un om la care ţinea.

Frank se îndreptă către fereastă.

— Ar fi mai bine să te întorci la birou, Winter, spuse. Eu o voi aştepta aici pe soţia mea să-i dau vestea, apoi îţi voi telefona să aflu ce se întâmplă. Crezi că îl vor aduce aici? Winter îşi suflă nasul înainte de a vorbi.

— Nu ştiu, domnule Swinton, răspunse, înghiţindu-şi lacrimile şi luptându-se să se calmeze.

— Totodată, continuă Frank, te rog să nu spui nimic servitorilor. Doamna Swinton trebuie să fie prima care să afle.

— Bineînţeles, domnule, răspunse Winter. Merse spre uşă, şi când aproape ajunse, Frank se întoarse spre el de la fereastră şi îi întinse mâna.

— Îmi pare rău Winter, îmi pare rău şi pentru tine. Ştiu că ţineai foarte mult la el.

Emoţia îl împiedcă pe Winter să vorbească şi ieşi în grabă din cameră.

Frank rămase tăcut, întrebându-se ce ar trebui să facă. Să-i telefoneze lui Edith la magazin sau să aştepte până se întorcea? Privi ceasul de pe poliţa căminului. Era numai trei şi un sfert cu

trei sferturi de oră mai devreme Sir Alfred era în viaţă şi acum… Frank se uită în jurul său. Deci toate acestea erau ipotecate.

Dintr-odată începu să râdă. Din punctul lui de vedere toată afacerea aceasta avea o parte comică. Se căsătorise pentru bani, bani ce îi păruseră siguri, de neclintit, iar acum aceştia îi fuseseră suflaţi din faţă aproape înainte de a apuca să pună mâna pe ei. Ştia foarte bine că tot ceea ce îi spusese Winter nu era deloc, exagerat; el era poate singura persoană de pe lume care cunoştee cu adevărat afacerile lui Sir Alfred. Frank se văzu din nou acolo de unde plecase, când fiecare bănuţ conta şi era mereu în criză de bani… Apoi, îşi aminti că de dată aceasta nu era singur Edith va fi cu el, lângă el. Traversă camera să arunce ţigareta pe jumătate fumată în foc şi în vreme ce făcea acest lucru, prima pagină a unui ziar îi atrase privirile

CANADA – ŢARA TUTUROR POSIBILITĂŢILOR

Cuvintele se amestecară cu haosul gândurilor sale. Brusc i se păru a avea o semnificaţie personală pentru el Canada – ţara tuturor posibilităţilor.

Se îndreptă spre biroul la care cu patru luni înainte, o văzuse pentru prima dată pe Helga. Deschise sertarul din dreapta, de sus şi luă dintr-o cutie mică o cheie.

Traversând din nou camera, atinse un raft de pe unul din pereţi, care se dădu la o parte lăsând să se vadă un seif. Îl deschise şi se opri uitându-se la conţinutul său.

Numai Sir Alfred. Edith şi el aveau acces la acest seif…

În el erau păstrate bijuteriile lui Lady Steene, pe care într-o zi Edith le va moşteni şi o oarecare sumă de bani pe care Sir Alfred dorea să o aibă în cazul că era nevoie de bani când băncile erau închise

Frank deschise cutia cu bani şi găsi aproape nouăzeci de lire de aur şi câteva de argint. Se opri privindu-le o vreme, apoi întinse mâna şi băgă banii în buzunare.

Într-o tavă de dedesubt găsi două teancuri de bancnote de douăzeci de lire Numai după ce banii fură în cele din urmă în posesia sa se întrebă ce însemnau toate acestea. Se uită la cutiile de catifea în care erau bijuteriile, pe un raft de deasupra. Erau ale lui Edith. Se gândi că valorau între cincisprezece şi douăzeci de mii de lire. Sir Alfred fusese generos cu soţia sa invalidă. Edith moştenea, de asemenea, de le mama sa o rentă de trei sute cincizeci de lire pe an.

În mai multe ocazii, râsese cu Frank despre acest lucru spunându-i că îi ţine la ciorap. Cu trei sute cincizeci de lire pe an şi profiturile de la bijuterii, Edith nu va muri de foame. Frank

închise seiful cu grijă şi puse cheia la loc: se aşeză la birou şi scrise un bilet scurt soţiei sale, îl puse într-un plic şi scrise numele ei în afară: ceasul bătu trei şi jumătate.

Deschise uşa şi văzând că nu este nimeni pe hol urcă în grabă pe scări.

În dormitorul său îşi adună propriile sale bijuterii, cutii de ţigări scumpe şi numeroase alte lucruri de acest fel pe care Edith i le făcuse cadou în timpul logodnei, sau de când se căsătoriseră.

Când termină, ezită un moment, apoi găsind coridorul gol, urcă repede alte scări spre o cameră nemobilată din spatele casei, unde erau păstrate tot felul de cutii.

Se întoarse cărând o valiză mare, în care împachetă totul repede, dar înainte de a termina auzi ceasul bătând ora patru.

În grabă mai arunca vreo câteva lucruri, închise valiza şi luă cu grija o haină de pe uşa deschisă a dulapului. Uitându-se în jos pe casa scărilor, nu văzu pe nimeni. În hol puse biletul pe care îl scrisese lui Edith la vedere, pe masa de joc; apoi se strecură afară pe uşa din faţă

Merse repede pe trotuar până văzu un taxi. Îl opri

— La gara Euston, îi spuse şoferului, şi grăbeşte-te.

CAPITOLUL 8

1918

Auzi foşnetul unui şorţ apretat şi simţi mirosul narciselor. Frank deschise ochii şi văzu o asistentă aranjând un vas cu flori de primăvară pe măsuţa de lângă patul său.

— Acestea sunt pentru mine? spuse, zâmbind.

— Da, îi răspunse ea. Au sosit în dimineaţa aceasta de la mine, de la ţară.

— Eşti o drăguţă, spuse Frank. Ea zâmbi, făcând gropiţe în obraji, apoi cu o severitate simulată, adăugă

— Şi acum, căpitane Wode, de câte ori trebuie să-ţi spun să nu flirtezi cu asistentele de serviciu?

— Dacă vrei să urmez această regulă, răspunse Frank, va trebui să te transferi la altă secţie. Întinse mâna să o prindă pe a ei, dar ea se eschiva şi plecă râzând tare.

Soarele de primăvară străbătea prin ferestrele largi, strălucind în buclele ei castaniu închis care îi scăpaseră din strânsoarea bonetei albe, scrobite, de muselină. Era o asistentă foarte drăguţă – cum erau toate asistentele de la Spitalul Lady Hood. Le alegea ea însăşi, cu grijă, dintre fiicele prietenelor ei.

Când fusese rănit Frank avusese noroc să fie trimis la Carlton House Terrace, numărul 39. Era un spital râvnit de toţi

şi exista un comitet care decidea care ofiţeri trebuiau primiţi.

Cei mai mulţi dintre pacienţi erau din înalta societate dinainte de război.

Faptul că Frank fusese admis, se datora acelor magice litere V.C. Crucea Reginei Victoria care urmau acum numelui său.

Era mulţumit de această distincţie, îi dădea un anume farmec, şi pentru prima dată în viaţă, simţea pe propria-i piele ce înseamnă adoraţia faţă de un erou.

Asistentele se agitau în jurul lui, iar vizitatorii din secţie găseau de regulă vreo scuză ca să vină să vorbească cu el.

Nu fusese rănit când primise Crucea Reginei Victoria; episodul care îi adusese cea mai râvnită decoraţie din armata britanică avusese loc cu aproape un an înainte şi nu se întorsese în Anglia până nu fusese grav rănit la picior şi la cap.

Fusese transferat pe targă de la Canadian Base Hospital la Lady Hood's Home

Pe tăblia patului era tabelul cu temperatura care purta numele lui „Căpitanul Wyndham Wode, V.C".

După şapte ani, Frank se obişnuise cu noul său nume, cu care se autobotezase în timpul acelei memorabile călătorii dintre Londra şi Liverpool

Niciodată nu fusese sigur ce anume îl făcuse să aleagă ceva

atât de fantezist.

Zece ani mai târziu putea fi folositor ca afiş pentru un star de cinema sosit de la Hollywood, dar, cu siguranţa, aceasta înfăţişare nu-i adusese niciun avantaj în acea dureroasa dimineaţa rece, cu nori purtători de zăpadă. În timp ce pe jos era noroi, pe când pusese pentru prima dată piciorul pe solul canadian.

Bărbaţii cu care se asociase în acel prim an când luptase să se întreţină, nu aveau nicio înclinaţie pentru nume fanteziste.

Îi spuneau Bill sau Bert sau oricum altcumva, dacă le venea mai repede în minte.

Braţele lui Frank, chiar după trei luni de boală, nu-şi pierduseră în întregime puterea, câştigată în acel an de stagiu într-o ţară nouă.

Părăsise Anglia ca un bărbat care trăise prin inteligenţa sa; în Canada învăţase să fie un bărbat care trăia prin forţa muşchilor săi.

Ciudat, dar niciodată nu fusese atât de fericit în viaţa lui. În ferme, pe şantierele de cherestea împărţise patul şi masa cu bărbaţi care transpiraseră împreună toată viaţa lor pentru a avea din ce trăi, şi din această cauză învăţaseră să fie cei mai buni prieteni şi tovarăşi.

În Anglia, Frank trăise într-o lume a femeilor; în Canada învăţase să-i cunoască pe bărbaţi, pe bărbaţii puternici şi adevăratul înţeles al autorităţii masculine, nealterată de decadenţa şi viciul marilor oraşe.

Aproape fără să şi dea seama. Frank îşi dezvoltă personalitatea printre ei şi deveni unul dintre ei. Era o viaţă sălbatică, aproape întotdeauna precară, şi adesea periculoasă. Învăţase să se bazeze pe el însuşi într-un mod pe care nu l-ar fi crezut niciodată posibil altă dată, când depindea de şansa sau milă care să-i ofere cele necesare pentru trai.

Întotdeauna contase pe farmecul său personal şi tot aşa făcea şi acum, dar ceea ce înainte fusese o ispită pentru femei slabe, acum devenise o raţiune pentru prietenia cu bărbaţii. Banii cu care sosise fuseseră folositori dar farmecul său îi dăduse o mână de ajutor în orice împrejurare în care se găsise.

Frank se maturizase psihic foarte mult: concepţia sa generală se lărgise şi căpătase mai multă demnitate. Cu capacitatea sa de a trăi în prezent îi fusese uşor să uite Anglia şi tot ce lăsase acolo.

Întotdeauna fusese dintre acei oameni care trăiesc de pe o zi pe alta şi în curând i se păru aproape ireal că o persoană ca Frank Swinton existase vreodată, fie zbătându-se în sărăcie, fie

în luxul din casa din Park Lane, ca soţul şomer al unei femei bogate. Iubea Canada, ea însemna pentru el mai mult decât oricare alt loc unde fusese în viaţa lui; totuşi, când Anglia intră în război împotriva Germaniei, ceva, o legătură între el şi propria lui ţară, îl convinse că trebuie să lupte pentru ea. Se înrolă imediat şi ateriză în Franţa cu primele forţe canadiene expediate în 1915. Erau un detaşament extraordinar de oameni dar pe Frank şi tovarăşii săi canadieni îi derută faptul că nu intrau în încleştare cu duşmanul.

Toţi erau oameni puternici din punct de vedere psihic, dar aproape îi înnebuni statul zi de zi în tranşeele pline cu apă, ciuruiţi şi răniţi de bombardamente, fără să vadă nici măcar un om care trăgea asupra lor şi fără nicio şansă de a contraataca. Îşi păstrau moralul ridicat, cântând adesea cântece pe care le învăţaseră în jurul focului de tabără.

Peste ani, amintindu-şi de război, Frank descoperi că mult mai vii decât mizeria şi noroiul, duhoarea şi dezolarea, chipul oamenilor loviţi de schije aprinse, capetele smulse, erau melodiile îngânate prin pădure.

După şase luni în Franţa, Frank primi gradul de ofiţer. Oamenii lui îl iubeau, era popular şi nu avea probleme nici cu ceilalţi ofiţeri, nici cu dosarul sau ofiţerii superiori. În forţele

armate canadiene domnea o coeziune democratică şi veselă care uneori îi îngrozea pe ofiţerii britanici, mai liniştiţi şi cu conştiinţa apartenenţei sociale, dar erau puţine fricţiuni şi disciplina era bună.

Desigur, flirtase cu multe femei care îl găsiseră atrăgător şi doriseră să-l lege afectiv mai puternic de ele.

După ani de când erau despărţiţi, le judeca totuşi prin comparaţie cu Helga.

Natural, cu trecerea timpului, disperarea despărţirii de ea se mai domolise, nu se mai gândea la ea şi nu o mai visa atât de des; în acelaşi timp, de câte ori intra o femeie în viaţa lui se trezea comparând-o fizic şi psihic cu fata pe care o iubise cu atâta pasiune. Se întreba ce se întâmplase cu ea, şi când izbucni războiul fu conştient că o altă barieră se ridicase între ei – luptau în tabere opuse.

Avea oare Helga un soţ sau un iubit pe front? se gândea câteodată că un glonţ german ar putea însemna sfârşitul bărbatului pe care îl iubise odată?

Dar, în general Frank nu era predispus la sentimentalisme şi, dacă dragostea lui pentru Helga îi schimbase viaţa şi încă era determinantă pentru interesul faţă dealte femei, continua aşa cum făcuse toată viaţa lui, să se bucure, dacă putea, de

momentul pe care-l trăia. Câştigase decoraţia în ceea ce mesajele numiseră „o manieră cu deosebire distinsă, dar atunci când făcuse cele mai multe fapte de vitejie, nici nu-i trecuse prin cap că făcea ceva deosebit.

Fusese plănuit un atac şi la ora zero, Frank şi compania sa merseră până la capăt şi ajunseră în tranşeele germane.

Într-un înspăimântător baraj de împuşcături, comenzi strigate şi o învălmăşeală generală, atacul fu aproape oprit de o furtună bruscă ce izbea din faţă trupele şi îi udă până la piele în câteva minute. Intensitatea ploii îi orbea. Frank şi un alt camarad se rătăciră; în cele din urmă dădură peste o cazemată mică, pe jumătate părăginită, pe care o zăriseră ivindu-se vag, prin ceaţă, în stânga lor.

Înăuntru era o scenă îngrozitoare. Un obuz distrusese acoperişul, avariase locaşurile de tragere, şi păreau să fie pe jos cam o duzină de oameni morţi sau muribunzi.

— Dumnezeule! Ce porcărie sângeroasă! murmură tovarăşul lui Frank.

Frank stătea în uşa pe jumătate spartă privind fix înainte, încercând să vadă ce se întâmplase, apoi, într-o străfulgerare scurtă văzu venind spre ei un şirag de uniforme cenuşii

— Un contraatac! şopti el, chiar dacă prietenul său realiza

ce se întâmpla.

Disperaţi se uitară în jurul lor; erau mitralierele abandonate, oameni morţi într-o baltă de sânge sub ei, un om cu capul smuls, altul prăbuşit.

Frank nu mai ştia ce-i spunea sau ce îi ordona prietenului său; următorul lucru pe care şi-l amintea era că amândoi mânuiau mitralierele.

Frank îşi auzi propria sa voce folosind cuvinte stranii. Simţea cumva nevoia să se răzbune şi râdea văzându-i pe cei din faţă prăbuşindu-se ca şi cei de lângă el.

Nemţii din faţa lor se clătinară, căci trăgeau foc continuu, flăcările şi gloanţele ţâşneau neîntrerupt – pe moment lui Frank nu-i veni ca să creadă… dar atacul soldaţilor fusese oprit. Atacul aliaţilor eşuase şi tot aşa se întâmplase şi cu contraatacul inamicilor lor. Se întoarse către prietenul lui cu un strigăt de triumf pe buze care i se opri când văzu că acesta tăcea şi zăcea întins cu o figură imobilă. Omul era mort, împuşcat între ochi. Frank se ridică în picioare şi atunci auzi o voce venind din întuneric, din cealaltă parte a cazematei

— Asta a fost o treabă bine făcută.

— Cine este? întrebă Frank. Bâjbâi în buzunar după chibrituri şi făcându-şi drum printre cadavrele întinse în

dezordine pe jos, se îndreptă încet spre bucata de zid nedărâmată unde zăcea bărbatul care vorbise

— Al naibii de bine făcută, spuse bărbatul.

— Mulţumesc, răspunse Frank.

Luminile chibritului său străluci pe coroana de pe umărul celuilalt.

— Sunteţi rănit, domnule? întrebă.

— Mi-au zdrobit amândouă picioarele, veni răspunsul. O jumătate de oră mai târziu Frank îl căra în spate spre liniile lor pe maiorul Sir Henry Rankin.

Fusese o întâlnire între viteji. Bărbatul din spatele său nu mai cântărea prea mult, dar descrierea lui Sir Henry Rankin despre faptele lui Frank îi adusese medalia, nu acţiunea înduioşătoare prin care salvase viaţa unui ofiţer superior.

Oricum, amândouă combinate, îl făcură erou şi fu primul din divizia sa care primi Crucea Reginei Victoria. A fost sărbătorit şi complimentat, şi ceea ce era mai important, avansat. Începu să creadă, cum o făceau şi câţiva dintre subordonaţii săi, că era invulnerabilân această bătălie, cam şaptezeci şi cinci la sută din soldaţii canadieni din acea zonă fuseseră răniţi

Sosiră noi detaşamente să-i înlocuiască, şi din nou, după luni de război, alţii, alţii, tot mai mulţi oameni, dar Frank tot mai

continua fără să aibă măcar o zgârietură sau ceva mai serios decât nişte băşici nenorocite în călcâie sau o gripă nu prea gravă.

Începuse să circule o glumă printre tovarăşii săi, că atunci când era de făcut o treabă deosebit de periculoasă să fie trimis Frank să o facă, deoarece colonelul era sigur că se va întoarce teafăr şi nevătămat.

Soldaţi deveniseră chiar superstiţioşi în privinţa lui, şi îl preferau pe el să-i conducă pe linia frontului în locul oricărui alt ofiţer în care aveau mai puţină încredere. Dar, în cele din urmă un obuz explodă aproape în faţa lui Frank, într-o zi când inspecta posturile şi nu mai ştiu nimic până se trezi le spital şi i se spuse că era acolo de circa trei săptămâni.

Când reveni în Anglia şi fu văzut de medicii militari de la spitalul lui Lady Hood, aceştia îi spuseră destul de cinstit că serviciul său militar se sfârşise.

Piciorul stâng era lovit de le şold până le gleznă şi chiar dacă piciorul putea fi salvat de la amputare, va trebui să meargă cu cârje câteva luni şi nu era sigur dacă va mai putea merge vreodată fără să se servească de un baston.

Rana de la cap nu era gravă, dar îi vor rămâne cicatrici pe frunte şi obraz de la schijele de obuz care ca prin miracol îi

ocoliseră ochiul stâng.

Constituţia minunată a lui Frank îl ajută mult acum. Începu să se refacă într-un mod uimitor, coborî din pat şi începu să şchiopăteze mult mai repede decât se aşteptau doctori; cu toate acestea, îi ordonau să meargă încet şi el era mulţumit să facă ce i se cerea. Era fericit la Lady Hood, la spital, şi complet conştient ce noroc avusese să fie admis ca pacient.

Astăzi, în prima zi de primăvară când răcoarea aerului de februarie fusese învinsă de strălucirea veselă a soarelui, Frank se trezi gândindu-se la viitor şi întrebându-se ce va face cu viaţa lui. Îşi dădea seama cu înţelepciune că va rămâne invalid în mai multe feluri. Slujbele pe care le avusese în Canada nu mai erau pentru el. Nu trebuia să ia o decizie rapidă, dar mai devreme sau mai târziu, trebuia să facă faţă problemei. Gândurile sale fură întrerupte de o infirmieră care venea spre el. Era una din favoritele lui, o fată foarte drăguţă, care, dacă nu ar fi fost război, ar fi dansat noapte de noapte, la baluri elegante, făcându-şi o strălucitoare intrare în înalta societate. Dar, aşa cum stăteau lucrurile acum îşi petrecea zilele frecând podelele cu peria, supunându-se ordinelor date de femeile mai învăţate, şi făcând puţinul de care era în stare pentru a-i înveseli pe bărbaţii care luptaseră pentru ţara lor. Era subţirică şi graţioasă, şi nici

măcar rochia scrobită de bumbac şi şorţul ţeapăn nu puteau ascunde frumuseţea corpului ei.

Venea spre patul lui Frank şi acesta îi zâmbi; apoi observă că era urmată de încă cineva, o femeie mică, îmbrăcată în gri.

O clipă nu o recunoscu, ape îşi dădu seama cu groază că era soţia sa, Edith?

— Aveţi un vizitator, căpitane Wode, spuse clar infirmiera. Nu doriţi să luaţi loc? adăugă adresându-se lui Edith şi împingând un fotoliu confortabil lângă patul lui Frank.

— Mulţumesc, spuse Edith încet.

Frank îşi dădu seama imediat că era speriată. Nu se schimbase prea mult, se gândi el înverşunat. Culoarea gri a hainei îi stătea deosebit de rău şi de sub toca de catifea, şuviţe negre de păr îi atârnau pe gât. Chipul ei era mai palid decât îşi amintea şi mâinile în mănuşi gri de piele, se jucau nervos cu geanta care avea o curea ruptă. În acelaşi timp, arăta prosper, gulerul de blană era de vulpe adevărată, diamante sclipeau la gâtul ei, în timp ce cerceii cu perle din urechi dacă nu erau veritabil, cu siguranţă că erau o imitaţie scumpă.

Minutul care se scurse până se aşeză Edith pe fotoliu şi infirmiera să-i lase singuri îl dădu lui Frank timp să-şi recâştige calmul. Se gândi repede ce va spune şi ce va face. Îşi aminti că

avea capul bandajat, plasturi pe obrazul stâng şi că de când o văzuse ultima dată pe Edith îşi răsese mustaţa. Acum era proaspăt bărbierit. Înainte ca el să vorbească, Edith deschise geanta şi scoase o fotografie ruptă dintr-un ziar şi i-o întinse.

— Am venit să vă văd, spuse, din cauza aceasta. Frank, fără să vorbească încă, o luă şi văzu că era o fotografie din ziarul Tatfer apărută cu două sau trei săptămâni înainte.

Îl înfăţişa pe el într-un grup de ofiţeri cu menţiunea: „Celebrităţi la spitalul lui Lady Hood din Certton House Terrace. Numele lor erau înscrise dedesubt – el era „Căpitanul Wyndham Wode, viteazul canadian, decorat cu „Victoria Cross”.

Frank nu se grăbi, inspectând fotografia, în timp ce se întreba ce atitudine să adopte. Era specific pentru Edith, se gândi, să facă un gest atât de neaşteptat şi într-o manieră atât de penibilă. Cum el tot nu vorbea, Edith deveni în mod vizibil şi mai nervoasă.

— Vedeţi, am crezut că recunosc fotografia, spuse.

— A mea? întrebă Frank.

Intenţionat, vorbise cu un glas slab şi plăpând, sperând că nu aceasta îi rămăsese vie în amintirea soţiei sale.

În cele din urmă înţelese situaţia. Venise nădăjduind să-l

recunoască imediat şi acum nu era sigură asupra lui.

— Am crezut, spuse Edith ezitând, am crezut că sunteţi soţul meu.

Dacă ar fi simţit vreo emoţie în vocea ei sau i-ar fi văzut vreo lacrimă în ochi, poate s-ar fi îndurat de ea.

Dar în glasul ei era acelaşi ton aspru şi totuşi plângăreţ pe care nu-l uitase niciodată. Edith la necaz… Edith considerând că fusese jignită şi rău tratată.

Cât de bine îl ştia şi cât de bine îşi amintea, revăzând scenele degradante şi obositoare care urmau în general acuzaţiilor şi suspiciunilor ei nefondate.

Frank simula surpriza.

— Soţul dumneavoastră! spuse. Aţi crezut că sunt soţul dumneavoastră!

— Da. Vedeţi, mi-am pierdut soţul acum câţiva ani, răspunse Edith coborând privirile. Nu a murit; a dispărut doar şi fotografia dumneavoastră seamănă extraordinar cu el – doar că el avea mustaţă şi era mult mai slab – dar acum…

Ezită.

— Acum că m-aţi văzut pe mine sunteţi dezamăgită, o întrerupse Frank.

— Da adică, nu ştiu, spuse Edith, incoerentă şi ca

întotdeauna incapabilă să exprime ce gândea într-un fel, vreau să-l văd iarăşi pe soţul meu. Şi într-un fel nu vreau, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, îl urăsc pentru că mi-a făcut viaţa atât de mizerabilă

— Nu trebuie să faceţi aceasta, ştiţi, spuse Frank, grav. Foarte puţini oameni merită într-adevăr ură.

— Oh, nu ştiu, răspunse repede Edith. Sunt destul de fericită fără el, dar în acelaşi timp mi-ar plăcea să-l văd sau să am ocazia să aflu ce a devenit între timp

— O ocazie pe care nu o vei avea niciodată, mă rog la Dumnezeu!” se gândi Frank, iar cu voce tare spuse:

— Locuiţi la Londra? Edith dădu din cap.

— Da, am o căsuţă mică în Regent Park. O împart cu o verişoară. Este foarte confortabil acolo. Şi ea a fost părăsită de un bărbat.

— Adevărat? spuse Frank.

— Da, i-a promis să se căsătorească cu ea, dar când a plecat în India cu regimentul său i-a scris că a rupt logodna. Ea a fost îngrozitor de supărată multă vreme, apoi s-a hotărât că nu vor mai exista bărbaţi în viaţa ei şi, cum şi eu cred acelaşi lucru, ne-am decis să stăm împreună. Tăcu.

— În acelaşi timp este supărător să nu ştii dacă soţul tău

este viu sau mort.

— Da, trebuie să fie supărător, fu de acord Frank. Dar dacă nu aţi auzit nimic despre el de câţiva ani, cred că sunt toate şansele să fie deja mort

— Războiul acesta îngrozitor! spuse Edith.

Deşi spuse aceste cuvinte, Frank gândi că însemnau foarte puţin pentru ea. Nu părea să fi devenit mai matură sau mai puţin egoistă de când o văzuse ultima dată. Şi-o putea imagina trăind cu altă femeie într-un confort permanent, fără să facă nimic pentru nimeni, trăind o viaţă monotonă şi egoistă, într-o tihnă mereu nemulţumită.

— Eraţi îndrăgostită de soţul dumneavoastră? o întrebă.

Ştia că nu era deloc o întrebare pe care să o pună unei soţii pe care o părăsise brutal, dar în acelaşi timp era comicul situaţiei căruia nu-i putuse rezista.

— L-am adorat, spuse Edith serioasă. Desigur şi el mă adora pe mine, când ne-am căsătorit. Şocul brusc al morţii tatălui meu probabil i-a dereglat complet mintea)., noi… adică cu… cred că adevărata explicaţie a dispariţiei lui este că trebuie să-şi fi pierdut memoria.

Cu greu Frank se abţinu să nu râdă. Era caracteristic pentru vanitatea lui Edith să nu accepte adevărul că se însurase cu ea

pentru banii ei şi o abandonase când nu mai avea avere. Dimpotrivă, după primul moment de furie, se pregătise să pretindă chiar şi faţă de ea însăşi că existau nişte motive foarte ciudate pentru dispariţia soţului ei.

— Nu l-aţi căutat pe soţul dumneavoastră când a dispărut? întrebă Frank.

Se întrebase adesea dacă Edith spusese poliţiei despre el. Ea clătină din cap.

— Întotdeauna a fost o problemă pentru mine să discut cu necunoscuţii, spuse politicos. Încă o dată, Frank realiza că vanitatea şi mândria ei, lui, cel puţin, îi fuseseră folositoare… Luă fotografia şi o puse la loc în geantă; îşi trase mănuşa pe care şi-o scoase şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău că v-am plictisit, căpitane Wode, spuse, dar era o şansă şi m-am gândit că aţi putea fi soţul meu, şi am simţit că era de datoria mea să mă asigur.

— Îmi pare rău că aţi făcut drumul până aici degeaba, spuse Frank politicos

— Oh, nu este nicio problemă, răspunse Edith. Verişoara mea mă aşteaptă afară, în mica noastră maşină. Ea conduce de când şoferul nostru a trebuit să plece la război

— Este foarte bine pentru dumneavoastră, spuse Frank.

Foarte serioasă Edith răspunse:

— Da, nu-i aşa? îi spuse la revedere, se întoarse şi plecă.

Nu s-a schimbat de loc se gândi Frank în vreme ce o urmărea dispărând prin uşile de la capătul secţiei. Întotdeauna Edith va găsi pe cineva să aibă grijă de ea, să facă toate treburile pentru ea nu din cauză că era atractivă sau fermecătoare, sau pentru că inspira afecţiune, ci pentru că era neajutorată şi fără speranţă.

Trebuia să se sprijine de ceva mai puternic decât ea ca un vrej de iederă, şi o dată ce se fixa pe cineva, acela trebuia să ia măsuri disperate, cum făcuse el ca să se elibereze. Se întrebă cum ar fi verişoara ei şi îi păru puţin rău pentru ea, spera să fie o femeie abilă, inteligentă, care să o pună pe Edith la punct şi să trateze cu ea cu fermitate când devenea temperamentală. Frank îşi dădu seama din ce scăpase şi se întinse înapoi pe perne cu ochii închişi, simţindu-se slăbit o clipă.

Presupunând că nu ar fi fost în stare să o păcălească pe Edith, presupunând că ar fi insistat că îl recunoaşte!

Se gândi cu groază la ideea de a se întoarce la ea să-şi reia viaţa împreună, supunându-se scenelor meschine, suspiciunilor şi incompatibilităţii fără soluţie a modurilor lor de gândire.

Privind înapoi în trecut îşi aminti indiferenţa lui Edith faţă

de teatru, cărţi, ziare faţa de toate evenimentele care aveau loc în lume, în jurul ei.

Bănuia că acum era mult mai îngrijorată de cupoanele de mâncare decât de listele victimelor, de restricţiile de benzină decât de câştigarea sau pierderea războiului. Nu era de blamat, era incapabilă să se intereseze de orice altceva care nu o atingea pe ea personal.

— A fost o surpriză pentru dumneavoastră să aveţi un vizitator spuse o voce.

Frank deschise ochii şi o văzu pe frumoasa infirmiera lângă el cu o tavă de ceai în mână.

— Dar până la urmă nu venise să mă vadă pe mine, spuse Frank.

— Ce dezamăgire teribilă pentru dumneavoastră!

— Da, nu-i aşa? întrebă Frank limpede. Credea că sunt altcineva pe care îl cunoscuse vag, cândva, în trecutul îndepărtat.

— Cred că nu a fost decât o păcăleală ca să obţină un autograf spuse infirmiera zâmbindu-i. Trebuie să recunosc că nu părea genul, dar nu pot spune ce fel de oameni vin aici pentru celebrităţi ca dumneavoastră.

— Dacă mă mai tachinezi, o ameninţă Frank, mă scol şi te

sărut.

— Nu veţi face aşa ceva, spuse ea repede. Eu voi fi concediată şi dumneavoastră transferat la alt spital, nici pe jumătate atât de drăguţ ca acesta, vă asigur

— Bine, aşteaptă şi vei vedea mâine când primesc noile cârje, îi promise Frank.

Râzând peste umăr spre el, infirmiera se îndreptă în grabă să servească ceaiul şi celorlalţi ocupanţi ai secţiei

La început, noile cărje îi luară puţin timp să înveţe să le manevreze, îl susţineau din cot, în loc să îl ridice de sub braţ, ca celelalte.

După câteva plimbări nesigure prin grădină Frank se obişnui cu ele. În scurtă vreme obţinu privilegiile celor mai mulţi ofiţeri convalescenţi şi i se îngădui să iasă din spital în timpul zilei.

Ca şi ceilalţi, se bucurase să ia prânzul la Piccadilly, să vadă un matineu şi astfel, descoperi că Londra în timpul războiului, făcea tot ce îi stătea în putere să menţină optimismul şi bucuria celor în uniforme kaki şi albastre.

La Lady Hoods Hospital bolnavii purtau uniformele dar aveau suplimentar o bandă albastră pe mânecă, ceea ce îi împiedica să obţină undeva băutură.

Este uşor de înţeles că banderolele erau uşor detaşabile şi repede băgate în buzunarele tunicilor, înainte de intrarea într-un restaurant sau bar.

Cam pe la mijlocul lui martie, Frank stătea într-un bar mic din Shaftesbury Avenue pe care îl frecventa adesea când ieşea şi nu avea nimic mai bun de făcut, când intră un bărbat pe care nu-l mai văzuse de aproape zece ani. Fără să se gândească, Frank zâmbi recunoscându-l şi imediat bărbatul veni spre el.

— Pentru Dumnezeu. Swinton, spuse Nu te-am recunoscut în primul moment. Unde naiba ai umblat toţi anii aceştia? Numai când i se adresă pe nume, Frank înţelese că făcuse o greşeală şi îşi dezvăluise adevărata identitate, dar simţind că este prea târziu să dea înapoi, îi întinse mâna salutându-l.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, Hermen, îi răspunse.

Bărbatul se aşeză lângă el.

— Numele meu este acum Herbert Moore bătrâne, spuse cu voce joasă. Sigur că toată povestea este ridicolă, dar după cum ştii toată familia mea trăia de mult în Anglia. Înainte de a mă naşte eu, însă Hermen Müller nu este o combinaţie de nume prea populară în aceste zile Frank râse Aşa cum se întâmplă, uitase numele de familie al celuilalt

— Herbert Moore să fie spuse sincer, şi pentru că ne facem

confidenţe poţi să uiţi de Swinton. Numele meu este Wyndham Wode. Herbert Moore îi întinse solemn mâna.

— Ne-am înţeles, spuse.

— Bine, vorbeşte-mi despre tine, îi ceru Frank. Ce faci?

— Te întrebi de ce nu sunt în uniformă, spuse Herbert repede Am vârsta potrivită… e cam singurul lucru care se potriveşte Am o inimă care nu a trecut niciun test. Şi toate bolile de care a auzit vreodată o echipă militară de medici

— Ce ghinion! murmură Frank compătimitor.

— Aşa încât sunt la Biroul de Război, spuse Moore plin de regret, nu la Statul Major, bineînţeles, dar la departamentul cu listele victimelor şi este o muncă foarte tristă. Tocmai de acolo vin, aceasta este după amiaza mea libera, şi am venit să mă înveselesc cu un pahar de băutură.

— Bea unul cu mine spuse Frank, făcându-i semn barmanului.

— Văd că eşti în armata canadiană, spuse Moore uitându-se la însemnele de pe umărul lui Frank. O listă întreagă cu pierderile lor a venit în dimineaţa aceasta, îl ştii pe maiorul Paul Knowles?… Este mort.

— Nu! Nu Tubby Knowles! spuse Frank Dumnezeule, s-a dus şi el? Era foarte bun prieten cu mine, unul dintre cei mai

drăguţi amici pe care ţi-i poţi imagina. Cred că mama lui locuieşte pe aici. Trebuie să mă duc s-o văd. Tubby obişnuia să vorbească mult despre ea; e englezoaică deşi tatăl lui era canadian.

— Ea a primit o mare proprietate pe undeva prin Midlands, cred. El făcea tot felul de planuri cum va trăi aici după război, vorbeam chiar să facem împreună o crescătorie de pui!

— Ei, cel mai bine ar fi să te duci să o vizitezi pe bătrâna lady, spuse Moore s-ar putea să îţi aranjeze ea ferma de pui, acum că fiul ei s-a dus Pare bogată.

— Nu-i ştiu adresa, răspunse Frank

— Pot să o caut eu pentru tine.

— Poţi? Ar fi nemaipomenit dacă ai putea, cu toate că nu mă aştept să am vreo şansă să părăsesc Londra o vreme.

— Dacă îi scrii, ar fi foarte posibil să vină ea să te vadă.

— Bine. Dacă îmi dai adresa ei s-ar putea să mă gândesc la asta, spuse Frank Am ţinut foarte mult la bătrânul Tubby. Băură împreună încă un pahar, iar Herbert Moore propuse ca Frank să vină să-i vadă apartamentul care nu era departe, pe una din străduţele liniştite care intersectau Regent Street

Frank care nu avea nimic de făcut acceptă foarte bucuros şi merseră în apartamentul lui Moore care era deasupra unui

antrepozit, un loc mic şi plăcut dar mobilat cu gust exotic.

— Nu e chiar o zonă rezidenţială îi explică Moore dar mie îmi convine şi este foarte multă linişte. Dacă depozitul e deschis două zile într-o săptămână n-am avut noroc – este un antrepozit al unei mari firme de pe Regent Street.

Scoase o sticlă de whisky din dulap şi o puse pe masă împreună cu un sifon.

— Serveşte-te spuse. Frank îşi turnă singur un pahar.

— Pentru zile fericite, spuse.

Herbert sorbi încet nervos din paharul lui: cu o uşoară ezitare, după un moment, spuse.

— Aş vrea să vorbesc cu tine serios, dacă nu te superi.

— Dă-i drumul, spuse Frank încurajator, simţindu-se vesel şi confortabil lângă foc cu cărjele pe jos, lângă scaun, şi cu piciorul rănit întins în faţă.

— Ai cu mult mai mulţi bani decât obişnuiai să ai? întrebă Moore.

— Nu şi nici perspective răspunse Frank.

— Ai vrea să faci ceva bani? fu următoarea întrebare. Frank râse.

— Nu fi prost, spuse. Mă ştii pe mine omul care să nu vrea să facă bani, sau pe cineva care să nu vrea acest lucru? Dragul

meu Herbert, te asigur că atunci când voi ieşi din spital s-ar putea să am foarte mare nevoie de puţini bani lichizi, n-am decât o pensie mică şi inadecvată din partea ţării mele recunoscătoare.

— Bine atunci ascultă spuse Herbert aplecându-se în faţă şi coborând vocea, cu toate că nu era nici cea mai mică posibilitate să fie auziţi. Mi-a venit o idee pe care tot voiam să o pun în aplicare de câtăva vreme.

— Vorbea despre casa lui?

— Adesea, răspunse Frank

— Şi despre câinii lui Sam şi Rover?

— Întotdeauna. Îşi dorea să fie cu ei, replică Frank. Odată a apărut un iepure de câmp fugind peste imaş traversând ţara nimănui. Oamenii au fost atât de surprinşi pentru o clipă că nici nu au tras în el, iar fiul dumneavoastră s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Aş vrea ca bătrânul Sam să fie aici ar fi înnebunit de excitare!

— Aşa era Paul, spuse mama lui. Sportul şi animalele lui însemnau totul pentru el.

— Amândoi eram foarte legaţi de viaţa la ţară, înţelegeţi, îi explică Frank. Obişnuiam să vorbim îndelung despre aceasta.

— Desigur, am petrecut mulţi ani din viaţă în Canada, dar

pe el îl interesa asta şi obişnuia să-mi vorbească despre casa lui şi despre proprietate, cum vă îngrijeaţi de ea şi făceam tot felul de planuri de viitor. Mi se pare ciudat că acum nu va mai fi nimic din toate acestea.

— Ce fel de planuri?

— Oh, planuri de viitor. Aveam o idee năstruşnică să punem la punct o crescătorie de pui împreună, după ce se va termina războiul.

Paul credea că va merge dacă este condusă bine, modern utilată, iar eu văzusem ceva în materie de management modern în străinătate, aşa încât urma să ne punem minţile împreună la treabă şi să vedem ce noroc vom avea.

— Urma să vă asociaţi, vrei să spui?

— Mda, dacă vreţi, puteţi să-i spuneţi şi aşa. Paul îmi spunea: „Tu şi cu mine, împreună. Wyndham, vom bate toţi experţii.

— Era întotdeauna atât de entuziast spuse mama lui cu glas blând.

— Mă tem că nu era ceea ce se poate numi parteneriat, continuă Frank. Vedeţi, eu nu am niciun capital, dar Paul spunea că va furniza el cele necesare, fără probleme. Eu urma să fiu managerul, cel care conduce vânzările şi afacerile în afară.

Contam că dacă am fi început cu cinci sute de lire trebuia să avem beneficii în doi ani – cel puţin Gerald era sigur de asta.

— Gerald era întotdeauna încrezător, şopti mama lui pentru ea însăşi, era sigur că se va întoarce acasă.

— Este adevărat, spuse Frank Nicio clipă nu şi-a imaginat că va muri, era absolut sigur că va apuca sfârşitul războiului, că va fi acolo până la capăt şi după aceea va fi pregătit pentru ce ar putea aduce viitorul.

— Plănuise şi unde trebuia să fie ferma?

— Oh, lângă dumneavoastră, bineînţeles, răspunse Frank. Asta era de la sine înţeles, doamnă Knowles. Nu cred că Paul a vrut vreodată să facă ceva ce nu v-ar fi interesat şi pe dumneavoastră.

— Oh, căpitane Wode. Mă faceţi atât de fericită când îmi spuneţi asta afirmă doamna Knowles cu lacrimi în ochi Vedeţi, viaţa mea a fost Gerald. Tatăl lui a murit când era foarte mic şi noi doi eram foarte buni prieteni: însemnam atât de mult unul pentru altul. Când a mers la şcoală pentru prima dată, a spus: „Nu-i aşa că nu te superi că mă duc la şcoală, mami? Nu eşti nefericită că te las singură?

Glasul i se frânse.

— De aceea mi se pare de necrezut că nu-l voi mai vedea

niciodată. El era totul pentru mine pe lumea aceasta. Urmă o lungă tăcere până când doamna Knowles îşi şterse ochii şi îşi trase puţin mai jos pălăria neagră, să-i acopere faţa.

— M-aţi făcut foarte fericită că v-am văzut, căpitane Wode, spuse când îşi putu controla din nou vocea A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră că mi-aţi scris. Am primit o scrisoare foarte frumoasă de la comandantul lui Gerald, dar nu este acelaşi lucru ca atunci când îl întâlneşti pe unul dintre prietenii lui şi auzi despre aceste lucruri mici, ce spunea, ce făcea în fiecare zi. Voi avea o sumedenie de lucruri la care să mă gândesc de acum înainte.

— Îmi pare foarte bine, spuse Frank.

— Şi mai este un lucru pe care vreau să vi-l spun şi nu trebuie să vă supăraţi pe mine sau să vă simţiţi ofensat. Acea crescătorie de pui pe care o plănuiaţi dumneavoastră cu Gerald mă veţi lăsa să vă dau eu capitalul pentru a porni dumneavoastră, pe cont propriu?

— Nu, nu, spuse repede când Frank făcu un gest vag de protest Nu vreau să vă gândiţi că este un cadou de la mine, o femeie, gândiţi vă ia el ca la un cadou de la Gerald. Ar fi dorit acest lucru, ştiţi şi dumneavoastră că aşa este. Şi după cum puteţi vedea şi dumneavoastră – banii nu-mi mai sunt de mare

folos acum că el s-a dus. Nu mai am pentru ce să-i cheltuiesc.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, într-adevăr, spuse Frank.

— Este doar o mică parte în schimbul a ceea ce mi-aţi dat dumneavoastră şi mi-ar plăcea să fie ca o amintire a prieteniei cu fiul meu spuse doamna Knowles.

Se ridică foarte încet în picioare, mâinile încă îi mai tremurau şi era foarte palidă.

— Voi expedia cecul în seara aceasta, spuse. La revedere, căpitane Wode, şi vă mulţumesc din toată inima. Fără să mai adauge nimic, ieşi pe uşă. Frank rămase nemişcat, uitându-se fix în podea, cu faţa lipsită de expresie

Trecuse aproape un sfert de oră până când auzi uşa din faţă şi înţelese că Herbert Moore se întorsese. Intra Aimediat în camera de zi.

— Ei? întrebă

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi ceva de băut, răspunse Frank. Herbert merse la dulap, scoase sticla de whisky şi o puse lângă Frank. Aştepta până îşi turnă singur şi bău aproape o jumătate de pahar înainte de a întreba din nou:

— Ei?

— Urăsc treaba asta, spuse Frank furios. Este o treabă

murdară. E o idee murdară.

— Dar una profitabila? îl întrebă Herbert.

— Va trimite cecul de cinci sute de lire în seara aceasta, răspunse Frank

— Băiete, eşti un geniu.

— Sunt un porc. Şi tu ştii asta.

— Hai am mai vorbit despre asta înainte, spuse Herbert blând ştii destul de bine că un gest ca ăsta le face fericite. Cunoşti femeile, vor să audă mici detalii, frânturi de conversaţie despre fiul lor, cu cât mai banale, cu atât mai bine.

Toate aleargă după asta. Le dai o anume fericire şi ele îţi dau un cec gras. Cine Dumnezeu are de pierdut din asta? Cu siguranţă nu băiatul care este mort, el este deasupra banilor în orice caz.

— Toate sunt atât de nerăbdătoare să mă creadă. Dacă ar fi fost mai dificil de obţinut, nu mi-ar fi păsat atât de mult

— Oh. eşti dulce, spuse Herbert Moore Mai ia un pahar şi uită.

Acum cunoştea bine starea lui Frank. Chiar când avea toate detaliile a ceea ce părea o afacere simplă, avea dificultăţi în a-l convinge pe Frank să-şi joace rolul repartizat. Era surprins pentru că înainte Frank Swinton ar fi fost prima persoană care ar

fi profitat de o ocazie de a face uşor bani. Bărbatul mai în vârstă de acum era mai greu de manevrat, dar aşa cum spuse direct – sentimentul era un lux pe care un bărbat fără niciun ban nu şi-l poate permite.

Cu poziţia pe care o avea la Oficiul de Război, Herbert putea să afle numeroase detalii despre rudele celor dispăruţi. Alegea cu multă grijă mame cu un singur fiu şi făcea cercetări despre situaţia lor financiară.

Doar când ştia totul despre ele îl convingea pe Frank să scrie o scrisoare de condoleanţe şi să adauge că îl cunoscuse pe ofiţerul mort în Franţa, luptase alături de el şi ar dori dacă este vreo posibilitate ca mama lui să vină la Londra să vorbească cu dânsa.

Nicio mamă nefericită care îşi pierduse fiul nu putea rezista unei astfel de scrisori şi simplul fapt că Frank era căpitanul Wode, canadianul decorat cu Victoria Cross le făcea să răspundă repede şi să vină la Londra cu prima ocazie

Frank suporta cu greu să-şi joace rolul, nu atât lacrimile femeilor îl înduioşau, ci aşa cum îi spusese lui Herbert, era mai rău pentru că era prea simplu.

Ele nu vorbeau despre fiii lor, îi dădeau toate răspunsurile la întrebări şi erau atât de recunoscătoare pentru cele mai banale

şi mai ridicole informaţii.

Frank avusese până acum cinci întâlniri şi fiecare se terminase cu un cec de cinci sute de lire. Herbert decisese asupra acestei sume deoarece nu era prea mare pentru ca aceste femei cu venituri mari să-şi consulte avocaţii sau rudele.

Orice s-ar întâmpla, nu trebuiau să se facă cercetări. Cu toate că era imposibil de demonstrat că Frank nu intenţionase să pornească o crescătorie de pui cu vreunul dintre tinerii care muriseră în Franţa în acelaşi timp, consilierii puteau face ca lucrurile să devină extrem de neplăcute.

Apartamentul era un loc de întâlnire ideal, căci nu avea portari, era uşor de dat o întâlnire cuiva la ora trei, iar Frank să sosească cu un sfert de oră mai înainte ca să fie acolo, să primească musafirul. După ce plecau şi îi mai mulţumeau încă o dată şi promiteau cecul pentru a doua zi de dimineaţa, invariabil se simţea degradat şi îl detesta pe Herbert cu toate ideile lui.

Herbert era destul de inteligent să-l lase să vorbească, nu lua în seamă insultele şi era pregătit să nu-l preseze prea tare şi să aranjeze următoarea întâlnire până când precedenta nu-i ieşise puţin din minte. Frank încerca numai să-şi aducă aminte că le făcea pe mame fericite. Banii nu contau pentru ele – de ce atunci se simţea atât de ruşinat să primească cecurile pe care de

aproape că îl implorau să le accepte? Dar ura toată povestea aceasta şi de fiecare dată când se ducea la apartamentul lui Herbert îşi jura lui însuşi că va fi pentru ultima dată.

Avea acum mai mult de o mie de lire într-un credit la o bancă. Asta, cel puţin, îi putea oferi un început, când va fi demobilizat; dar când sugera că au destui bani, Herbert îl implora să încerce încă o dată şi, blestemându-se singur pentru slăbiciunea lui, accepta.

Mergea din ce în ce mai bine. Tratamentul electric îi însănătoşea piciorul şi şoldul, aşa încât putea să se mişte fără durere şi mult mai repede. Primăvara venise şi Pastele trecuse, dar veştile de pe front erau proaste.

Marea înaintare germană nâruise speranţele optimiste ca războiul să se termine până la Crăciun şi se auzeau zvonuri despre o altă ofensivă a nemţilor, care dacă era încununată de succes, conform planului, îl putea face să ajungă la Paris.

Frank părăsi spitalul după prânz şi luă un taxi până la apartamentul lui Herbert îşi dăduse întâlnire cu Lady Stanbury la două şi jumătate şi se temea că ar putea să întârzie. Cu toate acestea, nu bătuse încă de două şi jumătate când ajunse şi lăsând întredeschisă uşa de la stradă, astfel ca Lady Stanbury să poată intra, urcă destul de greu scările ce duceau spre apartamentul lui

Herbert

Când sosi Lady Stanbury aşteptă în picioare şi îi indică un scaun, sugerându-i cu un zâmbet să ia loc lângă foc

— Este un apartament mic şi drăguţ, spuse ea aprobator. Este al dumneavoastră, căpitane Wode?

— Nu, aparţine unui prieten, răspunse Frank Mă lasă să vin aici mai ales după amiezile să citesc, sau să mi scriu scrisorile. Ţi se face greaţă de spital după aproape şase luni petrecute acolo

— Sunt sigură, răspunse eaFrank o privi cu interes Nu era ca restul mamelor cu care se întâlnise. Era o femeie înaltă, cu o ţinută dreaptă, splendidă. Chiar dacă hainele ei nu erau moderne, erau cu certitudine scumpe şi bine alese.

Avem de a face cu cineva cu personalitate, se gândi Frank… şi cineva cu poziţie socială înaltă. Şi, pentru prima dată în toate întâlnirile lui, îi fu teamă că Herbert făcuse o greşeală.

— Mi-ai scris despre Ronald, spuse clar Lady Stanbury. Glasul nu-i era nici stins, nici înecat de lacrimi. Frank avu impresia că era o femeie care nu era dură, dar se controla perfect.

Deşi nu venise cu batista în mână, gata să lăcrimeze la prima menţionare a numelui fiului ei, era sigur că nu îl iubea mai puţin sau că-i lipsea mai puţin decât celorlalte mame

isterice. Frank simţi o dorinţă bruscă să fi spună:

— Nu, nu-l cunosc pe fiul dumneavoastră Am făcut o greşeală. Vă rog să plecaţi.

Apoi mândria şi o anume frică de consecinţe îl făcu să răspundă automat.

— S-a întâmplat să-l cunosc foarte bine pe fiul dumneavoastră în Franţa. M-am gândit că poate v-ar face plăcere să ne vedem.

— Te rog, vorbeşte-mi despre Ronald, spuse simplu Lady Stanbury. Era o întrevedere mult mai grea decât cele pe care le avusese Frank până atunci, Lady Stanbury nu trăncănea, nu punea multe întrebări. Aştepta cu simplitate şi demnitate ca Frank să-i vorbească. Din fericire Herbert îi furnizase deja o listă cu tot ce făcuse băiatul înainte să înceapă războiul şi pe durata unei ore Frank vorbi fără să facă greşeli. Ronald Stanbury avea foarte mulţi prieteni şi mamei sale nu i se păru neobişnuit că nu ştia despre prietenia lui cu Frank.

Frank îi spusese că se întâlniseră la baza militară în mai multe ocazii şi lăsă alte detalii la latitudinea şi imaginaţia lui Lady Stanbury, dar când ajunse la punctul în care de obicei Frank vorbea despre proiectul crescătoriei de pui își dădu seama că ar fi fost o notă falsă şi complet neadecvată caracterului lui

Ronald.

Herbert făcuse o greşeală de dată aceasta. Ronald Stanbury era un tânăr care se bucurase de orice formă de sport şi fugise dintr-un loc în altul în căutare de distracţii. Era neverosimil că ar fi plănuit să se consacre vieţii monotone de fermier. Înţelese că Lady Stanbury nu era numai bogată, dar şi că fiul ei urma să moştenească o mare proprietate. Băiatul nu s-ar fi specializat în pui când un loc de asemenea proporţii trebuie condus şi dezvoltat. Pentru aceea, Frank nu făcu nicio aluzie la viitor, vorbi simplu numai despre tânărul Stanbury. Când simţi că nu mai avea nimic de spus şi că era periculos să apeleze la imaginaţia sa, lăsă o tăcere să se instaleze în discuţie, care să fie un preludiu pentru plecarea lui Lady Stanbury. Spre surpriza lui, totuşi, în loc să se ridice, ea spuse:

— Vă mulţumesc, căpitane Wode. Vă sunt într-adevăr recunoscătoare pentru tot ce mi-aţi spus despre Ronald. Preţuiesc orice informaţie despre el. Dar acum, vorbiţi-mi despre dumneavoastră. Ce planuri aveţi?

CAPITOLUL 9

Crosstress Priory avea vedere spre pajiştile verzi ce coborau până la răul Avon.

În depărtare se profila silueta orăşelului Bredon Hill, străjuit de turnurile sale pătrate, iar pomii fructiferi deja îmbobociţi promiteau frumuseţea alb şi roz a florilor în câteva săptămâni. Frank stătea pe terasa de la Priory şi privea lung peisajul de ţară şi se simţea vrăjit de frumuseţea care era în jurul lui.

Atmosfera de la Crosstress Priory era diferită de cea de la Wenthworth Hall, singurul conac de ţară pe care îl vizitase Frank pe vremuri.

Aici nu era niciun semn de preţiozitate, iar invitaţii lui Lady Stanbury se simţeau confortabil şi toate aranjamentele care se făcuseră pentru ei aduceau o intimitate care îi făceau să se simtă mai mult membri ai familiei decât oaspeţi.

Casa era mare mult mai mare decât Wentworth Hall dar cu tavanele sale joase şi ferestrele zăbrelite, scările din lemn de stejar şi dormitoarele mici şi plăcute nu inspira niciodată teamă ci părea ea însăşi să ureze bun sosit oricui venea să stea acolo.

La început Frank fu surprins când Lady Stanbury îl invită să vină, ezită o clipă, nesigur dacă să accepte sau nu.

— Dacă te întrebi cum ar fi posibil acest lucru din punctul de vedere al spitalului, spuse Lady Stanbury, neînţelegând motivul ezitării sale, să nu-ţi faci griji. O cunosc foarte bine pe

Lady Hood. De fapt este una dintre cele mai vechi prietene de ale mele: voi vorbi cu ea şi ştiu că îţi va îngădui să vii cu mine, îi zâmbi.

— Nu va fi niciun efort pentru tine: te vom duce cu maşina şi te vei putea întoarce luni la Londra, la timp pentru tratament. Frank nu avea nevoie să se lase convins începuse să o placă pe Lady Stanbury. Cu toate că îi era uşor frică de ea, simţea că era o persoană pe care cineva cu greu ar fi putut să o înşele, era foarte interesat de această femeie care era profund diferită de toate cele pe care le cunoscuse înainte. Când o cunoscu mai bine realiza suferinţa ei foarte acută de când îi murise singurul fiu care era persoana la care ţinea cel mai mult.

În casa ei era evident că servitorii şi ţăranii de pe moşia ei o adorau: o priveau nu numai ca pe stăpâna lor dar, de asemenea, şi ca pe un prieten; veneau să-i ceară sfatul şi i-l urmau. Cel mai interesant membru al petrecerii, totuşi era în mod evident pentru toată lumea, colonelul Harrison, vărul lui Lady Stanbury.

Era un om tăcut, bine făcut, de circa patruzeci şi şase de ani, greu de descris ca înfăţişare. Totuși, din primul moment când Frank îi strânse mâna, fu conştient că era o persoană distinsă. Rareori colonelul Harrison îşi expunea opiniile, când vorbea, conversaţia lui era interesantă şi părea să-i dea un aer de

autoritate.

Ceilalţi îl ascultau cu atenţie şi Frank avu impresia că şi ei, de asemenea, îi acordau colonelului Harrison un respect cu mult mai mare decât presupuneau înfăţişarea şi gradul său. Petrecerea nu era mare. Stăteau pe terasă la soare, citeau, vorbeau, cei mai plini de energie jucau tenis, şi cu toţii mergeau devreme la culcare: totuşi Frank îşi spuse că niciodată nu se bucurase atât de mult de ceva. Duminica însă era deprimat la gândul că a doua zi, timpul său, minunat petrecut, se va termina şi va trebui să se întoarcă la Londra la spital.

Toată lumea se purtase foarte frumos cu el, în special Lady Stanbury, care se depăşise pe ea însăşi să-i arate casă, împrejurimile şi să-l pună în legătură cu oamenii care stăteau cu ea.

„Întotdeauna mi-am dorit bani”, se gândi Frank în dormitorul său. Zăcea în patul cu baldachin, înnegrit de vreme, şi se uita afară prin ferestrele cu intarsii în formă de romb înspre grădina alăturată. „Dar „îşi continuă el gândurile… acest gen de lucruri nu pot fi cumpărate, alţi oameni, oricât de bogaţi, nu pot trăi în această casă, nu-i pot aparţine în acelaşi fel”.

Duminică seara, Frank stătea în grădină când Lady Stanbury veni să i se alăture – Este linişte aici nu-i aşa? spuse

ea.

— Nu pot să vă spun cât de mult m-a bucurat fiecare clipă a vizitei mele aici, spuse Frank din suflet. Nu era niciun dubiu asupra sincerităţii din vocea sa. Lady Stanbury zâmbi şi un moment îşi lăsă mâna pe braţul său.

— Îmi pare foarte bine, spuse Am vrut să vezi casa lui Ronnie. Urmă un minut de tăcere, apoi ca şi cum ar fi dat la o parte gândul la fiul ei, spuse repede

— Căpitane Wode, te-am rugat să vii aici şi pentru alt motiv. Am înţeles din discuţia noastră că nu eşti sigur de viitorul tău şi că nu ai planuri deosebite pentru momentul când vei fi lăsat la vatră.

Faptul că ai fost prietenul lui Ronnie şi de asemenea, strălucitoarea ta performanţa în armată m-au făcut să mă gândesc că ar fi păcat ca un om ca tine să nu mai fie util într-un fel până la sfârşitul războiului, să ne ajute să învingem.

Aşa încât, deliberat pe lângă faptul că am dorit să te bucuri, te-am chemat aici să-l cunoşti pe vărul meu, colonelul Harrison. Frank nu vorbi şi nu o întrerupse, dar ea îşi dădu seama că-i captase atenţia, aşa încât continuă.

— Voi fi foarte sinceră cu tine, căpitane Wode, şi am consimţământul vărului meu să-ţi vorbesc. Nu cred – de fapt

sunt sigură că nu ai idee cine este, foarte puţină lume ştie, cu excepţia celor care lucrează cu el sau sunt sub comanda lui.

Lucrează la secţia cea mai importantă de la British Intelligence. Are grad militar, dar probabil că ştii că sunt mai multe secţii în serviciul de securitate navală şi militară. Dar în afară de acestea este una mai importantă şi mai secretă dintre toate, în care vărul meu are o poziţie de mare autoritate.

Mai sunt şi alţii în afară de el bineînţeles dar nu aceştia ne interesează pe noi acum. David Harrison este… domnul misterios, dar unul pentru care am cea mai mare afecţiune şi respect.

— Am simţit cumva că este ceva neobişnuit în persoana lui spuse Frank

— Şi ai avut dreptate, continui Lady Stanbury. Şi acum, căpitane Wode îţi vei face o părere despre motivul pentru care am vrut să-l cunoşti Am vorbit deja cu el înainte de a veni aici. Am vrut, aşa cum ţi-am spus deja, să fac ceva pentru unul dintre prietenii lui Ronald, şi am vrut de asemenea, să fac ceva, oricât de puţin, pentru ţara pentru care a murit. David Harrison va veni să-ţi vorbească el personal, dar am considerat că mai bine îţi explic eu întâi cine este şi de ce, după atât de puţin timp de când vă cunoaşteţi, te va aborda. Frank încerca să-şi şoptească

recunoştinţa, dar Lady Stanbury îl opri.

— Mie poţi să-mi mulţumeşti, numai venind aici de câte ori simţi nevoia şi făcând din acest loc o casă a ta. Ştii că voi fi întotdeauna bucuroasă să te văd.

Era ceva ce Frank nu anticipase deloc, şi după ce vorbi cu colonelul Harrison fu şi mai surprins de turnura pe care o luau evenimentele. I se spuse că era o treabă pe care o putea face şi că dacă îşi oferea serviciile în acest domeniu, demobilizarea sa putea fi grăbita şi în momentul când se va simţi suficient de bine să poată părăsi spitalul colonelul Harrison va avea nevoie de el

Era impresionat de întreaga idee, chiar dacă era îngrijorat de posibilităţile sale. Colonelul Harrison zâmbi când îi vorbi cu modestie despre abilitatea sa de a fi util. Nu avem nevoie numai de inteligenţă. Wode îi spuse, în plus eşti exact tipul de om care ne trebuie, şi care este greu de găsit în zilele acestea Voi fi sincer cu tine şi-ţi voi spune că faptul că vii din Canada este un avantaj deosebit.

Va fi mai dificil pentru oameni să verifice cine ai fost şi care sunt mişcările tale probabile, însă nu mă tem să ţi-o spun, în profesia noastră, jumătate de neplăceri vin din faptul că oamenii au familii şi prieteni.

După această discuţie Frank se simţi vinovat pentru

Herbert Moore. Ştia că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să renunţe la acea asociere care îl discredita. Evident, colonelul Harrison îl apreciase pentru calităţile sate şi pentru că Lady Stanbury îl recomandase ca pe un prieten al lui Ronnie, dar în viitor va trebui să fie deosebit de precaut, iar Herbert Moore era o cunoştinţă indezirabilă şi cel mai bine era să fie uitată. Se gândi să-i scrie şi apoi decise că ar fi o greşeală, fiindcă îi veni în minte vechiul proverb – să nu laşi niciodată nimic scris pe hârtie. Era de presupus ca telefonul de la spital să fie ascultat, dar aici la Crosstrees Priory simţi că i-ar fi mai uşor să vorbească, în siguranţă totală, din micuţa camera de zi unde era un telefon.

Când ceilalţi din casă urcară să se schimbe pentru cină, ceru maiordomului să racordeze linia pentru o convorbire în exterior, şi observând că uşa era bine închisă, ridică receptorul şi ceru centralistei numărul lui Herbert Moore.

După un minut sau două, auzi sunând şi apoi vocea lui Herbert:

— Alo, cine este?

— Hello, spuse Frank, Wode sunt. Vorbesc din afara oraşului, mă auzi?

— Perfect, veni răspunsul.

— Bine, spuse Frank Acum ascultă-mă, Herbert. Afacerea aceea a noastră, pe care am discutat-o şi m-a interesat înainte, trebuie să înceteze. Nu pot să-ţi explic la telefon de ce, dar pot să te asigur că am toate motivele să o fac. De asemenea, momentan, cred că este mai bine să nu ne mai întâlnim Ai înţeles? urmă o tăcere şi apoi Herbert spuse intenţionat:

— Nu, nu înţeleg

— Am fost destul de clar, spuse Frank.

— A fost clar ce vrei, îi răspunse Herbert, dar mă tem că nu pot să accept propunerea ta, Swinton. Era evident din tonul vocii sale şi pentru că folosise numele real al lui Frank, că Herbert se va purta ca un ticălos. „Mai bine încerc să-l potolesc, se gândi Frank.

— Nu, uite ce este, bătrâne spuse. Este foarte important pentru mine

— Şi pentru mine, de asemenea.

— Da, ştiu, continuă Frank, şi am fost norocoşi, dar nu cred că în conjunctura actuală mai este o problemă de noroc.

— Cred că asta ar trebui să o spun eu, răspunse Moore. Am deja ceva deosebit de interesant pentru tine.

— Ei bine poţi să-ţi muţi gândul, spuse Frank nervos.

— Oh, nu cred, şi mai cred că şi tu vei socoti foarte lipsită

de înţelepciune atitudinea pe care o iei, spuse Moore. Vreau să te văd. Te rog să vii neapărat la apartamentul meu, marţi la ora trei şi jumătate.

— Nu pot face asta, îi răspunse Frank.

— Oh, ba da, poţi, continuă Moore. Şi dacă nu o faci, voi veni eu la spital să te văd.

— Dumnezeule! exclamă Frank şi dându-şi seama că nu mai era cazul şi era fără sens să continue, puse jos receptorul. Ce trebuia să facă? se întreba Moore se va purta oribil; era evident că avea intenţia să continue maşinaţia care se dovedise foarte profitabilă şi fără necazuri pentru el. Lui Frank nu-i plăcuse niciodată omul şi ştia foarte bine că în trecut fusese cunoscut ca „un pierde-vară

Iniţial, se blestemă pentru că se încurcase cu el, dar în acelaşi timp realiza că dacă nu ar fi fost el nu ar fi întâlnit-o pe Lady Stanbury şi nici nu ar fi stat în casa ei în acest moment. Se îmbrăcă pentru cină tot analizând situaţia. Nu se va lăsa şantajat sau obligat să facă ceva ce-i displăcea, totuşi îşi dădu seama că va trebui să se folosească de toată inteligenţa lui pentru a scăpa de Herbert

Fără niciun dubiu, omul era implicat într-o oarecare măsură în această afacere de a obţine bani sub pretexte false, dar nici pe

jumătate situaţia lui nu era atât de periculoasă ca aceea a lui Frank. Niciuna dintre femeile care veniseră în apartamentul său nu văzuseră vreo dată pe Moore şi nici măcar nu ştiuseră de existenţa lui. Îi va fi greu dacă ajungea să dea explicaţii, să demonstreze implicarea lui Moore. Detaliile despre cei morţi fuseserî arse după fiecare întâlnire, ori faptul că erau scrise de mâna lui Herbert ar fi putut fi în favoarea lui. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe Moore să-l expună sau să dezvăluiască frauda la care participase, dar era conştient că dacă se ajunge la ameninţări, Moore va deţine toate argumentele câştigătoare". Am ieşit din necazuri mai mari în viaţa mea". Îşi spuse Frank… şi voi ieşi şi din aceasta.

Când coborî la cină întâlni privirile bine voitoare ale lui Lady Stanbury şi zâmbetul rapid al colonelului Harrison şi se dispreţui pentru că îi fusese teamă.

Lady Hood se interesa de starea oamenilor, şi cu toate că spitalul era plin reuşea să vorbească cu ofiţerii despre viaţa lor personală fără să facă vreo greşeală.

De asemenea, reţinea în minte, fără ajutorul asistentelor, detalii medicale despre fiecare pacient. Din această cauză, Frank nu a fost surprins, marţi dimineaţă când Lady Hood se opri lângă patul său şi îi spuse:

— Ţi-a făcut plăcere weekend-ul, căpitane Wode?

— A fost splendid, răspunse, Crosstrees Priory este una dintre cele mai frumoase case pe care le-am văzut vreodată în viaţă.

— Da, nu-i aşa? fu de acord Lady Hood. Am petrecut zile fericite acolo. Şi cum este Lady Stanbury?

— Este foarte curajoasă, răspunse Frank, înţelegând că Lady Hood nu se referea atât la sănătatea prietenei sale, cât la pierderea pe care o suferise

— Când o vei cunoaşte la fel de bine ca mine, vei şti că Géraldine Stanbury nici nu poate fi altcumva. Aş vrea să fie mai mulţi oameni ca ea

— Şi piciorul tău cum se simte după prima absenţa de la noi? adaugă Lady Hood.

— Este mult mai bine, spuse Frank E de necrezut, dar abia dacă mă mai doare puţin

— Asta este minunat. Cu un zâmbet blând puse câteva fructe pe masa de lângă patul său şi trecu mai departe prin secţie.

După ce plecă, Frank se lăsă din nou pe pernă. Rămas din nou singur, gândurile îi reveniră inevitabil la problemele care îl ţinuseră treaz toată noaptea şi cărora, nici acum nu putuse să le

găsească o soluţie. Ce era de făcut cu Herbert Moore? iarăşi şi iarăşi, conversaţia telefonică de la Crosstrees Priory îi reveni în minte, şi cu cât şi-o repeta cu atât era mai conştient şi din tonul vocii şi din instinct, care nu era de negat, că avea în faţă o sarcină dificilă.

Herbert voia să-l şantajeze, ca să continue să obţină uşor bani, şi va folosi orice mijloace, oricât de dezgustătoare sau necinstite, să-şi atingă scopul.

Lui Frank nu-i era teama numai că îl va demasca în faţa femeilor de la care obţinuse bani, sau de decepţia acestora faţă de pretinsa lui prietenie cu fiii lor, dar Moore era şi singura persoană din Londra care cunoştea adevărata identitate lui Wyndham Wode. S-ar putea să ştie şi motivul pentru care îşi schimbase numele: de fapt, se gândi Frank, probabil că nu-l ştie, dar exista întotdeauna o posibilitate de a descoperi adevărul. Poate, îşi spuse că îl creditase cu mai multă inteligenţă decât avea cu adevărat, cu toate acestea nu era greu de făcut o anchetă când ştii un nume şi invariabil, era un motiv, poate nu criminal, care să discrediteze un om care îşi schimba identitatea. Dar temerile şi neliniştile nu-i erau de niciun folos. Se dispreţuia, nu numai pentru rolul pe care îl jucase în obţinerea de bani prin astfel de metode, dar şi pentru că lăsase un om de tipul lui

Moore să câştige atâta putere asupra lui, îşi aminti că Sir Alfred îi spusese odată:

— Oamenii nu plătesc pentru ticăloşiile lor pe lumea aceasta, ci pentru prostia lor băiete. Frank vedea acum adevărul, fusese absurd de prost că intrase într-o tovărăşie din care, în eventualitatea demascării, ar putea fi declarat vinovat fără ca prietenul lui să fie implicat în vreun fel.

Îmbrăcându-se încet, se simţea obosit şi îngrijorat de ceea ce ar putea aduce întrevederea de după amiază. Nu se simţea prea bine, căci grijile şi noaptea nedormită îşi spuneau cuvântul, dar nu îndrăzni să se plângă, de teamă că va fi trimis înapoi în pat. Ar fi îndurat orice decât să rişte ca Moore, dând curs ameninţării, să vină să-l viziteze la spital. În timp ce îşi luă o cămaşa kaki de pe raftul de sus, un imbold îl făcu să ia şi revolverul de serviciu din locul unde îl pusese cu grijă, în spatele unui raft. Îl băgă în buzunar, încă nu îşi făcuse vreun plan pentru a se opune ameninţărilor lui Moore, dar simţi că ar putea să fie nevoit să uzeze de metode disperate. În intimitatea vestiarului, încărcă revolverul şi greutatea acestuia în buzunar îi dădu din nou încredere aşa încât, după ce sfârşi prânzul ieşi de la Carlton House Tenace cu un curaj reînnoit.

Merse pe jos până pe Lower Regent Street şi se întreba câţi

trecători avuseseră de rezolvat probleme înfricoşătoare în viaţa lor. Se simţea singur, o făptură, umană zbătându-se fără nicio mână de ajutor sau un cuvânt de înţelegere, totuşi Londra nu mai era un loc auster şi sinistru cum îi păruse altă dată.

O bună dispoziţie caldă domnea peste tot, cum nu fusese în 1911 şi se observa un sentiment de prietenie între oameni, deoarece erau legaţi de o cauză comună împotriva inamicului. În timp ce Frank îşi blestema imaginaţia care îl făcuse sensibil la aceste schimbări, se simţi ruşinat. Ajunse la apartamentul lui Herbert Moore cu trei sferturi de oră înainte ca proprietarul să vină acasă. Intră cu cheia lui şi merse în sus şi în jos prin camera mică încercând să-şi canalizeze gândurile într-o direcţie constructivă. Acum îşi aminti că Moore ştia până şi numele băncii la care îşi depozitase banii, în vreme ce el nici măcar nu avea idee unde îşi pusese Moore partea lui. Supărat se aşeză la birou hotărât să găsească ceva, dacă va putea, despre viaţa particulară a lui Moore. Nu fu mirat când descoperi că toate sertarele erau încuiate şi destul de decis, fără să se gândească la o explicaţie, forţă încuietoarea sertarului din mijloc.

Înăuntru era hârtii aranjate în ordine, cu multă precizie, ceea ce era o indicaţie despre firea lui Moore. Erau mai multe note şi recipise un carnet de însemnări care conţinea cheltuielile

casei pentru ultimele trei luni şi câteva foi timbrate.

Cu siguranţă, nu era nimic important acolo Frank închise sertarul la loc şi deschise altul. Acesta nu era la fel de ordonat şi la prima vedere, arăta ca şi cum cineva s-ar fi grăbit să pună la loc mai multe hârtii înainte să-l închidă.

Deasupra era o telegramă. Era din Olanda o citi: La mulţi ani de ziua ta. Dragoste lui Emily. Mătuşa Maty.

„Am crezut că toate rudele lui Herbert locuiesc în Anglia”, îşi spuse Frank

Îşi aminti ocaziile când omul protestase că nu are rude care trăiesc în străinătate: apoi, deasupra cuvintelor, Frank observă numere scrise uşor cu creionul.

Se uită fix la ele o clipă fără să înţeleagă, după aceea îi fu clar – telegrama era cifrată. Repede scoase toate celelalte lucruri afară din sertar până când, în fundul acestuia, găsi ce căuta – o carte mică, gri, care intra cu uşurinţă într-un buzunar.

Îi trebuiră aproape douăzeci şi cinci de minute, chiar şi cu ajutorul numerelor gata înscrise cu creionul, până când, în cele din urmă, înţelese că descifrat mesajul lui Herbert trebuia citit: Am primit informaţia. Trimite numele regimentelor din sud de… Nu reuşi să descifreze ultimul cuvânt. Telegrama era nesemnată.

Rămase aşezat cu telegrama decodificată în faţă, privind-o fix, conştient de ceea ce descoperise Herbert era spion!

Frank realiza acum cât de credul fusese cu privire la faptul că acest apartament mic cu mobila lui scumpă, şi maşina micuţă, dar luxoasă pe care o avea Herbert putuseră fi plătite din salariul de la Oficiul de Război. În trecut, Moore fusese un tip sărac, care se învârtea pe lângă barurile din West End sperând să găsească pe cineva să-i ofere ceva de băut mulţumit să câştige câţiva bănuţi prin orice mijloace oneste sau nu. Ce nebun am fost, se gândi.

Băgă bine telegrama în buzunar şi închizând sertarul se ridică în picioare şi merse încet în dormitor. Perii noi de fildeş erau aşezate pe masa de toaletă din nuc furniruit. Frank deschise dulapul şi văzu un şir întreg de costume elegante Deasupra şemineului, pe poliţă, era un tablou care părea valoros şi carpeta de lângă pat era de bună calitate. Toate cumpărate în schimbul vieţii oamenilor, îşi spuse Frank. Brusc se înfioră, întregul apartament îl umplu de oroare. Se gândi la Herbert Moore venind acasă de la Oficiul de Război, unde lucrase cu listele acelea lungi, mizerabile de oameni ucişi, răniţi sau dispăruţi. Probabil se aşeza la biroul lui şi trimitea informaţiile obţinute. În ţara lui de origine, ţara pe care o blama atât de prompt în public.

Dacă eşti într-o poziţie de încredere, sunt numeroase moduri de a obţine informaţii de la celelalte departamente oameni angajaţi ca şi el pentru că erau inapţi pentru serviciul militar. Porc ticălos! spuse Frank cu voce tare. Chiar când vorbea auzi zgomotul uşor, vioi al paşilor care urcau scara spre apartament.

— Mă bucur să te văd, bătrâne spuse Herbert, intrând vesel în cameră şi trântindu-şi pălăria pe un scaun de lângă uşă.

— Ei, te-ai distrat bine în weekend? Ai avut mare noroc că m-ai prins duminică seara. Tocmai mă îmbrăcam pentru cină, când ai sunat şi dacă ai mai fi întârziat zece minute aş fi ieşit. Traversă camera şi scoase sticla de whisky din dulapul de sub bufet.

— Bei ceva? spuse. Eu pot să o fac şi de unul singur, dar nu cred că vei spune nu.

Puse sticla pe masă, apoi ceva în tăcerea lui Frank şi în atitudinea lui, aşa cum stătea sprijinindu-se în cârje în mijlocul camerei, îl făcu să ezite;

— Ce s-a întâmplat? întrebă ascuţit Nu fi atât de posomorât. Bea ceva înainte de a începe să discutăm.

— Nu, mulţumesc, spuse Frank.

— Bine, cum vrei, replică Moore, dar eu, cu siguranţă nu

voi face pe obstinentul.

Îşi turnă singur o jumătate de pahar de whisky, adăugă un strop de sifon şi îl bău pe tot.

— Aveam nevoie de asta, spuse plescăind. Am avut o dimineaţă istovitoare.

— Înseamnă că listele cu morţi au fost mari? întreba Frank cu amărăciune.

— Groaznic! răspunse Moore cu voce gravă. Groaznic! Şi acum, spuse brusc, servindu-se cu o ţigaretă dintr-o cutie de argint mare, ce ar fi să stăm la o mică şuetă?

— Despre ce? întrebă Frank liniştit.

— Despre tine, răspunse Herbert. Când m-ai sunat duminică seara trebuie să recunosc că nu am fost complet surprins îmi închipuiam eu că weekend-urile la ţară cu oameni bine situaţi, deştepţi pot să te facă să-ţi pierzi simţul proporţiilor; de fapt eram chiar pregătit să aud asta de la tine, mai devreme sau mai târziu.

— Adevărat! spuse Frank foarte interesant. Continuă.

— Când am intrat amândoi în această mică afacere, spuse Moore studiind capătul ţigării, m-am gândit că ar fi păcat dacă aş munci atât şi ţi-aş încredinţa ţie ideile mele fără să fiu pregătit să mă protejez singur într-un fel sau altul, aşa încât am făcut

unele cercetări despre tine. În acelaşi timp aşa cum îţi dai seama acum, fără îndoială, am fost foarte grijuliu ca nimic să nu mă poată implica în aceste mici întâlniri, ca niciodată să nu fiu subiectul anchetelor, sau ale oricăror alte neplăceri

— Da, eşti foarte deştept, spuse Frank.

— Cred că aşa este. Herbert vorbi cu satisfacţie.

— Mă mândresc singur că atunci când fac ceva îmi dau toată osteneala cu organizarea astfel încât numai rareori dau greş. Sau niciodată.

Bine, ca să fiu sincer cu tine, mă tem că în eventualitatea că nu ne înţelegem va trebui să le spun atât femeilor care ţi-au încredinţat bani cât şi lui Lady Stanbury. Din ce mi-ai spus la telefon, seara trecută, am înţeles că ea ţi-a oferit o poziţie sau o slujbă cu mai mulţi bani, sau poate mai plăcută decât cea pe care o faci acum.

— Cu alte cuvinte, spuse Frank, mutându-se ca să se poată sprijini de masa din mijlocul camerei, intenţionezi să mă şantajezi.

— Acesta este un cuvânt greu, spuse Herbert cu un gest dispreţuitor. Să o luăm în alt fel? Cred că tu ai fost foarte nesăbuit. Facem o treabă foarte bună şi până acum abia am început să utilizăm posibilităţile acesteia.

De ce trebuie să sufere planurile mele pentru că ai auzit despre ceva ce crezi că ar fi un angajament mai bun, cu toate că dacă mă gândesc, e greu de crezut că îţi aduce cu mult mai mulţi bani. Trebuie să recunoşti că eu cel puţin sunt logic.

Cum nu primi niciun răspuns continuă:

— Hei, să nu ne certăm din cauza aceasta – ar fi ridicol între doi parteneri. Te-ai purtat prosteşte şi la urma urmei, ai nevoie de bani chiar mai mult ca mine.

Aceşti noi prieteni ai tăi te vor lua cu ei pentru câteva săptămâni, apoi vor găsi pe cineva mai interesant sau mai distractiv şi te vor arunca precum arunci un cartof fierbinte. Vei fi norocos dacă vei rămâne cu vreun fel de slujbă când vor termina cu tine.

— Totul este extrem de interesant, spuse Frank şi acum, dacă ai terminat tot ce voiai să spui, poate mă vei lăsa şi pe mine să vorbesc.

— Dă-i drumul, dragul meu prieten, răspunse Moore. Sunt sigur că ai o pledoarie foarte interesantă şi sunt încântată să o ascult.

— Bine, atunci, poate îmi vei explica asta, Hermen Müller, spuse Frank scoţând telegrama descifrată din buzunar. O clipă crezu că omul va face o criză, se făcu alb ca varul şi îşi duse

mâna la guler ca şi cum ar fi avut nevoie de aer.

Revenindu-şi, se îndreptă către Frank, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească. Înălţimea superioară a lui Frank îl făcu să se oprească şi cu o voce care părea mai degrabă un mârâit decât un glas omenesc, întrebă:

— De unde ai asta? Frank puse telegrama la loc în buzunar.

— Din sertarul tău, răspunse liniştit. Cu un efort evident. Moore se adună.

— Ei, şi cei cu asta? spuse. O scrisoare de felicitare pentru ziua mea de naştere, care a fost ieri.

— Din păcate, spuse Frank sunt aici de multă vreme şi m-am descurcat să descifrez urările pentru ziua ta de naştere. Câteva secunde trecură înainte ca Moore să spună într-o încercare aproape patetică de a brava:

— Ei, bine, până la urmă se pare că suntem amândoi în aceeaşi barcă. Dacă vrei, poţi să mă predai, dar în acest caz, voi explica desigur prezenţa ta aici în apartament. Nu sunt sigur că în aceste condiţii nu-ţi va fi chiar mai rău decât mie la urma urmelor, sunt neamţ şi lupt pentru ţara mea: oricum aceasta este o treabă onestă şi trebuie să admiţi că are o anumită strălucire.

Tu eşti un englez care obţine bani înşelându-le pe mamele

ale căror fii au murit pentru rege şi ţară – cu alte cuvinte, scoţi bani din acest război, chiar dacă asta fac şi eu, dar pe alte căi. Glasul lui Moore deveni din nou ferm, iar în vreme ce vorbea îi reveni chiar şi culoarea în obraji. Era nervos, avusese un şoc, dar stilul bombastic îl ajuta să se menţină. Nu îi mai era atât de frică cum îi fusese. Deja, cu mintea lui care lucra rapid, încerca să-l ameţeaşcă pe Frank cu vorbe.

— Îmi pare rău, spuse Frank, dar argumentele tale nu sunt foarte convingătoare. Al meu, cel puţin, se va dovedi mai puternic Băgă mâna în buzunar şi scoase revolverul.

— Ridică-te, porcule! strigă el. Moore îl privi fix, îngrozit.

— Ce ai de gând să faci? şopti.

— Du-te şi aşază-te la birou, răspunse Frank. Moore se uită disperat în jur, dar cum realiză că nu era nicio scăpare, se ridică încet în picioare.

Era linişte afară şi cu toate că privi spre fereastră auzind zgomotul unui automobil care trecea, se gândi că nu era bine să facă o mişcare în acea direcţie.

Se aşeză la birou cum i se spusese, ţinând sub observaţie revolverul pe care Frank îl avea în mână.

— Nu vei îndrăzni să tragi, spuse ascuţit, nu vei îndrăzni. Te sfidez!

— Nu am nicio reţinere, spuse Frank rece. Nimeni nu ştie că am venit aici în după amiaza aceasta, iar tu cunoşti foarte bine evantaiele acestui mic apartament, tăcut şi izolat de deasupra unui depozit rar utilizat. Scoate o foaie de hârtie. Moore deschise un sertar.

— Ia-ţi stiloul îi comandă Frank şi scrie ce dictez. O clipă omul păru la limita altei izbucniri de nebunie, apoi, aruncă o privire la revolverul pe care Frank îl ţinea în mod neplăcut în mână şi aceasta îl făcu să se supună.

— „Nu mai pot suporta această lipsă de acţiune, îi dictă Frank. Listele cu pierderi sunt tot mai mari în fiecare zi. Nu pot dormi, mă obsedează.

— Ce înseamnă asta? Ce mă pui să scriu? întrebă Moore.

Evident, se aşteptase la o mărturisire a vinovăţiei sale şi expresia de pe chipul său era de surpriza veritabilă.

— Fă ce-ţi spun! îi răspunse Frank. Apoi, când Moore scrise ultimul cuvânt, se aplecă şi lipind ţeava revolverului de tâmpla lui, trase. Şocul exploziei fu zdrobitor şi omul căzu peste birou. Un moment, Frank rămase uitându-se la el, cu faţa aspră, lipsită de expresie. Apoi, scoase o batistă de mătase din buzunar, şterse amprentele de pe revolver şi ridicând mâna inertă a lui Moore îi apăsă degetele pe trăgaci şi în jurul ţevii. După aceea

lăsă arma să cadă pe podea, cum s-ar fi putut întâmpla în mod natural. Fără să deranjeze trupul, deschise sertarul din stânga al biroului şi puse la loc telegrama, acolo unde o găsise.

Şterse cu grijă mânerul sertarului, braţele fotoliului şi mergând încet prin cameră, puse paharul nefolosit înapoi în dulap, lăsând sticla şi paharul din care băuse, Moore pe masă. Făcu o ultimă trecere în revistă a camerei, apoi luându-şi cascheta, şi-o puse pe cap şi cu degetele încă acoperite cu batista de mătase, deschise uşa şi ieşi… În stradă nu mai pierdu timpul. Merse cât de repede putu până la colţ, coborî un labirint de străduţe care îl scoaseră. În cele din urmă în mulţimea din Regent Street.

Făcu semn unui taxi şi îi spuse şoferului să-l ducă la Alhambra. Mai devreme, mai mulţi ofiţeri de la spitalul lui Lady Hood îşi anunţaseră intenţia să meargă la matineu să o mai asculte încă o dată pe Violet Lorraine în The Bing Boys. La sosire, Frank prinse un bilet în plus. Rămase în întuneric o vreme, până când, cu câteva minute înainte de pauză începu să se strecoare spre bar.

Bea ceva când doi dintre oamenii pe care se aştepta să-i vadă, sosiră făcându-şi drum cu coatele prin mulţime spre tejgheaua barului.

— Hello, Wode! exclamară ei, văzându-l. Nu ştiam că vii şi tu în după amiaza aceasta.

— M-am răzgândit, răspunse Frank, şi mă bucur că am făcut-o. Este într-o formă nemaipomenită, nu-i aşa?

— Pe Dumnezeul meu, este o minune, veni replica. Mi se pare că şi George este mai distractiv ca niciodată azi după amiază, nu crezi?

— Dacă nu-l fac cavaler la sfârşitul războiului, sunt nişte ticăloşi. Ar trebui să facă asta! spuse unul dintre ei adăugând:

— Hei, paharul tău e gol. Mai bea unul cu mine. Când cortina se ridica merseră împreună şi la sfârşitul spectacolului, împărţiră un taxi până în Carlton House Tenace. Numai când să se dezbrace în seara aceea, Frank se întreba dacă era vreo şansă ca revolverul său să fie identificat, dar simţi că autorităţile nu vor fi nerăbdătoare să transforme sinuciderea unui spion german în crimă.

Până la urmă, probabil că vor dori să muşamalizeze faptul că un asemenea om avusese o poziţie de încredere ani de zile la Oficiul de Război.

Frank a fost surprins să remarce cât era de calm, chiar şi când ziarele de seară fuseseră aduse în secţie. Era ridicol să creadă că putea fi ceva în ele, totuşi gândul îi trecu prin minte.

Aşteptă totuşi liniştit, până când putu să obţină unul.

După ce se stinseră luminile şi zgomotul liniştit al respiraţiei îi spuse că în celelalte paturi ocupanţii dormeau, rămase cu ochii mari deschişi în întuneric şi se întrebă dacă ceea ce făcuse era drept.

A doua întrebare care îi chinuia conştiinţa era: care a fost adevăratul motiv? îl împuşcase pe Herbert Moore pentru că era spion, sau pentru că îl şantajase pe el?

Încerca să separe cele două probleme. Cum încercase iniţial să trateze cu şantajistul? ce ar fi făcut dacă ar fi descoperit că omul era un spion şi nu ar fi avut nimic altceva de a face cu el?

— La naiba! Devin introspectiv, îşi spuse Frank. Dar nu putu adormi şi din nou întrebările nu-i dădeau pece până când simţi că trebuie să găsească răspunsurile.

— Sunt un laş? se întrebă. Şi sunt un ucigaş… Nu i se păruse important să ucidă în Franţa, totuşi faptul că omorâse un om cu sânge rece stând la biroul său îl obseda. Chiar când fusese în detaşamente de tir se întorsese şi mâncase cu pofta micul dejun şi uitase totul în câteva ore. Îşi aminti groaza de pe chipul lui Herbert Moore când scoase pistolul într-un fel, omuleţul fusese curajos să se angajeze la o astfel de treabă. Oricare ar fi fost răsplata în bani, ştia că pedeapsa în caz că era descoperit era

moartea. Trebuie să se fi simţit deosebit de sigur de micul său apartament, unde numai menajera intra să cureţe dimineţile.

Ea îl va descoperi mâine, se gândi Frank. Chiar dacă Moore îşi dăduse întâlnire cu vreun prieten în aceasta seară probabil că va bate la uşă, va suna la sonerie şi neprimind niciun răspuns se va gândi că a fost o neînţelegere şi va pleca.

Frank îşi aminti oamenii pe care îi văzuse morţi sau pe moarte în prima linie în Franţa. Figurile lor îi apărură cu claritate în minte; ochii deschişi, fălcile căzute şi poate o dâră stacojie de sânge scurgându-se dintr-o rană din frunte.

În întunericul salonului îşi spuse cu mândrie că era bucuros că îl omorâse pe trădătorul lor.

CAPITOLUL 10

Frank îşi aranja bagajul în compartiment. Împrăştiindu-l peste toate locurile în aparenţa că ceilalţi pasageri vor crede că sunt ocupate şi nu-l vor deranja.

Deja, călătoria lui fusese întârziată şi pierduse prima legătură spre Paris. Era de aşteptat în vremuri de război, cu toate acestea, de mai multe ori fuseseră mutaţi pe linii de aşteptare până treceau trenurile cu trupe.

Frank se gândi la lipsa de confort, mulţimea de bagaje,

lipsa de mâncare din trenurile acelea lungi care duceau oameni pe front, în prima linie:

Înaintarea germană spre Paris prin sud fusese respinsă, dar fuseseră repede trimise întăriri într-acolo. Comparativ, trenul în care călătorea Frank era gol, dar descoperi că îi era extrem de dificil să circule ca un civil în roate spre Elveţia.

În ciuda facilităţilor cei fuseseră acordate înainte de a pleca din Anglia, era în continuu interogat, bagajele verificate şi află că trebuiau noi permise înainte să poată continua călătoria. Oricum, colonelul Harrison îl avertizase să se aştepte la asta, aşa încât luă totul cu umor, ceea ce făcu lucrurile mai uşoare decât pentru ceilalţi pasageri din tren care dăduseră frâu liber iritării şi simţului nedreptăţii.

Se simţea bine, cu toate că nu erau decât trei săptămâni de când primise actele de demobilizare din armată, care fuseseră urgentate din culise de colonelul Harrison. Când părăsise spitalul lui Lady Hood, fusese invitat la Crosstrees Priory şi petrecuse acolo aproape două săptămâni înainte să sosească la Londra pentru o întrevedere cu colonelul. Şederea sa la Crosstrees fusese plină nu numai pentru sănătatea sa, dar şi psihic şi spiritual se simţea alt om după această vizită. Plecase acolo tulburat. Nu avea niciun motiv să fie nervos. În ziare nu

apăruse decât un necrolog sumar pentru Herbert Moore. Procurorul care anchetase cazul abia dacă remarcase că lucrase la departamentul de pierderi de război, şi faptul că fusese inapt pentru serviciul militar, ceea ce îi cauzase tulburări mintale care îl făcuseră să se sinucidă. Cu toate că Frank se eliberase de teama de a fi descoperit, observă că după ziua aceea plină de evenimente gândea mult mai adânc şi mai serios decât o făcuse vreodată înainte în viaţa lui. Tot ce i se întâmplase în trecut, chiar anii de război nu impresionaseră atât de tare ca uciderea lui Moore combinata cu apariţia în viaţa sa a lui Lady Stanbury, care îl modificaseră cumva.

Pentru prima dată se întreba spre ce se îndrepta, care fusese imboldul ce-l împinsese de când avea douăzeci şi doi de ani, dacă avusese vreun motiv sau fusese simpla dorinţă frivolă de schimbare şi fugă.

Dorea să ştie mai multe despre el, despre propriul lui caracter, despre străduinţele sale.

— Ce împliniri am? se întrebă Frank cu calm. Fiecare om, într-un anumit moment al vieţii sale, ajunge la auto revelaţii, pentru Frank acestea însemnau nopţi de nesomn şi zile triste.

Încrederea în sine îl părăsi şi se simţea parcă gol, într-o lume stranie ruşinat şi umilit. Dar la Crosstrees Priory se simţi

însufleţit de un nou spirit care îi aduse noi speranţe. De dată aceasta era o mică reuniune. Lady Stanbury și doi prieteni vechi de-ai ei, un cuplu care, ca şi ea, îşi pierduse unicul fiu în război.

— Nu am chemat oameni tineri să-i cunoşti, îi spuse ea lui Frank când îi ură bun venit. M-am gândit că ţi-ar place să stai liniştit şi să te odihneşti cu adevărat, înainte de a începe noua treabă.

Frank nu o întrebase în ce va consta această nouă treaba, era suficient de înţelept să înţeleagă că atunci când va sosi momentul şi colonelul Harrison va dori să-l vadă, va trimite după el. În acelaşi timp, era de datoria lui să se înzdrăvenească şi să se întărească şi să-şi păstreze toate disponibilităţile mentale pentru ceea ce îl aştepta. Grădinile de la Priory erau cum nu se poate mai frumoase şi Frank stătea sub copaci sau se plimbe încet pe pajişti, simţind cum aerul de ţară şi strălucirea soarelui îi readuceau bucuria vieţii. Într-o duminică dimineaţă o văzu pe Lady Stanbury ieşind din casă cu un coş imens cu liliac.

— Mă duc să duc florile la biserică, spuse. Vrei să vii cu mine?

Frank se ridică nerăbdător. Considera important şi încurajant fiecare moment pe care îl petrecea singur cu gazda sa. O iubea cu adevărat, era în prezenţa ei un fel de inspiraţie pe

care o transmitea tuturor celor cu care intra în contact.

Merseră încet spre mica biserică de piatră cenuşie care era foarte aproape de casă. Frank observă că în curtea bisericii bine întreţinută, erau flori pe aproape flecare mormânt, fie răsădite, fie proaspăt aranjate în vase.

Prin veranda străjuită ca un arc de stejari intrară în biserica răcoroasă, întunecată, care era acoperită de covoare, aşa încât paşii lor nu deranjară liniştea clădirii.

Când terminaseră şi se întorceau spre casă, Frank îi spuse:

— Mă întreb de ce ai fost atât de bună cu mine? Lady Stanbury tăcu o clipă înainte de a răspunde.

— Cred că ai nevoie de bunătate.

— Ce te face să spui asta? întrebă Frank

Nu îi răspunse direct la întrebare, ci îl întrebă la rândul ei:

— Nu am dreptate?

— Cred că da. Dacă sunt cinstit însă, trebuie să spun că nici eu nu am fost conştient de asta până când am venit aici pentru prima dată. Viaţa ta şi lumea în care trăieşti sunt atât de diferite de tot ce am cunoscut eu înainte, dar cred că asta am căutat inconştient tot timpul. Lady Stanbury clătină din cap.

— Nu, greşeşti, spuse. Crezi asta pentru că ai fost bolnav şi pentru că încă nu te simţi destul de puternic să faci faţă luptei de

zi cu zi, care înseamnă foarte mult pentru orice bărbat. Locul acesta este prea liniştit, prea calm.

Este un rai pentru cei care îşi trăiesc ultimii ani de viaţă, ca mine. Tu mai ai încă lucruri mari de făcut, şi mă întreb dacă îţi dai seama de lucrul acesta.

Se opri un moment, apoi adăugă:

— Prin lucruri importante nu le înţeleg pe cele valoroase din punct de vedere social, le înţeleg pe acelea care contează pentru tine. Fiecare dintre noi, mai devreme sau mai târziu, se descoperă căutând să-şi atingă potenţialul său cel mai înalt.

— În timpul acestor ultime săptămâni, spuse Frank, mi-am dat seama că am eşuat complet. În tot ce am făcut până acum, dar nu am fost conştient că aveam un potenţial anume.

— Niciunul dintre noi nu poate fi fericit, spuse Lady Stanbury, până nu ştie ce să ceeră de la viaţă şi cum intenţionează să obţină ceea ce şi-a propus.

— Nu este mai degrabă egoist? întrebă Frank.

— Dacă cererile tale sunt egoiste, atunci aşa va fi: replică, dar cred că tot necazul cu educaţia noastră este să urmărim „să fim buni” fără să facem ceva în sensul acesta. Numai acţionând activ în direcţia cea bună putem să ajungem la ceva, până la urmă.

— Acţiunile sunt întotdeauna periculoase, spuse Frank. Rareori cineva ştie când face ceva dacă este bine sau rău, mai ales când sunt implicate şi alte persoane.

— Cred cu tărie, replică Lady Stanbury, că dacă facem ceva rău, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ispăşim pentru asta: de fapt debitele noastre se acumulează până putem să le plătim.

— Aşa să fie? murmură Frank. Se gândea la oamenii pe care îi rănise în viaţa lui – Helga. Edith, alte femei care plecaseră de lângă el înlăcrimate şi făcându-i reproşuri, bărbaţi pe care fi escrocase, prieteni pe care îi lăsase la greu.

— Oare acesta este cu siguranţă iadul? spuse el dintr odată, iar Lady Stanbury îi răspunse liniştită:

— De ce nu. Singuri ne facem raiul şi iadul. Mai avuseseră şi alte discuţii în timpul vizitei sale şi întotdeauna fusese izbit de înţelepciunea filosofiei ei şi de simplitatea credinţei ei. Poate că Lady Stanbury era singura persoană dintre cunoştinţele lui Frank care îşi dădea seama cât de tânăr era în multe privinţe.

Avea o abilitate naturală, un intelect fin şi receptiv dar în anumite sensuri era încă nedezvoltat Nu era conştient de propriile sale posibilităţi.

Cu cât stătea mai mult cu el şi ajungea să-l cunoască mai

bine. Lady Stanbury îşi spunea că instinctul ei nu o înşelase atunci când îl cunoscuse pentru prima dată pe Frank şi se gândise că era un om cere merita să fie cultivat – poate nepotrivit material, dar curat.

Stând în tren, Frank deschise mica sa geantă de voiaj şi privi cele câteva instantanee făcute la Crosstrees. Soarele strălucea prin ferestrele batante şi lumina acea frumuseţe în alb şi negru care se profila pe fundalul întunecat al copacilor. Pentru el era simbolul a tot ce avea mai frumos Anglia.

Întrevederea lui cu colonelul Harrison fusese surprinzătoare. Colonelul nu vorbise mult, ceea ce era caracteristic pentru el.

Îi spusese lui Frank care era misiunea sa, îi înmâna anumite documente – printre care şi un cifru pe care trebui să-l înveţe pe de rost – apoi, strângându-i mâna cu căldură îl conduse la uşă.

Frank fu aproape năucit de repeziciunea cu care se desfăşurase totul. Înainte să-şi dea seama unde era, se supuse ordinelor, îşi cumpărase haine, le împachetase, apoi îşi procurase bilet de la o agenţie obişnuita de turism şi acum pleca spre Elveţia, în staţiunea St. Wolfe.

— Sunt informaţii care ajung la posturile germane de undeva de acolo, din apropiere, îi spusese colonelul Harrison.

Una dintre dificultăţile noastre cele mai importante în acest moment este de a verifica la frontiera elveţiană, iar dacă aflăm cine le transmite, aceasta ne conduce, de obicei, la cei care le pun la dispoziţie aceste informaţii.

La St. Wolfe este un hotel care rămâne deschis tot timpul anului, mai ales în avantajul invalizilor. Vei merge acolo în convalescenţă, declarând cinstit că eşti ofiţer al armatei engleze recent demobilizat şi folosindu-te de numele tău adevărat. Vei îndepărta toate suspiciunile prin francheţea ta, iar interesul tău pentru ceilalţi invitaţi va fi natural şi prietenos.

Poţi să descoperi că persoana suspectă este un bărbat sau o femeie care stau la hotel, un chelner sau un vânzător din district, în numeroase cazuri sunt englezi însuraţi cu nemţoaice, sau convinşi în alte feluri, dar este treaba ta să descoperi cine este trădătorul. Nu-ţi pot da nicio indicaţie sau soluţie, pentru că nu avem. Imediat ce eşti sigur cine e persoana, trimite o telegramă cifrată la această adresă din Sa vile Row.

Pentru oricine intenţionează să o citească sau să-i afle conţinutul, trebuie să fie ca o instrucţiune adresată croitorului tău, referitor la un costum nou. După aceea vei aştepta noi ordine de la mine, care după toate probabilităţile, îţi vor cere să te întorci acasă.

Să nu te încrezi în nimeni, să reţii totul în cap. Este suficient de clar?

— Da, domnule, răspunse Frank.

— Dacă îmi dai numele băncii tale îţi vom depune bani care să acopere cheltuielile de călătorie. Nu va fi nevoie să confirmi acest lucru.

Nu trebuie să intri în niciun fel de conflict, de orice natură cu autorităţile locale. Asta, cred, îţi este foarte clar. Dacă se întâmplă aşa, nu vei primi niciun ajutor din partea noastră, de fapt vom nega că te cunoaştem.

— Înţeleg, răspunse Frank.

— La revedere, spuse colonelul Harrison. Îi strânse mâna, îi zâmbi şi adăugă: Noroc, Wode. Frank simţea că se angajează într-o aventură, când, cu două zile mai târziu, pornea la drum din gara Victoria, amestecându-se printre călătorii civili.

Se amuza încercând să recunoască dintre ei ce gen de oameni erau după înfăţişarea lor şi să ghicească cu ce se ocupau.

Ajunse la St. Wolfe foarte târziu, în seara următoare. Cu toate că ziua fusese foarte însorită şi călduroasă, seara era rece, cu un aer îngheţat care venea de le gheţarii din depărtare. Când coborî în mica gară şi îşi adună bagajul lângă el. Frank auzi zgomotul apei curgând din munţi şi simţi mirosul parfumat al

mai multor flori.

Hamalul îi cără bagajele până la un vehicul care aştepta în afara gării, un autobuz vechi care, aşa cum fusese informat îl va duce până la hotel.

Se urcă în el, se aşeză lângă o fată drăguţă cu obrajii roz care ţinea strâns într-o mână un cocoş alb, iar cealaltă mână o ţinea în jurul braţului unui tânăr masiv, ars de soare. Doi sau trei săteni veniseră la gară pentru nişte pachete aduse de mecanic. Bagajul lui Frank fusese urcat sus şi porniră, alergând pe drumul îngust şi prăfuit, de unde, în depărtare străluceau, galbene, luminile de la St. Wolfe.

Într-un colţ, unei bătrâne îi căzu bărbia în piept şi închise ochii, un bărbat cu o mustaţă lungă îşi scoase pipa şi scuipă gânditor pe fereastra din spate; tânărul cuplu şoptea şi chicotea.

Numai Frank privea afară în întuneric, simţea inima bătându-i mai tare când se apropia de destinaţia sa cu gândul la ceea ce putea să îl aştepte.

Soarele, traversând ferestrele sălii de masă sclipea pe carafa cu cafea, cuţite, farfurii şi solniţe, într-un mod aproape uimitor.

Frank privea fix peisajul care se întindea în faţa lui şi lăsă micul dejun să se răcească din cauza frumuseţii acestuia.

Nu crezuse niciodată că un loc poate fi atât de frumos ori că munţii puteau să răspândească un asemenea parfum de flori sălbatice când crestele lor erau încă înzăpezite. Cu greu putu să-şi ia ochii de la panorama de afară şi să-i inspecteze pe tovarăşii săi de la celelalte mese. Coborâse devreme pentru orice eventualitate, şi oricum, nu putuse dormi.

Se simţea puţin singur la masa sa din colţ şi era bucuros să-şi petreacă timpul cu ospătarul, care vorbea perfect englezeşte şi îi spusese că în urmă cu cinci ani lucrase la Savoy la Londra.

Îi puse lui Frank mai multe întrebări despre restaurant şi îi povesti că la Londra îşi petrecuse timpul liber la grădina zoologica, pe care o considera una dintre minunăţiile civilizaţiei moderne

Era un om cu faţa palidă de circă treizeci şi cinci de ani cu trei dinţi de aur şi un ciuf blond care fusese cu siguranţă tuns la bărbierul din sat.

Părea cu adevărat interesat să fie plăcut de Frank, iar acesta simţi că într-un fel ar putea să-i fie de folos în investigaţiile lui.

— Stă multă lume la hotel? întrebă.

— Nu prea multă, îi răspunse ospătarul. Am avut un sezon slab. Oamenilor li se pare greu să vină până aici şi din vechii

noştri clienţi unii sunt plecaţi la război iar alţii nu mai au bani să plece în vacanţe.

Lui Frank nu i plăcea să pună prea multe întrebări deodată, aşa încât lăsă conversaţia să lâncezească în timp ce îşi turna a doua ceaşcă de cafea.

În celălalt colţ al camerei o femeie foarte grasă care arata a franţuzoaică era însoţită de o fată palidă, de aproximativ 19 ani.

Mâncau în tăcere, femeia mai vârstnică citea un ziar, iar fata stătea cu ochii în farfurie, fără să arate niciun interes celor din jur.

Frank şi cele două femei erau la început singuri, dar apoi uşa se deschise şi intra un domn mai în vârstă cu un terier Aberdeen în lesă urmat de soţia sa, care şchiopăta. Frank îşi aminti cuvintele colonelului Harrison despre un englez căsătorit cu o nemţoaică: bărbatul în vârstă era în mod evident, englez.

Frank socoti că acesta îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în străinătate; avea înfăţişarea tipică a unui individ încăpăţânat, ars de vânturi şi de ploi care aparţine anglo-indienilor sau a celor care au trăit în avanposturile imperiului britanic. Imediat după ce se aşeză la masă îi ceru ospătarului să închidă fereastra din dreptul lui vorbind tare pe tonul de comandă al cuiva obişnuit să aibă autoritate. Frank o

privi pe soţia sa cu interes, dar când aceasta vorbi, cu glas plângăreţ trimiţând înapoi farfuria sa cu micul dejun le bucătărie pentru că oul era prea tare, recunoscu accentul ca fiind cel mai rafinat din Kensington şi cu siguranţă, nu al vreunei alte naţionalităţi.

După micul dejun, Frank plecă într-o plimbare. La capătul străzii se întoarse pe urmele paşilor săi, când văzu venind spre el un bărbat atletic, înalt, grizonant. Când se întâlniră bărbatul ezită o clipă, apoi spuse:

— Căutaţi cumva clubul? Ştiţi, este la colţul următor, mai jos.

— Nu, nu-l căutam, răspunse Frank, dar vă mulţumesc oricum. De fapt, nici nu ştiam că există un club. Bărbatul râse

— V-am văzut venind ieri seară, mărturisi, şi în general, acesta este primul lucru pe care îl caută englezii. De obicei este un locşor confortabil, dar desigur, anul acesta nu este nimeni acolo. Terenurile de tenis sunt bune şi exista chiar şi unul de golf.

— Mă tem că niciunul dintre ele nu îmi este de trebuinţă pentru moment, replică Frank, dar mi-ar face plăcere să intru în club, dacă îmi este permis.

— Oh, nu este nicio problemă în acest sens. Veniţi cu mine

şi vă introduc eu. De obicei, musafirii de le hotel sunt aleşi automat membri ai clubului.

— Este frumos din partea dumneavoastră, spuse Frank.

— Nu-i niciun deranj, veni răspunsul. Că veni vorba, mai bine m-aş prezenta. Numele meu este Loder, George Loder.

— Iar al meu este Wyndham Wode, spuse Frank.

— Trebuie să vă mărturisesc că ştiam acest lucru, răspunse. Mă tem că veţi considera că sunt foarte curios, dar un nou venit face întotdeauna senzaţie printre noi, obişnuiţii staţiunii.

— Deci, locuiţi aici? întrebă Frank.

— Da, tot timpul anului, replică celălalt. Soţia mea este invalidă şi doctorii spun că singura ei şansă de e supravieţui este să stea permanent în aerul acesta. Cu siguranţă că nu aş fi aici dacă nu aş fi depăşit vârsta. Mi-ar fi plăcut să-mi fac partea mea din datorie ca voi, ceilalţi. Frank se întrebă cu cinism dacă era adevărat ce spunea. George Loder nu mai era un bărbat tânăr, dar în acelaşi timp, de vreme ce vârsta limita de mobilizare fusese ridicată, după cum arăta, era posibil să fi fost admis. Îşi puse întrebări şi despre soţia invalidă, căci i se părea că era exact tipul de situaţie despre care o prevenise colonelul Harrison să fie atent. Decise să nu pară prea curios, orice s-ar întâmpla nu trebuie să-l pună pe Loder în gardă.

— Sunt aici în convalescenţă, rosti el.

— Am înţeles că acesta este motivul, Loder. A fost greu?

— O rană destul de nenorocită, răspunse Frank. Am răni de la schije le picior.

Celălalt bărbat îl privi cu compătimire, replică.

— Ei, bine, locul acesta vă va pune pe picioare, spuse: Aerul este minunat, vă veţi simţi alt om într-o zi sau două. Cât timp rămâneţi?

— Chiar nu ştiu, răspunse Frank. Acum, pentru mine nu mai este nicio grabă, am fost demobilizat cu câteva săptămâni mai înainte.

— Oh, atunci sunteţi din nou propriul dumneavoastră stăpân, spuse Loder.

Da, dumneavoastră v-aţi făcut cu adevărat datoria. Numai Dumnezeu ştie că aş vrea să pot spune şi despre mine acelaşi lucru!

Suspiciunea lui Frank crescu pe măsură ce el insista într-una cu dorinţa lui de a lupta. Îşi aminti de Herbert Moore care îşi deplângea întotdeauna soarta de a fi fost inapt şi aceasta ai făcu pe Frank să-i compare instantaneu.

Se gândi cu satisfacţie la cât de mulţumit ar fi colonelul Harrison de el, dacă la atât de puţin timp de la sosirea lui aici era

deja pe urma cea bună; totuşi acţiona cât se poate de lent, pentru a nu face paşi greşiţi.

Când ajunseră la sediul clubului, fu prezentat secretarului, un elveţian mic, cu priviri speriate şi ochelari, care fu imediat de acord cu tot ceea ce sugera domnul Loder, apoi se îndreptară spre bar. Băură ceva împreună şi în acest timp apăru în grabă secretarul să spună că partenerul pentru dimineaţa aceea a lui Loder aştepta primul semn pentru partida de golf.

— Ei, trebuie să plec, spuse el, ridicându-se în picioare. Ne vedem mai târziu.

— Aţi fost extraordinar de drăguţ, răspunse Frank. Şi vă mulţumesc foarte mult pentru tot ce aţi făcut. Frank se întoarse la hotel pentru prânz gândindu-se că făcuse treabă bună de dimineaţă.

— Ar fi plăcut să-i poată raporta cumva zilnic progresele sale colonelului Harrison, dar ştia că sub nicio formă nu trebuia să comunice cu el, până nu era absolut sigur şi atunci va expedia o telegramă cu informaţia completă la Savile Row. Când intră în hol întâlni poştaşul care căra o geantă umflată de scrisori şi câteva pachete atârnate pe umeri. Proprietarul hotelului sorta corespondenţa pentru clienţii săi, notând numerele camerelor pe fiecare scrisoare.

— Este ceva pentru mine? întreba Frank, aplecându-se peste tejgheaua biroului de la recepţie

— Nimic, mein Herr. După prânz, Frank urcă în camera sa şi despachcă a câteva cărţi pe care le adusese cu sine. Două sau trei dintre ele i le dăduse Lady Stanbury, pe celelalte le cumpărase la recomandarea ei înainte de a părăsi Londra. Alese una la întâmplare, dar când, în cele din urmă se aşeză lângă fereastra deschisă, descoperi că îi fugeau gândurile şi nu era în stare să se concentreze Părea ridicol să creadă că George Loder era un spion care strecura informaţii primite de la mai mulţi agenţi, peste frontieră în Germania.

Era destul de uşor şi Frank ştia aşa după cum îi spusese colonelul Harrison că acest lucru se făcea din nenumărate locuri din Elveţia, totuşi nu reuşea să înţeleagă cum putea un englez să se amestece într-o afacere atât de murdară şi degradantă. Presupunând că Loder era omul pe care îl căuta, Frank se întreba ce metode va folosi colonelul Harrison când va fi informat? Cum va trata cu Loder? se gândi. Exista în firea lui David Harrison o hotărâre puternică şi neîndurătoare care îl făcea pe Frank să creadă că oricare ar fi metodele pe care le va folosi, ele vor fi foarte eficiente

Mai exista, de asemenea, şi posibilitatea ca Harrison să-l

ţină acolo şi să-l folosească pentru a transmite informaţii false. În vreme ce acelea adevărate vor fi interceptate. Dacă cealaltă parte va descoperi că Loder îi trădează, avea puţine şanse să spere în îndurarea lor. Chiar admiţând ca exagerată propaganda faţă de brutalitatea germană, văzuse destui prizonieri în Franţa, ca să îşi dea seama că erau într-adevăr îngroziţi de comandanţii de lagăre.

Dormi puţin în timp ce se lăsa seara şi soarele cobora încet în spatele munţilor.

Se trezi dintr-odată şi descoperi că trecuse ora ceaiului de mult şi nu mai rămăsese decât foarte puţin timp până să se întâlnească din nou cu Loder, la un pahar. Coborî şi ieşi pe terasă, văzu că Loder era deja acolo, iar lângă el zăcea cu spatele sprijinit în perne şi picioarele ridicate înfăşurate într-un pled o femeie, care era evident soţia sa

— Ah, aici erai, Wode! strigă Loder. Te aşteptam şi am comandat ceva demn pentru această ocazie. Draga mea, spuse întorcându-se către femeie de lângă el acesta este căpitanul Wode. Frank întinse mâna.

— Bună ziua, doamnă Loder, spuse. Soţul dumneavoastră a fost deja extrem de amabil cu mine.

— George este întotdeauna încântat să fie de folos, veni

răspunsul, şi speranţele lui Frank se năruiră când îşi dădu seama că doamna Loder cu certitudine nu era de naţionalitate germană. Se aşeză lângă ea şi îl ascultă pe soţul ei care se lansă într-o descriere lungă, neinteresentă a îndemânării sale pe terenul de golf.

Frank simţi cum suspiciunile lui se îndepărtau de Loder. Nu avea nicio îndoială asupra faptului că doamna Loder îl adora, iar el părea chiar mulţumit cu ea.

Îşi întrerupse povestirea de mai multe ori ca să o întrebe dacă stătea confortabil, şi o dată îi atinse mâna într-un fel care nu lăsa niciun dubiu asupra adevăratei afecţiuni care era în spatele gestului său.

În acest fapt stătea deci explicaţia eschivării lui Loder de la serviciul militar, şi era cu siguranţă una mai compatibilă cu caracterul omului, decât oricare alta.

Îşi iubea soţia, ea îl iubea pe el; era firavă şi după toate aparenţele era adevărat că nu ar fi putut să trăiască altundeva decât în aerul rarefiat de aici. Alesese o cale laşă, dar ca mulţi bărbaţi, chiar mai bravi decât el, o alesese cu scuza iubirii.

Frank suspină când ridică paharul cu un cocktail şi îl goli. Avea convingerea neplăcută că misiunea sa nu va fi atât de simplă cum crezuse, cu optimism, mai devreme. Familia Loder

se dovedi nepreţuită, căci era o mină de informaţii despre toată lumea de acolo. Ei ştiau pe toţi din hotel şi istoriile familiilor lor; şi iarăşi, aici Frank era pe teren necunoscut, ceea ce îl făcu să-l suspecteze pentru douăzeci şi patru de ore pe un doctor elveţian.

— Un lichior, draga mea? o întreba George Loder pe soţia sa când stăteau cu toţii afară, pe terasă. O ajută să se aşeze pe un şezlong scund şi îi ridică picioarele pe un taburet care fusese adus special pentru ea din sala de mese.

— Pentru mine, nu, răspunse, zâmbindu-i.

— Atunci, tu ce spui, Wode? întrebă el.

— Îţi voi ţine companie, răspunse Frank.

Vocea lui Loder răsună pe terasa când strigă după ospătar.

Brusc, o mişcare deasupra sălii de mese îi atrase privirile lui Frank. O femeie se oprise în balconaşul care domina terasa; acum intrase înăuntru prin uşile cu glasvand, închizându-le în urma ei. Frank se întoarse prea târziu ca să-i mai poată vedea faţa, dar dintr-o ocheadă îşi dădu seama că era o persoană pe care nu o mai văzuse înainte. Îşi aminti că în prima zi când venise, observase că apartamentul de la primul etaj era ocupat.

— Cine stă în camerele de deasupra sălii de mese? întrebă întorcându-se spre doamna Loder. Ei nu coboară la masă?

Doamna Loder clătina din cap.

— Nu, îi răspunse. Ea obişnuia să o facă la început, când a sosit. De fapt, a încercat să fie prietenoasă, dar noi şi alţi câţiva am făcut-o să înţeleagă clar care ne sunt sentimentele, aşa încât acum stă în camera ei.

— Iese rareori, spuse George, cu excepţia serilor M-am întâlnit cu ea, mergea la poștă de mai multe ori când veneam eu de la club. Este îngrozitor de penibil, într-un fel să te întâlneşti cu ea faţă în faţă.

— De ce, ce-i în neregulă cu ea? întreba Frank, extrem de curios.

George coborî glasul puţin.

— E nemţoaică, spuse scurt.

— Ceea ce complică şi mai mult lucrurile. Îi luă doamna Loder vorba din gură, este că e măritată cu un englez pe care îl cheamă Caylor. Desigur că noi nu ştim, de fapt nu avem niciun drept să o spunem, dar ni se pare foarte suspect că ea este aici, în Elveţia, când se pare că soţul ei luptă în Franţa.

— Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm spuse Frank zâmbind uşor. Ştiţi, cenzura noastră funcţionează destul de strict şi mai ales în ceea ce priveşte scrisorile de pe front. Cu toate că vorbea ca de obicei, era emoţionat. Aici, în cele din urmă, putea

să fie persoane pe care o căuta, o nemţoaică măritată cu un englez; se potrivea foarte bine cu presupunerile colonelului Harrison.

Când Frank părăsi familia Loder merse încet spre camera lui. Problema lui cea mai stringenta era să o cunoască pe doamna Caylor şi se blestemă că irosise cinci zile la St. Wolfe fără să-şi dea seama că ocupantul apartamentului putea fi chiar persoana pe care venise să o caute. Era o treabă destul de dificilă să intre în legătură cu o femeie care nu apărea niciodată.

Chiar dacă s-ar fi plimbat pe străzi în speranţa să o întâlnească după lăsarea întunericului, cu greu s-ar fi putut îndrepta spre o necunoscută care prefera, în mod evident, izolarea, şi să-i spună:

— Scuzaţi-mă, aş putea să vă vorbesc? Când ajunse în cameră se aşeză la fereastră.

— Nu voi da greş, îşi spuse.

Realiză că această primă sarcină îi fusese dată ca să-l pună la încercare.

Când vorbise cu colonelul Harrison nu-i făcuse nicio promisiune pentru viitor, de fapt, vorbise ca şi cum Frank ar fi fost un agent complet liber să accepte sau nu, să continue, după bunul plac, odată ce trecea de primul pas.

Scoase mâna din buzunar, luă o ţigară de pe măsuţa de lângă el şi o aprinse.

Lăsă chibritul să ardă până flacăra îi ajunse la degete şi apoi cu o mişcare a degetului mare îl învârti în aer, ca să cadă pe fereastra deschisă. Pe când îl urmărea, îi veni o idee.

Se ridică în picioare cât putu de repede să o facă şi se aplecă peste pervazul ferestrei. Privind în jos, îşi dădu seama că găsise soluţia problemei. Balconul apartamentului doamnei Caylor era exact sub ferestrele sale.

Frank se opri o clipă gândindu-se: luă una dintre cărţile lui. O răsfoi, apoi o aşeză cu grijă lângă celelalte, înainte de a alege alta.

Tot nu era satisfăcut – o carte poate să ofere un subiect de discuţie, şi trecură aproape cinci minute înainte de a pune un volum greu de artă modernă pe pervazul ferestrei. Pentru o nemţoaică îşi argumentă el alegerea, era puţin probabil să citească romane englezeşti şi cu toate că era o şansă să fie interesată de filosofie, nu trebuia să rişte. Arta era un domeniu neutru, despre care se putea vorbi cu destulă uşurinţă; toată lumea, se gândi el şi mai ales o femeie are idei despre arta decorativă. Deschise cartea, o îndoi şi o împinse, ca să se răstoarne peste pervazul ferestrei. O auzi căzând în balconul de

dedesubt.

Nu aşteptă să vadă unde căzuse, ci luându-şi cărjele, se precipită prin cameră şi în jos, pe micul tronson de scări care ducea spre etajul următor.

Nu putea să rişte să fie trimis un băiat de serviciu să-i înapoieze cartea, înainte să fi avut timp să o ceară. Când bătu la uşa apartamentului, rămăsese fără suflu şi din cauza emoţiei şi coborâtului scării.

Trecură câteva clipe înainte ca cineva să-i răspundă; brusc îi fu frică să nu-l fi părăsit norocul şi, contrar obiceiurilor, doamna Caylor să fi ieşit din hotel.

Apoi, o voce îi răspunse în germană.

— Intră! Pătrunse înăuntru într-un hol mic, întunecat, dar uşa de la camera de zi era întredeschisă şi văzu o femeie întinsă pe o sofa la geam.

Deschise cea de a doua uşă şi intră.

— Îmi pare foarte rău, spuse, dar mă tem că mi-a căzut cartea pe balconul dumneavoastră. Femeia cosea; mai lucră o vreme înainte să ridice capul şi să-l privească. Frank avu impresia unor ochi albaştri adânci, a unei scânteieri de soare în părul auriu… şi brusc i se păru că inima a încetat să-i mai bată.

Stătea în picioare incapabil să se mişte, incapabil să

vorbească… fiindcă acolo, uitându-se la el, stătea Helga.

O clipă nu-l recunoscu, apoi expresia chipului şi tăcerea lui îi atraseră atenţia.

Îl privi nemişcată, apoi cu un strigăt scurt sări în picioare.

— Frank, exclamă ea, Frank! Oh, dragul meu, nu poate fi adevărat!

Alergă spre el şi se opri privindu-l în faţă cu o expresie de tulburare cumplită pe chip.

— Nu este adevărat! repetă.

— Helga, şopti Frank. Helga! Nu putea să vorbească mai tare, i se uscaseră buzele. Arunca una din cărje pe jos şi aproape cu violenţă o prinse de braţ ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era reala, că era în carne şi oase şi nu vreun miraj al mâinii sale.

— Eşti rănit, spuse ea, ai fost rănit. Rămaseră aşa uitându-se unul le altul fără să vorbească, până când Helga, venindu-şi în fire, spuse:

— Vino să stai jos. Eşti palid Te simţi bine? Pot să-ţi dau ceva?

Respira greu în vreme ce vorbea. Frank făcu câţiva paşi până la un scaun. Când se aşeză îşi dădu seama că se clătina şi mâinile îi tremurau.

Nu se aşteptase la aste niciodată, niciodată, nici în cele mai

frumoase vise ale sale nu se gândise să o întâlnească pe Helga. Era descumpănit.

Putea doar să o privească fix, în tăcere, urmărind-o când se duse spre bufetul din colţul camerei şi scoase o sticlă mică de coniac. Turnă într-un pahar de vin şi i-l întinse.

— Bea asta, spuse. În trecere îi atinse umărul, apoi se aşeză pe sofaua joasă.

Era mai drăguţă ca niciodată, îşi spuse Frank. Era mai slaba, ceea ce făcea ca ochii ei să pară mai mari şi poate că din cauza hainelor care se schimbaseră mult faţă de moda din 1911, părea mai tânără. Nu mai avea părul lung, pieptănat în coada aceea mare, ci era tunsă scurt şi buclele ei naturale îi acopereau urechile ca un val mare de aur, peste fruntea albă.

— Habar n-am avut că eşti aici, spuse Frank în cele din urmă.

Helga lăsă să-i scape un mic hohot de râs care era aproape unul de plâns.

— Este limpede dragul meu, îi răspunse Cred că eşti chiar mai surprins decât sunt eu. Frank se îndreptă spre ea.

— Dă-mi mâna ta, îi comandă. Trebuie să ştiu dacă eşti reală. Tot nu pot să cred.

Ea râse din nou şi făcu ce i se ceruse. Când mâinile lor se

întâlniră acelaşi vechi tremur ca un curent electric pe care îl simţiseră în trecut între ei, uimindu-i, îi parcurse şi acum. Mâna Helgăi era moale şi albă în mâna lui bronzată. O privi o clipă apoi o ridică spre buze.

— M-ai uitat? o întrebă.

— Ştii că nu te-am uitat, îi răspunse Helga. Dar tu? Frank nu-i răspunse imediat, îi privea mâna şi o strânse uşor cu amândouă mâinile sale.

— De ce ai fugit fără niciun cuvânt? întrebă el. Brusc, Helga îşi trase mâna într-a lui şi se ridică în picioare şi merse spre fereastră.

— Nu-mi vine să cred nici acum, spuse, după aproape un minut în care rămăsese tăcută, că aş putea să spun în cuvinte ce am simţit în ziua aceea la Wentworth Hall. Mă simţeam sfâşiată în bucăţi.

Când te-am părăsit nu aveam decât un singur gând în minte şi acesta era să nu te mai văd niciodată. Nu pentru că te uram, ci pentru că îmi era frică.

Se întoarse să-l vadă, avea un zâmbet pe chip şi lacrimi în ochi.

— Oh Frank spuse ea simplu, te iubeam cu atâta disperare!

Frank nu putea să-i răspundă, o privea doar tăcut.

— Vreau să-mi spui tot ce ai mai făcut în anii aceştia care au trecut de atunci, spuse Helga după o clipă Am multe de auzit, nu-i aşa?

— Întâi vreau eu să aud totul despre tine, spuse el. Helga scutură din cap

— Sincer, este foarte neinteresant.

— Nu şi pentru mine. Helga făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut în mod deliberat să-şi alunge emoţia din voce

— Viaţa femeilor este întotdeauna lipsită de importanţă şi de valoare, spuse ea cu seninătate. Frank se uită la ea, zăpăcit Helga juca un rol; veselia forţată.

Trăncăneala uşoară erau prefăcute, în primele momente fusese ea însăşi, neschimbată şi naturală. O urmări atent când îi spuse

— Sunt aici să mă vindec Cum vezi, am fost grav rănit iar acum sunt în convalescenţă. Tu de ce eşti aici? Nu putu să-şi stăpânească vocea când adaugă:

— Am înţeles că te-ai măritat cu un englez.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Helga.

— Oamenii din hotel, replică Frank.

— Da, este adevărat spuse. Sunt măritată de aproape cinci ani, cu toate acestea nu mi-am mai văzut soţul din primele luni,

după ce a început războiul. Înainte de asta, am călătorit peste tot, în China, în America în Indiile de Vest…

Când s-a declarat războiul, el s-a hotărât să se întoarcă în Anglia, iar eu am venit în Elveţia. De atunci trăiesc în această ţară, dar am descoperit St. Wolfe abia acum trei luni. Este un loc plăcut, nu-i aşa?

— Şi soţul tău? întrebă Frank.

— Ultima dată când am auzit de el, era pe front, replică Helga.

— Helga, spuse Frank brusc, mai dă-mi o dată mâna.

Mirată, ea se supuse. Se aplecă înainte pe scaun ca să i-o ia şi pe cealaltă, le ţinea strâns pe amândouă într-ale sale.

— Uită-te la mine îi comandă. Ea îşi lăsă capul pe spate şi el îi văzu ochii albaştri şi adânci; în pupilele negre chipul lui se reflecte microscopic

— Spune-mi adevărul, îi ceru cu un glas profund şi insistent, îl iubeşti pe omul acesta? Frank mai mult simţi decât auzi negaţia care tremură o clipă pe buze. Înainte de a face un gest disperat să se elibereze de el şi întorcând privirile să-i răspundă:

— Bineînţeles, de ce nu mi-aş iubi soţul? Teddy este o persoană încântătoare, te asigur. Dar Frank citise în ochii ei

răspunsul pe care îl căutase; ştia că Helga minţea.

CAPITOLUL 11

Chelnerul strânse ceştite de cafea, şterse câteva firimituri imaginare de pe masă cu un şervet pe care îl avea sub braţ şi se retrase din cameră.

Helga se ridică şi merse spre fereastră, o închise să gonească aerul rece al nopţii, care se simţea deja îngheţat. Aprinse lampa cu cete trei abajururi roz pal şi se întoarse spre Frank zâmbind.

— Vino cu ţigara aici, spuse. Este mult mai confortabil. Purta o rochie de șifon de un albastru intens, cu un buchet de flori carmin la piept.

Era foarte drăguţă, când se aşeză pe perniţa de mătase de pe sofa.

Frank se aşeza lângă ea cu piciorul rănit întins în faţa şi se întreba, cum făcuse toată seara, dacă va afla vreodată adevărul despre ea.

Avea sentimentul că Helga încerce să se eschiveze faţă de el; nici ea însăşi, nici conversaţia nu erau fireşti. Era amuzantă veselă, interesantă, cum fusese întotdeauna, cu toate acestea, el era copleşit de o notă falsă, de ceva ce nu era foarte adevărat în

ceea ce spunea şi făcea.

Vorbiseră despre multe lucruri. Frank îi povestise deja despre căsătoria lui cu Edith, despre plecarea în Canada şi de viaţa lui în noua ţară, precum să despre revenirea sa în Anglia. Helga îl asculta şi doar atunci simţise că nu se prefăcea.

Despre ea spusese puţine lucruri şi când insistă, părea întotdeauna să evite, să schimbe subiectul sau să-l facă să mai vorbească el mai degrabă decât ea.

Despre soţul ei nu-i spusese nimic, totuşi Frank, oricât de ridicol ar părea, simţea o profundă antipatie şi gelozie faţă de acest bărbat necunoscut al cărui nume îl purta. În acel moment de auto-revelaţie, când ochii Helgăi îi mărturisiseră ceea ce buzele ei nu îndrăzniseră să rostească şi anume că nuâl iubea pe bărbatul cu care era măritată, avu un sentiment uriaş de triumf.

Fusese o plăcere de o intensitate aproape dureroasă, şi înţelese că iubirea lui pentru Helga ere la fel de puternică aşa cum fusese întotdeauna.

Zăcuse adormită toţi aceşti ani, dar fusese acolo mereu, o parte din el pe care nu putea să o nege. O iubea şi anii care îi separaseră păreau acum lipsiţi de importanţă şi prea banali pentru a-şi mai aminti de ei.

O urmărea cu privirea şi la fel ca în trecut, tot ce făcea îl

înfiora şi îl surprindea.

Avea o graţie înnăscută. Supleţea mişcărilor ei cel mai mic gest al degetelor sau unduirea uşoară a umerilor îl înflăcăra şi îl făcea să dorească să o atingă, să dea frâu liber cuvintelor de dragoste care îi tremurau pe buze.

Totuşi se controla, căci între ei era o barieră.

Nici acum nici înainte Helga nu putea să îl privească în ochi, îşi întorcea chipul intenţionat, îi evita întrebările şi dădea răspunsuri care nu erau adevărate.

— Ce era cu ea? se întreba Frank şi ştia că trebuie să afle, să descopere adevărul

Privindu-i capul blond lăsat pe perniţă, degetele mâinii albe strânse în poală ca o floare de lotus, dorea să o strângă în braţe să o acopere cu sărutări şi să-i ceară pasionat şi cu putere adevărul. În loc de a face aşa când îşi stinse ţigara într-o scrumieră de sticlă îi spuse.

— Vorbeşte-mi Helga.

— Despre ce? întrebă ea.

— Chiar este nevoie să mă întrebi? replică Frank. Ştii ce vreau să aud începe cu începutul, sau mai degrabă cu ceea ce a fost sfârşitul pentru noi.

Ea ezită şi el spuse:

— Va trebui să mi te destăinuieşti mai devreme sau mai târziu. Hai să o facem acum pentru ca apoi să putem izgoni trecutul şi să ne gândim la viitor.

Ea îi aruncă o privire rapidă cu coada ochiului şi pentru o clipă el avu senzaţia că îi era frică.

— Am plecat în Germania, ştii asta, spuse.

— Ştiu că aşa i-ai spus lui Sir Alfred în scrisoarea pe care i-ai lăsat-o, răspunse Frank.

— Da, este adevărat. Nu aveam unde să mă duc altundeva, îmi era frica să rămân la Londra şi nu ştiam prea multe despre restul Angliei. Am scris un bilet înainte de a pleca de la Wentworth Hall apoi, pe tot drumul înapoi cu trenul am încercat să găsesc o soluţie mai bună, dar nu era niciuna.

Nu voiam să-mi revăd rudele; înţelegi, eram destul de sigură că prietenii mă uitaseră şi bineînţeles, chiar aşa şi era. Cu toate acestea, nu aveam altă alternativă.

Când m-am întors la Park Lane, Edith se culcase deja, iar eu am împachetat tot ce aveam. Din fericire, aveam şi nişte bani, suficient, oricum pentru călătorie

— Sir Alfred a sperat zi de zi că vei scrie să-i spui unde eşti şi ce faci, spuse Frank.

— Nu aveam nimic de spus, răspunse Helga. Când m-am

întors la Berlin, m-am dus la verii mei care nu au fost prea încântaţi să mă vadă. Aveau şi ei fiicele lor şi necazuri financiare. Am stat la ei foarte puţină vreme, şi am început să-mi caut un serviciu. Am intrat într-un birou de dactilografie şi de acolo am devenit secretara baronului Hostza! Cred că lunile acelea, la Berlin au fost cele mai îngrozitoare pe care le-am trăit în toată viaţa mea.

Eram înfiorător de singură, de nefericită şi de înspăimântată de viitor. Pusesem deoparte ceva bani în Anglia, pe care banca mi i-a trimis, dar ştiam destul de bine că nu-mi vor ajunge decât pentru puţin timp.

Berlinul nu era atât de evoluat ca Londra, aproape că nu existau posibilităţi de a lucra pentru femei. Societatea prospera, dar erau numeroşi bărbaţi care căutau de lucru şi fiecare slujba pe care am încercat să o primesc îmi era refuzată pentru că eram femeie. Eram disperată. Eram prea mândră să-i caut pe toţi oamenii pe care îi cunoscusem când trăia tata. Mulţi dintre ei avuseseră de suferit din cauza lui, iar ceilalţi uitaseră de existenţa mea.

Mă gândeam adesea la tine în zilele acelea şi îmi aminteam că îmi spuseseşi că uneori ai fost gata să mori de foame.

Într-o noapte mă plimbam pe străzi întrebându-mă dacă aş

fi în stare să mă vând pe mine, dar eram prea laşă chiar şi pentru asta.

— Oh, draga mea! şopti Frank, dar Helga nu păru să-l audă.

Privea fix în faţă şi Frank înţelese că retrăia acele luni de disperare.

— În cele din urmă norocul meu s-a schimbet, spuse ea. Mi s-a spus că baronul Hostza căuta o secretară particulară. Numele îmi era vag cunoscut, dar nu ştiam de unde. M-am dus la el acasă, o reşedinţă magnifică; erau valeţi pudraţi, în livrea care deschideau uşile…

Am fost lăsată să aştept aproape o oră într-o anticameră, înainte ca baronul să mă primească. Atunci mi-am amintit cine era – proprietarul unui ziar care făcuse senzaţie în Berlin cu câţiva ani înainte ca eu să vin în Anglia, pentru că editase un cotidian foarte modern şi deschis.

Toată lumea se aşteptase să eşueze, dar ziarul a prins şi a început să fie vândut în toată Germania. Politica lui era sinceră, fără ascunzişuri şi făcută cu mult umor. Baronul, deşi avea unele idei revoluţionare, era suficient de înţelept să testeze şi să atragă oamenii din clasa de mijloc a Germaniei.

Era ceva pentru fiecare în ziarul său şi chiar dacă

guvernanţii erau furioşi când li se opunea sau îşi bătea joc de ei, cea mai mare parte a oamenilor continuau să-l cumpere. Mă aşteptam să găsesc un om înalt, hotărât, întruchiparea fizică a curajului şi îndrăznelii sale; dar când am fost introdusă într-o bibliotecă imensă şi sobră, la început am crezut că nu era nimeni acolo.

M-am uitat surprinsă împrejur, înainte să descopăr că într-un fotoliu mare în faţa focului stătea un bătrânel fumând o pipă. Spun bătrân pentru că aşa mi s-a părut atunci, de fapt, la vremea aceea baronul nu avea mai mult de cincizeci şi opt de ani. Avea foarte puţin păr şi cel care îi rămăsese era alb iar sprâncenele negre, stufoase aproape că ascundeau cei mai inteligenţi şi scrutători ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată în viaţă. Era proaspăt bărbierit şi îmbrăcat impecabil; mai târziu am învăţat cât era de greu de mulţumit în ceea ce privea îmbrăcămintea lui.

— Deci tu eşti domnişoara Hildergard, mi-a spus. Vocea era foarte domoală dar avea o licărire surprinzătoare de optimism care făcea ca orice spunee să fie viu şi important.

— Da, domnule baron, am replicat. Am înţeles că aveţi nevoie de o secretară şi mi-ar face plăcere să-mi ofer serviciile pentru acest post.

— Nu sunt de acord ca femeile să lucreze, mi-a răspuns.

— Nici eu, i-am spus, dar din nefericire, trebuie să mănânc.

M-a privit surprins, apoi a râs, un râs ca un staccato ascuţit, care era mai degrabă un lătrat.

— Ce calificare ai?

— Am întins scrisorile de recomandare de le biroul de dactilografie care mă angajase înainte şi i-am spus că fusesem în Anglia mai mulţi ani.

— De ce ai plecat? m-a întrebat dintr-odată şi, nu ştiu de ce, Frank, dar i-am spus adevărul. Era un omuleţ atât de neobişnuit, de aparte, că nu am putut să-l mint nu i-am putut spune povestea obişnuita cu dorinţa de a mă întoarce înapoi în Germania sau că slujba era prea grea. Aşa încât, i-am spus pur şi simplu, fără să mă gândesc cu adevărat la răspunsul pe care îl dădeam:

— Eram îndrăgostită. Baronul s-a uitat multă vreme la mine pe sub sprâncene. Îmi era teamă, totuşi simţeam că apreciase sinceritatea mea. Aveam să învăţ mai târziu că întotdeauna îi plăcea să ştie totul despre toată lumea.

Reţinea în memoria lui de-a dreptul fenomenală, chiar cele mai intime şi mai personale detalii despre cineva cu care venea în contact.

— Şezi, mi-a spus într-un târziu, şi notează asta. Din fericire, aveam un blocnotes la mine. L-am deschis. Mi-a dictat cu foarte puţine pauze un scurt articol de ziar, foarte concis, alert şi care puncta foarte exact situaţia. Când am terminat, mi-a spus să i-l citesc din nou. Când am ajuns la sfârşit s-a ridicat, a apăsat pe o sonerie şi aproape imediat uşa a fost deschisă de un valet

— Arată-i domnişoarei Hildergard secretariatul a spus. Apoi, a adăugat către mine.

— Expediază articolul prin mesager la editor. Voi avea nevoie de tine la ora două.

Eram angajată! Frank, am părăsit camera plutind, nu-mi venea să cred ce norocoasă fusesem. Voiam să cânt, să dansez, să strig. Aveam în sfârşit un serviciu, pe moment eram în siguranţă. Helga îşi împreună mâinile.

— Chiar şi acum, spuse, nu mă pot gândi la asta fără un sentiment uimitor de uşurare. M-am instalat în casă. Era foarte mult de muncă, orarul nu era fix, pentru că baronul voia uneori să începem foarte devreme dimineaţa sau continuam până târziu, după miezul nopţii. Cu alte ocazii pleca poate chiar pentru trei săptămâni, şi atunci eu aveam de făcut câte ceva din toate.

Eram norocoasă că nu aveam prieteni le Berlin şi nici

înclinaţia să-mi fac vreunul, căci era practic imposibil să-ţi stabileşti orice fel de întâlnire; nu aveam viaţă particulară. Uneori, la ora opt, când stăteam la mine în cameră la cină, îmi trimitea un mesaj să-mi spună că dorea să cinez jos cu invitaţii săi, la ora opt şi jumătate. Aveam multă bătaie de cap să-mi iau cea mai bună rochie, să-mi aranjez părul şi să apar în sufragerie calmă şi bine dispusă, la opt şi douăzeci şi cinci. Uneori îmi lăsa chiar şi mai puţin timp să mă pregătesc, totuşi reuşeam întotdeauna să mă conformez ordinelor sale. Era un fel de joc cu mine, să nu mă las mai prejos decât el. Dacă oamenilor le era frică de el, îi teroriza fără milă.

Am văzut bărbaţi intrând, la el în cameră pentru un interviu şi ieşind afară, douăzeci de minute mai târziu, albi şi tremurând; le submina încrederea în ei. Psihologic vorbind, cred că era inevitabil pentru un bărbat de înălţimea lui.

Ştia că niciodată puterea lui nu poate fi cea fizică, deci trebuia să fie cea psihică. Era excesiv de vanitos şi îşi cumpărase titlul de nobleţe.

Multor oameni le era frică de el, şi el ştia asta. Cred că eram singura persoană din casă care refuza să se facă mică, atunci când era prost dispus.

Nu mi-am îngăduit niciodată să-mi fie teamă să-i spun

adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost. A început să-mi respecte, ştiam acest lucru, cu toate acestea, eram tot timpul foarte atentă să nu fiu prea îndrăzneaţă sau obraznică faţă de el. Era iute la mânie, îşi concedia repede angajaţii, dându-le salariul şi alungându-i afară din casă. Nu regreta niciodată ce făcuse, iar dacă întreprindea ceva, nu mai pierdea vremea să se gândească la acel lucru.

Avea puţini prieteni, mulţi duşmani puternici, iar casa lui era mereu plină de o mulţime de cunoştinţe din toate mediile sociale. Trăia aproape în stil medieval.

Când privesc înapoi şi acum mi se pare aproape fantastic, câţi bani cheltuia cu distracţiile, luxul şi extravaganţa din întreaga casă.

Parcă trăiam într-o poveste, Frank, una dintre acele poveşti nemţeşti, mai degrabă siropoase, pe care obişnuiam să le citesc în copilărie.

Într-adevăr, lui Frank i se părea o născocire ca Helga, cu dulceaţa ei să fie atât de eficientă şi potrivită cu bărbatul pe care îl descria.

Cu siguranţă că era ridicol să considere că femeile nu sunt capabile să lucreze ca şi bărbaţii, totuşi Helga era atât de feminină, de atrăgătoare încât părea făcută pentru tot ceea ce era

frumos, lejer şi luxos în viaţă.

Privind-o acum în lumina roz a lămpii din spatele ei, Frank îşi dădu seama că dincolo de frumuseţea ei, în anii care trecuseră, se spiritualizase mult.

Avea în ea un curaj şi o putere care o făceau chiar şi mai irezistibilă.

Când o revăzuse pentru prima dată, mai devreme, se gândise că anii nu lăsaseră nicio urmă pe chipul ei, ci dimpotrivă, că erata mai tânără. Lupta ei pentru propria independenţă o făcuse şi mai frumoasă.

— Trăiai într-un basm, spuse Frank, în vreme ce eu plecasem în Canada şi mă luptam cu un mod total diferit de existenţă.

— Dragul meu, sărmanul de tine, spuse Helga.

— Continuă, o îndemnă Frank. Vreau să aud totul chiar astăzi. Helga ezită.

— Toate astea se întâmplau la începutul lui 1913, spuse ea. Chiar de atunci auzeam zvonuri despre război. La Berlin se vorbea despre asta, se toasta în cinstea războiului, cred chiar că mulţi şi-l visau. Baronul se opunea în toate felurile, avea concepţii mai degrabă pacifiste.

Oricum, credea că pacea era singura cale pentru

prosperitate şi că nicio naţiune nu poate câştiga nimic prin piraterie.

În ziarul său, îi denunţa violent pe aceia care pregăteau printr-o propagandă vicleană Germania pentru dominarea lumii, pe care ei o doreau. Armata nu-l putea suferi, pentru că râdea şi îşi bătea joc de ei.

Era suficient de înţelept să nu-l ofenseze deschis pe Kaiser, era întotdeauna de acord cu el, îi trimitea mesaje care să-l flateze şi după câteva săptămâni continua cum o făcuse şi mai înainte. Era extraordinar de bogat, iar în provincie, unde atitudinea sa era pe placul oamenilor de rând, avea o putere fără margini.

Chiar şi eu am început să mă alarmez de antipatia pe care o stârnea printre politicienii puternici şi comandanţii forţelor armate, îl detestau pe el personal şi i-o arătau în mod evident când îl întâlneau, încât uneori mă întrebam dacă un om atât de mic de statură nu se temea că va fi agresat fizic. Cu toate acestea, mergea înainte. Cel mai ciudat lucru era că nu o făcea în numele principiilor creştine sau a unei bunătăţi înnăscute, ci încerca să scoată războiul din mintea poporului pentru că personal, detesta violenţa.

Credea într-o politică de pace, dar era mai mult decât atât.

Detesta tot ce dezbina, sau era brutal. Nimeni din cei care îl cunoşteau nu-l puteau numi laş; avea destul curaj cât pentru cincizeci de bărbaţi şi demonstrase acest lucru de-a lungul întregii sale vieţi.

Dar de fapt cred că firea lui era o teamă de maltratări fizice şi aceasta, exacerbată de caracterul său devenise imboldul care îl călăuzise în toată viaţa.

Simpla idee a războiului, a bărbaţilor care ucid alţi bărbaţi, îi chinuia imaginaţia, până când simţea că trebuia să oprească acest lucru cu orice preţ.

Este greu de înţeles şi încă şi mai greu de exprimat în cuvinte, dar cred că acesta era adevărul care stătea în spatele atitudinii sale şi a ceea ce devenise, de fapt misiunea sa. Helga se opri şi oftă adânc.

— Şi aşa, spuse ea încet, a continuat, fără să ia seama la niciun avertisment, în ciuda a ceea ce era inevitabil. Se lăsă o tăcere.

— Şi tu ce ai făcut? întrebă Frank.

— M-am măritat cu el, spuse ea încet.

Frank se trezi, şi imediat îşi aminti că se întâmplase ceva neobişnuit şi emoţionant, iar gândurile despre Helga îl inundară.

Cu greu se abţinu să nu sară din pat şi să se ducă direct în apartamentul de sub el, să se convingă că nu visase şi că ea era cu adevărat acolo. Plecase la culcare simţind că trebuie să rămână treaz toată noaptea şi să se gândească la ea, dar fusese obosit de emoţiile şi fericirea pe care i le adusese ziua aceea şi adormise împăcat. Îl trezise soarele care trimitea săgeţi de aur prin draperiile trase numai pe jumătate Plecase devreme de la ea noaptea trecută, pentru că ea insistase înainte să termine povestea pe care i-o spunea şi cu mult înainte ca Frank să aibă cea mai mică intenţie să plece, Helga se ridicase în picioare.

— Este zece şi jumătate, spuse. Trebuie să pleci.

— Dar este ridicol, protestă el, surprins că timpul trecuse atât de repede. Vrei să spui că după toţi aceşti ani de separare, acum te pregăteşti să mă dai afară? Abia am început să vorbesc cu tine, să înţeleg că te-am găsit din nou.

— Şi mâine e o zi, spuse blânda Helga.

— Şi ziua următoare, şi cealaltă, mă rog lui Dumnezeu! spuse Frank, dar nu mă face să plec acum.

— Trebuie, spuse Helga cu hotărâre Am de scris o scrisoare importantă care trebuie să plece cu poşta de la miezul nopţii.

— Soţului tău? întrebă Frank gelos.

— Şi, de asemenea, continuă Helga, ignorând întreruperea, consider că ar fi o greşeală din partea ta să rămâi în camera mea atât de târziu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Frank surprins. Asta ce mai înseamnă?

— Tu nu-i cunoşti pe oamenii din acest hotel, spuse Helga. Este un cuplu mai ales care ar fi pur şi simplu încântat să-mi facă mizerii. Au făcut deja tot ce le stătea în putere ca şederea mea aici să fie cât mai dezagreabilă cu putinţă.

— Familia Loder, vrei să spui, afirma Frank.

— De unde îi cunoşti? întrebă Helga.

— Am petrecut deja cinci zile în compania lor, îi răspunse Frank, şi am aflat de la ei că nu le eşti chiar simpatică. Helga se înfioră.

— Nu mă pot suferi, spuse. Le înţeleg sentimentele, ei sunt englezi şi eu nemţoaică, dar Frank, oh! Mă rog şi sper că nu voi trata niciodată o fiinţă omenească în mod intenţionat, cu atâta brutalitate, oricare ei fi naţionalitatea acesteia.

— Blestemaţi să fie! exclamă Frank. Helga se întoarse şi fi zâmbi, auzind furia din glasul lui.

— Îţi mulţumesc, spuse. Este ceea ce simt şi eu dar cu toate acestea, nu trebuie să te porţi în mod evident prea prietenos cu

mine căci mă vor face să sufăr.

— Nu mă îngrijorează defel ce spun sau ce gândesc ei, îi răspunse Frank.

— Mă simt bine aici, continuă Helga. Am stat în mai multe hoteluri în ultimul an şi ceva, dar acesta mi se pare foarte liniştit şi foarte frumos. Nu vreau să plec.

— De ce ar trebui să o faci? întrebă Frank.

— Dacă găsesc ceva împotriva mea, se vor plânge proprietarului şi îl vor ameninţa că pleacă ei, dacă nu plec eu. Sunt de-ai casei, aduc mulţi clienţi şi cred că în aceste circumstanţe, eu sunt cea care voi avea de suferit

— Este absurd, spuse furios Frank.

— Nicidecum, dragul meu. Să avem în vedere şi o astfel de posibilitate, spuse Helga dezgustată. Ne vom întâlni mâine dimineaţă. Frank trebui să facă cum îi ceruse ea. Se ridică şi se îndreptă spre uşă, cu Helga lângă el.

Când se opri să-i ureze noapte bună făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să o ia în braţe, dar ea se dădu înapoi şi se depărta de el.

— Nu., nu, spuse abia şoptit, şi cu un glas care îi păru ca un suspin, adăugă: nu trebuie. Pentru o clipă ridică ochii spre el şi văzu că erau plini de lacrimi.

Chinuită parcă de o emoţie pe care nu o putea controla, se întoarse cu spatele la el şi fără alt cuvânt, intră în dormitor şi închise hotărât uşa în urma ei.

Singur în cameră, Frank chibzui, străduindu-se să găsească o explicaţie. Îi era frică de soţul ei? Se înşelase ei şi ea era într-adevăr îndrăgostită de soţul ei?

Era nedumerit, extrem de tulburat, totuşi nimic nu putea să-l deprime, să-i abată atenţia de le faptul că o regăsise pe Helga după toţi aceşti ani.

Era din nou aproape de ea, o vedea, îi auzea glasul, îi urmărea buzele pe care le iubise şi le sărutase atât de des, când se arcuiau într-un zâmbet.

Abia când merse le culcare îşi aminti de scrisoarea de care vorbise ea, acea scrisoare importantă care trebuie să plece cu poşta de la miezul nopţii.

Agitată şi cu lacrimi în ochi, probabil că imediat ce se despărţise de el se apucase să o scrie. De ce era importantă, cui îi era adresată?

Frank presupuse că după ce o va fi scris, îşi va pune o haină neagră pe ea şi va merge repede de le hotel, la micul oficiu poştal din sat.

Gândindu-se la scrisoare, toate suspiciunile care o făcuseră

le început să caute să o întâlnească pe necunoscuta doamnă Caylor îi reveniră în minte, ca să-l încurce, să-l chinuiască şi să-i fie îngrozitor de frică.

„Nu se poate”, îşi spuse. „Nu se poate ca Helga să fie spioană”.

În acelaşi timp, era nemţoaică şi aşa cum îi spusese în noaptea aceea, fusese măritată cu unul dintre ei. Cu siguranţă că această a doua căsătorie cu un englez trebuie să o fi făcut, dacă nu mai puţin patriotă, măcar neutră.

Dar dacă ţinea la soţul ei, ar fi stat departe de el în toţi aceşti lungi ani de război?

Frank era conştient că poziţia soţiilor nemţoaice în Anglia nu era uşoară, dar nici insuportabilă, mai ales pentru o persoană ca Helga care vorbea perfect engleza şi mai trăise acolo câţiva ani înainte de război.

Oricum dacă ea ar fi ales existenţa aceasta, nu ar fi fost mai sigură decât cea din prezent, o femeie trecând din hotel în hotel într-o ţară străină. Ce perspectivă putea fi mai puţin îmbietoare? Dar nu putea, nu îndrăznea să se gândească la un alt motiv pentru alegerea Helgăi.

În vreme ce încă mai refuza să admită că atitudinea Helgăi putea avea legătură cu ceea ce îl făcea să se teamă cel mai mult

adormise

Când se îmbrăca îi veni dintr-odată o idee care îl făcu să scrie un bilet scurt Helgăi. Sună după valet

— Du asta doamnei Caylor la camera doisprezece spuse.

Nerăbdător, aştepta răspunsul ei. În bilet îi scrisese:

Este o zi minunată. Nu mai pot pierde nicio clipi fără tine. Hai să fugim înainte ca bârfele să se răspândească. Deci vei veni să te întâlneşti cu mine, într-un sfert de oră, la capătul şoselei, ştiu un loc sus, pe coasta muntelui unde putem să luăm micul dejun. Nu semnase biletul nici nu începuse cu numele ei sau altă formulă de adresare. Avea sentimentul că acest lucru era simbolic pentru atitudinea lor, unul faţă de celălalt. Între ei era un curent subteran, o furtună stranie de emoţii care mai devreme sau mai târziu, va sparge toate barierele convenţiilor şi îi va obliga să se privească faţă în faţă cu adevărat.

Până când acest lucru se va întâmpla. Frank era mulţumit să aştepte, să o lase pe Helga să-l evite aşa cum încercase evident să o facă, încrezător în instinctul său că, în cele din urmă era imposibil ca ei doi să nu ajungă să-şi aparţină unul altuia.

Valetul se întoarse în trei minute. Frank aproape că îi smulse biletul de pe tavă Pe foaia de hârtie era scris un singur cuvânt: „Ja. M

— Mulţumesc, îi spuse Frank valetului. Dar după ce uşa se închise în spatele lui, se uită multă vreme la hârtia pe care o ţinea în mână. Tot ceea ce voia era ca ea să-i accepte invitaţia, dar faptul că răspunsese în limba ei avea o semnificaţie aparte.

Intenţionat se străduia Helga să accentueze bariera naţionalităţii dintre ei? Ce alt motiv ar fi avut să-i scrie în germană?

Frank puse biletul în buzunarul de la piept şi aruncă plicul într-un coş de hârtii.

Cu şase minute înainte de ora fixată, cobora drumul spre porţile hotelului. Brazii ascundeau intrarea de privirile curioase care ar fi putut să se uite de afară.

Drumul îngust şi alb care ducea într-un sens spre set, continua în cealaltă direcţie sus spre munte, devenind tot mai abrupt şi mai accidentat.

Sprijinindu se destâlpul porţii, Frank îşi aprinse o ţigaretă şi privi peisajul care se întindea în faţa lui Auzi clinchetul dulce a tălăngilor pentru vite şi o capră pestriţă, alb cu negru, însoţită de trei iezi, oprită să mănânce de cealaltă parte a drumului. O privi fix, pregătită să se apere în caz că s-ar lega de puii ei.

„O ţară în care curg laptele şi mierea”, se gândi el

Ridică privirea şi o văzu pe Helga apropiindu-se de el, cu

capul gol în soare.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse şi îi sărută mâna pe care ea i-o întinsese, în tăcere urcară drumul împreună, încet, din cauza cârjelor lui Frank.

Cu două zile înainte, plimbându-se cu George Loder, Frank observase pe coasta muntelui mai multe umbrele strălucitoare, portocalii, într-o grădină a unei micuţe cabane de lemn.

— Arată neobişnuit de vesele pentru acest decor primitiv, spusese.

— Atrag turiştii, îi răspunsese Loder. Gătesc destul de bine şi au o brânză excelentă pe care o prepară de la propriile lor vaci. Uneori urc până acolo să iau pentru soţia mea. Aş zice că au avut un sezon foerte prost; războiul face ravagii în turism. Frank îşi amintise cabana când îi trimisese Helgăi invitaţia şi o jumătate de oră mai târziu stăteau aşezaţi sub o umbrelă portocalie, degustând untul de casă şi chiflele fierbinţi scoase din cuptor.

Amândurora le era foame; Frank îşi privi farfuria şi spuse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru pofta de mâncare.

Când văzu zâmbetul ei de răspuns şi îi întâlni strălucirea din priviri, simţi un val aproape insuportabil de fericire care îl cuprinse.

— Oh, drage mea, îi şopti, incapabil să se oprească. Sunt atât de fericit!

Parcă i-ar fi dat o lovitură neaşteptată, căci văzu zâmbetul pierindu-i de pe buze şi ochii întunecându-se înainte să-şi întoarcă privirile.

Între ei se instală o încordare, dar mai târziu când terminară micul dejun şi urcară mai departe pe coasta muntelui, într-un loc adăpostit sub copaci, Helga păru că uitase ce o tulburase. Se aşezară pe jos, printre florile albastre, galbene şi roşii. Urmărind o veveriţă cu coada mare care se căţără speriată să fugă de ei, lui Frank îi trecu prin minte că şi Helga ar fugi de el dacă ar putea.

Se purta foarte blând cu ea, nu-i punea întrebări şi încerca să păstreze discuţia în limita lucrurilor obişnuite.

Nu era greu, căci amândoi erau cuprinşi de bucuria de a fi unul în compania celuilalt şi oricare ar fi fost frământările lor psihice, dragostea îi unea şi îi făcea să râdă voioşi ca nişte copii

— Am putea fi singuri într-un colţ al pământului, spuse Helga dintr-odată.

— Suntem, îi răspunse Frank. De ce să ne aducem aminte de altceva în afară de asta? Să uităm tot ce a trecut, s-ar putea să nu mai fie niciun viitor. Să ne gândim la noi, tu şi cu mine, aici şi acum.

Helga se întinse pe iarbă cu mâinile sub cap, privind cerul albastru fără nori de deasupra lor.

— Este oare cu putinţă să uiţi totul? întrebă, iar Frank, sprijinindu-se într-un cot, se aplecă spre buzele ei.

— Totul în afară de asta, îi răspunse şi o sărută. Doar pentru o clipă crezu că îi va opune rezistenţă. Apoi îl cuprinse cu braţele de după gât, trăgându-se mai aproape de el şi pasiunea sărutărilor lui găsi acelaşi răspuns din partea ei.

Era un moment de extaz, de încântare, aproape ca o agonie din cauza intensităţii. Doar când se atinseră unul pe altul, îşi dădură seama că rănile provocate de despărţirea lor nu se închiseseră în aceşti ani lungi.

— Oh, draga mea, draga mea, a mea, murmură Frank. Îi sărută ochii, gâtul frumos arcuit şi o simţi tremurând şi fremătând la atingerea lui.

Brusc îşi puse capul pe pieptul ei şi se luptă cu lacrimile care ameninţau să-l copleşească. Această reunire cu singura femeie pe care o iubise vreodată, singurul lucru perfect pe care-l cunoscuse în viaţa lui era prea mult un sentiment prea puternic. Îi simţi mâinile mângâindu-i capul şi ştiu după respiraţia ei tumultuoasă că nici ea nu putea vorbi, că era covârşită de sentimente, ca şi el. Cât timp au stat acolo nu ştiau… Voiau

doar să se atingă unul pe altul, să savureze plăcerea indescriptibilă de a fi împreună. Uitaseră de lumea de dincolo de ei.

În cele din urmă Helga îi aminti lui Frank că nu mai mâncaseră de multă vreme.

Îngenuncheașe lângă el luptându-se să-şi aranjeze părul pe care i-l ciufulise. O urmărea cum se privea în oglinda micuţă pe care o avea în geantă. Avea obrajii îmbujoraţi, ochii îi străluceau iar buzele îi erau întredeschise de un zâmbet secret de fericire pe care femeile îl au întotdeauna când sunt sărutate de cel pe care-l iubesc.

— Te ador, îi spuse el.

— Te iubesc… şopti ea.

— Nu a existat niciodată altă femeie pentru mine, decât tu, îi spuse el. Tu eşti tot ce mi-am dorit vreodată şi ce am visat să găsesc la o persoană şi acum, te-am regăsit Ea văzu întrebarea din ochii lui, dar ştia că deocamdată nu îi va răspunde.

Mâncară nişte ouă cu brânză şi cafea, la cabana cea mică. Se uitau unul la celălalt sub umbrela portocalie; erau prea fericiţi ca să vorbească. Frank o urmărea pe Helga ca şi cum i-ar fi fost teamă să-şi ia ochii numai pentru o clipă de la drăgălăşenia ei şi ea se înroşi, suspină şi apoi zâmbi iubirii pe

care el nu i-o putea ascunde. Puterea acesteia, magnetismul extazului său o făcu incapabilă să-şi poată stăpâni mâna să nu alunece într-a lui şi privirile să i se piardă într-ale lui cu dorinţe pe care nu putea să le nege.

Numai când soarele coborî încet din înaltul cerului şi ei se întoarseră fără plăcere spre casă, plenitudinea fericirii lor păru să se diminueze.

Când se apropiau de hotel Helga se înfioră. Urcară la ea în sufragerie.

Când uşa se închise în urma lor Frank ar fi luat-o din nou în braţe, dar ea se scuză că trebuie să se aranjeze şi îl lăsă singur în cameră. Lipsi multă vreme, după părerea lui. Se învârtea fără astâmpăr prin cameră. Pe masă erau două scrisori care o aşteptau şi veniseră probabil cu poşta de la amiază.

Aproape fără să se gândească el se uită la una dintre ele şi observă că ştampila de pe timbrul franţuzesc era din Rouen.

Frank se îndreptă spre fereastra şi privi afară la o fată pe care nu o mai văzuse până atunci şi care tocmai ieşea pe terasă, îşi aranja unul dintre scaune într-o poziţie confortabilă în plin soare şi se aşeză. Avea părul blond, foarte deschis, care îi aminti de cel al Helgăi dar îl purta dat pe spate după urechi, într-un fel sever care nu-i şedea bine. Aruncă o privire la chipul ei, era

destul de atractivă şi se întrebă într-o doară cine era. Zgomotul uşii îl făcu să se întoarcă repede cu teamă. Intrase Helga. Îşi schimbase rochia cu una de șifon negru şi cu toate că era înveselită de un buchet de flori albe la gât, îi dădea un aer sobru.

Frank simţi că sobrietatea îmbrăcăminţii distrugea figura radioasa a femeii, aşa cum fusese ea toată ziua. Ea luă cu un gast automat scrisorile, abia le privi şi Frank realiza, chiar înainte ca ea să rosteescă vreun cuvânt, că era deprimată.

— Cine îţi scrie din Rouen? o întrebă.

Ea tresari evident, privi scrisorile pe care le ţinea în mâna şi spuse repede:

— De ce te-ai uitat în scrisorile mele?

— Am observat întâmplător, răspunse Frank. Erau pe masa De ce te superi?

Helga îl privi.

— Nu contează, spuse, îmi pare rău.

— Vino aici, spuse Frank. Se îndrepta încet spre el. Când ajunse în faţa lui, el îi puse o mână pe umăr şi o privi în faţă.

— Ce îmi ascunzi, Helga? întrebă tandru. De ce ţi-e frică?

— Nu mi-e frică, protesta ea. Nu mi-e frică.

Ştia că minte, de asemenea, ştia că tremură, dar nu o lăsă să plece.

— Spune-mi, şi cum ea nu-i răspunse, continuă: este vorba de soţul acela al tău?

O expresie stranie licări pe chipul Helgăi, amănunt care îi dezvălui dintr-odată lui Frank ceea ce voia să afle. O strânse şi mai tare de umăr până o făcu să o doară.

— Răspunde-mi, Helga! Vreau adevărul. Nu ai niciun soţ!

O clipă crezu că îl va înfrunta, că va nega cu putere şi furie ceea ce sugerase el, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi corpul îi atârna moale, ca sub lovitura unui pumn. El ştia răspunsul la întrebare, ca şi cum înţelesul a ceea ce ea admisese făcuse să i se aprindă o lumină în minte şi auzi propria lui voce spunând cu un calm care îl surprinse chiar şi pe el.

— Şi aşa, Helga, sub aceasta masca, a căsătoriei cu un englez faci spionaj pentru Germania… O auzi pe Helga oftând. Urmă o tăcere care îi făcu pe Frank, prin grozăvia şi teroarea ei, să rămână împietrit ca o stâncă.

Apoi cu un strigăt disperat ca de copil, Helga îl cuprinse cu braţele şi îşi îngropă faţa la pieptul lui. El o cuprinse cu mâinile, chiar dacă nu mai avea niciun sentiment, nu-i mai rămăsese nicio emoţie, numai o amorţeală care îi invada toată fiinţa. Cu suspine grele, tremurând din tot corpul, cu vocea spartă şi chinuită, Helga îi spunea:

— Ajută-mă… Frank, oh, fie-ţi milă, ajută-mă!

CAPITOLUL 12

Cu faţa pe jumătate ascunsă în umărul lui Frank, Helga vorbea atât de încet, încât uneori, cu greu putea auzi ce spunea, şi totuşi se temea să o întrerupă, îi ţinea strâns mâinile într-ale lui.

— Trebuie să-mi spui totul, îi ceru el. Ea se supuse, ghemuită pe sofa alături de el, uneori apuca, disperată, cu degetele reverele hainei lui de stofă ca şi cum numai atingerea lui i-ar fi putut da tăria să continue.

— După ce m-am măritat cu baronul… începu, apoi spuse: Ţi se va părea straniu că nu-i spun pe numele de botez. Întotdeauna m-am gândit la el în felul acesta, el era „baronul”, nu a fost niciodată… soţul meu, doar cu numele…

Aveam grijă de el aşa cum făcusem şi înainte, conduceam casa şi încă mai făceam multe din treburile de secretară.

În felul lui ţinea foarte mult la mine; când îşi amintea de mine ca de o părticică specială din viaţa lui era extrem de duios, dar nu era niciodată ceea ce înseamnă un om grijuliu. Eram fericită, în siguranţă, şi perfect mulţumită de interesul pe care îl aveam pentru el şi munca lui.

Când m-a cerut în căsătorie, m-am gândit că viaţa intimă va ocupa doar o mică parte, sau niciuna… în mariajul nostru, şi am avut dreptate.

Îi plăcea să mă aibă prin preajmă, se agăţa de tinereţea mea, era mândru de felul în care arătam; şi ceea ce era mai important ştiam că eram capabilă să-i ofer o companie pe care nu o găsise niciodată înainte, nici la femei, nici la bărbaţi

Apoi a venit războiul. Germania era într-un tumult, tot ceea ce înainte era familiar sau sigur părea că dispăruse peste noapte Era o lovitură zdrobitoare pentru baron, cu toate că o anticipase cu mulţi ani înainte.

Pentru prima dată am realizat ce vârsta avea şi că vitalitatea nu avea legătură cu anii lui ci cu personalitatea lui puternică.

Câteva zile nu s-a mişcat din biroul lui şi atunci a conceput articole vehemente, revoluţionare, care i-au adus căderea

Nu s-a consultat cu mine în privinţa lor Probabil că îşi dădea seama că l-aş fi implorat să fie precaut, prevăzând mânia crescândă a duşmanilor lui, care aşteptau exact o astfel de ocazie. Germania era în fierbere, se instaurase legea marţială, exact oamenii care îl urau pe soţul meu veniseră la putere

A fost arestat şi dus de acasă Nu voi uita niciodată dimineaţa aceea – un coşmar despre care nu pot să vorbesc nici

acum fără să retrăiesc oroarea şi umilinţa de atunci. Nu au avut nici măcar decenţa să-l trateze pe soţul meu potrivit rangului şi poziţiei sale; s-au purtat cu el ca şi cum ar fi fost un criminal de drept comun, nici cu un ucigaş nu s-ar fi purtat mai grosolan şi nu l-ar fi tratat mai rău. Nu i-au permis să-şi ia nimic cu el.

După ce a plecat el casa a fost invadată de soldaţi, care căutau peste tot documente ce ar fi putut fi folosite împotriva soţului meu Au încuiat camerele principale şi au dat afară personalul.

Mie şi unei cameriste ni s-a spus că pe moment putem să ocupăm două camere la mansarda casei. Am fost ţinute acolo mai multe luni, virtual eram prizoniere.

Am scris scrisori, m-am rugat de acei ofiţeri care se transformaseră în temnicerii mei să mi se îngăduie să-mi văd soţul, sau să mi se dea ceva de lucru, ca infirmieră sau într-o fabrică, să-mi pot lua gândurile de la tragedia vieţii mele

Nu s-a ţinut cont de cererile mele în niciun fel. Nu mi se îngăduia să părăsesc casa cu excepţia unei plimbări de o oră zilnic în grădina din spatele casei.

Nu aveam niciun fel de ştiri din afară. A fost o experienţă pe care sper să nu o mai trăiesc niciodată şi îmi era frică, Frank îngrozitor… teribil… de frică

Se opri pentru o clipă Frank o simţi tremurând, cu faţa ascunsă la pieptul lui.

— Lasă draga mea, spuse, liniştind-o şi strângând-o mai aproape de el.

Helga făcu un efort şi continuă

— În cele din urmă am fost informată că soţul meu era mort Mai târziu am aflat cum murise – din cauza privaţiunilor şi a tratamentului dur. Tot mai eram ţinută în captivitate strictă până într-o zi când pe neaşteptate, am fost dusă jos în bibliotecă. Nu mai fusesem acolo de când îl arestaseră pe soţul meu. Multe lucruri de valoare fuseseră luate; tablourile erau date jos de pe pereţi.

Dulapul cu intarsii în care era colecţia de cutii de tutun avea uşile de sticlă sparte. Pe scaunul pe care soţul meu stătea întotdeauna era un bărbat pe care l-am recunoscut. Fusese mai mulţi ani un membru important al guvernului şi comandant de armată. M-a fixat cu lornionul când am intrat şi m-a privit de sus în jos, ca şi cum aş fi fost o vită adusă la inspecţie.

— Iat-o deci pe baroneasă, spuse.

Cu o pocnitură din degete i-a expediat pe oamenii care mă aduseseră în cameră.

Mai era un bărbat slab cu ochelari, care stătea la biroul

soţului meu şi care lua din când în când notiţe despre ceea ce se spunea, în rest eram singuri. Nu mi s-a oferit un scaun, ci am rămas în picioare aşteptând ceea ce credeam că va fi o sentinţă la moarte.

— Baroană Hostzal, a început ofiţerul, de câtăva vreme autorităţile se întreabă ce să facă cu tine. S-a oprit, aşteptându-se să vorbesc eu, dar am tăcut în continuare, uitându-mă fix la el şi fără să las să se vadă, sper, nimic din frica ce făcea să-mi tremure picioarele şi să mi se usuce gura.

— Soţul tău, a urmat ofiţerul, duşman al împăratului, al guvernului său şi al poporului german, este mort. Nu a fost împuşcat aşa cum ar fi trebuit, ca trădător de ţară, ci a murit de moarte naturală. De aceea, s-a decis ca îndurarea de care a avut el parte să se extindă de asemenea şi asupra ta.

Intenţionam să-ţi dăm o şansă să-ţi serveşt patria şi, într-un fel, dacă poţi, să micşorezi răul făcut de soţul tău. Eşti foarte norocoasă, baroană.

Nu am replicat nimic şi imediat m-a întrebat:

— Eşti de acord?

— Nu pot să răspund la această întrebare până nu ştiu ce mi se cere, am răspuns.

Ofiţerul şi-a aprins o ţigaretă, privindu-mă tot timpul

— Am făcut cercetări despre tine, a continuat el Am descoperit că ai fost rezident în Anglia câţiva ani. Vorbeşti bine engleza?

— Da, am răspuns.

— Ai prieteni acolo?

— Niciunul. Răspunsul meu a părut să-l surprindă.

— Nu ai comunicat cu nimeni de acolo în ultimii ani? m-a întrebat.

— Cu nimeni, i-am spus eu ferm. S-a încruntat, apoi fruntea i s-a destins.

— Totuşi vorbeşti engleza fluent, a spus. Cunoşti modul de viaţă şi obiceiurile englezeşti. Părea că eşteaptă un fel de răspuns la asta şi am înclinat din cap.

— Foarte bine atunci, baroană, iată care sunt ordinele pentru tine. Ţi se va da un paşaport englezesc cu care vei pleca imediat în Elveţia. Vei locui acolo, ca soţia nemţoaică a unui englez care luptă pentru ţara sa în Franţa.

Vei lăsa să se înţeleagă că v-aţi separat numai din pricina naţionalităţii tale şi că nu vrei să iei parte personal la război, nici pentru ţara ta, nici împotriva ei.

Din timp în timp vei primi scrisori din mai multe părţi din Franţa, Anglia sau Belgia. Le vei expedia la adresa care ţi se va

da. Conţinutul lor, evident, nu-l vei discuta cu nimeni altcineva şi vei duce personal la poştă plicul în care le-ai primit. O clipă nu am înţeles exact ce spunea, apoi am şoptit:

— Voi fi spioană! Ofiţerul a zâmbit

— Este privilegiul multor femei frumoase, baroană.

— Dar nu pot am spus nu pot să fac aşa ceva. N-aş putea niciodată să duc la îndeplinire aceste sarcini. Minciunile mele vor fi descoperite, în afară de faptul că… M-am oprit. Voiam să spun: „În afară de faptul că nu vreau să fac treaba aceasta pentru ţara care mi-a omorât soţul”. dar nu am avut curajul să o spun până la capăt. Cei doi bărbaţi mă priveau cu ochi neîndurători, lipsiţi de milă… ştiam că dacă îi înfrunt mă vor mătura din calea lor ca şi cum aş fi fost un animal insignifiant, ar fi scăpat de mine la fel de uşor cum scăpaseră de soţul meu. Ofiţerul a stins ţigara şi s-a ridicat în picioare.

— Aşa, a spus, deci preferi să rămâi aici. E aşa de atractivă viaţa la mansardă? Dar va fi în curând distrusă, mă tem. Această magnifică clădire va fi rechiziţionată în viitorul apropiat.

„Închisoarea!” m-am gândit „Asta înseamnă închisoarea!” Mi-am amintit toate istorisirile îngrozitoare care mi se spuseseră despre cum este viaţă în închisorile germane, despre cum erau trataţi deţinuţii şi despre cruzimea celor care le conduceau.

Frank, n-am rezistat…

— Nu, nu, am spus şi ştiam că îmi tremurau mâinile. Daţi-mi timp să mă gândesc, să văd…

— Suntem în timp de război, baroană, mi-a amintit neînduplecat, ofiţerul Deciziile, mici sau mari, trebuie luate pe loc. A văzut că mă răzgândisem. Nu aveam altă alegere. A scos din buzunar un paşaport care avea deja înscris numele meu, descrierea, fotografia mea şi era identic cu cele emise de guvernul britanic. Eram trecută ca Helga Marlowe soţia căpitanului Basil Martowe. În aceeaşi noapte am plecat la Lucerna şi numai după ce am trecut frontiera şi am ajuns în această ţară liniştită şi cruţată de război m-am prăbuşit şi am plâns amarnic. Atunci am ştiut că îmi urăsc ţara, că detest poporul ei, deşi eram legată strâns de ei cu legături de care nu voi putea scăpa niciodată.

Când a sosit prima scrisoare adresată mie din Franţa, am păstrat-o aproape treizeci şi şase de ore. Să o arunc în foc, m-am gândit, să o distrug şi apoi să mă distrug şi pe mine? Am citit-o. Era cifrată – toate sunt la fel – aparent era o comandă pentru mătase de la o firmă din Lyon. În cele din urmă am pus-o la poştă, aşa cum mi se spusese. Trei zile mai târziu am primit un comunicat care spunea: „Dragă doamnă, am primit comanda

dumneavoastră şi va fi executată fără întârziere. „Ultimele două cuvinte fuseseră subliniate şi ştiam că erau un mesaj şi o ameninţare pentru mine. Deci, eram supravegheată. Nu eram liberă şi nici nu fusesem vreo clipă, aşa cum îmi imaginasem.

Cineva ştia că păstrasem treizeci şi şase de ore scrisoarea, când sosise îmi era teamă. Frank. Şi acum mi-e frică. Helga privi peste umăr când vorbi şi Frank înţelese din paloarea feţei şi ochii îngroziţi, că frica ei era reală.

— Acum eşti în siguranţă, îi spuse. Îţi promit asta, draga mea.

Îl privi, ca şi cum ar fi tânjit să-l creadă, dar văzu îndoiala din ochii ei.

— Orice mişcare, oricât de mică, şopti ea, este raportată. Ştiu tot ce fac. Mai devreme sau mai târziu, primesc un avertisment. O dată, la Berna, am descoperit că ospătarul care mă servea era omul lor. Altă dată, un bărbat a solicitat să mă vadă, susţinând că este o rudă. Au ochi pretutindeni – aud şi ştiu totul.

Urmă o lungă tăcere, apoi cu o voce profund disperată, Helga continuă:

— De două ori am primit diferite paşapoarte şi mi s-au dat alte nume. Marlowe a fost primul, apoi am fost doamna Barrett,

şi acum Caylor. Nu mi se face nicio sugestie despre locul unde voi fi mutată, pur şi simplu primesc instrucţiuni şi în ziua următoare pornesc încotro am fost trimisă.

Helga îşi ascunse şi mai adânc capul şi cu o voce plină de emoţie, spuse:

— Noaptea trecută am rămas trează, cu gândul la oamenii pe care îi trimit la moarte. Oh, dragul meu, nici nu ştii de câte ori mi-am imaginat că eşti printre ei. Aceşti ultimi ani au fost o teroare, din care ştiu că nu este nicio scăpare.

Nu pot pleca din această ţară, nu mă pot întoarce în ţara mea. Dacă încerc să-i înfrunt, voi plăti. Am cunoscut un bărbat care lucra pentru ei – l-am întâlnit şi ştiu că nu mai rezista, încordarea era prea mare pentru el.

Mai târziu am auzit că a fost găsit mort într-o dimineaţă, luase prea multe somnifere. Au vrut să aflu totul despre acest om, mi-au furnizat toate detaliile. Era tânăr şi îi era frică, nu voia să moară, voia să trăiască.

Corpul Helgăi era zguduit de suspine.

— Draga mea, sărmana mea iubită, spuse Frank. Nu, te rog, nu. Trebuie să ne gândim, tu şi cu mine, nu trebuie să te laşi… Trebuie să fim calmi şi foarte înţelepţi.

Ştia că Helga nu exagerase şi că se confruntau cu o forţă a

cărei putere ar fi fost o prostie să o minimalizeze. Încet, îşi luă mâinile din jurul Helgăi şi se ridică în picioare. Se îndreptă spre masă şi luă cele două scrisori care sosiseră pentru ea în după-amiaza aceea. Ea îl privi cu ochii larg deschişi, cu lacrimi încă pe obraz cum le deschide.

Amândouă erau cifrate – una era aparent o scrisoare lungă, prietenească de la o femeie de la ţară pentru un prieten bătrân, cealaltă vorbea despre livrarea mai multor tone de brânză. Frank, după ce le citi, le puse din nou pe masă.

— Trebuie să plece în noaptea aceasta, spuse Helga mohorâtă.

Acum vorbea cu calm, un calm amestecat cu un fel de nefericire profundă, fără nicio speranţă, nicio lumină. În întunericul disperării ei, Frank întinse mâinile şi îi cuprinse faţa.

— Ascultă-mă Helga, spuse. Mă iubeşti? Nu era nevoie să-i răspundă, strălucirea de pe chipul ei şi lumina din ochi îi transformau întreaga figură.

Doar buzele îi tremurau când le ridică spre gura lui.0 sărută blând.

— Atunci merită să riscăm oricât, spuse el încet. Ascultă-mă, deci. Va trebui să plecăm la noapte cu trenul spre Berna. Vei coborî acum şi îl vei informa pe proprietar că

scrisorile pe care le-ai primit în după amiaza eceasta ţi-au adus veşti proaste, soţul tău este rănit, trebuie să te duci la el.

— Dar, Frank, îl întrerupse Helga.

— Niciun „dar, spuse el Trebuie să o faci, Helga Cred tot ce mi-ai povestit, şi ştiu că trebuie să plecăm de aici, din ţara aceasta. De la Berna vom pleca la Genova şi de acolo vom găsi un vapor care să ne ducă într-o ţară neutră. America de Sud, Java, China, ce importanţă are? Se opri înainte să spună cu tărie:

— Vom fi împreună şi pentru că ne iubim unul pe altul vom răzbate. Mă iubeşti suficient pentru acest lucru? Helga deschise braţele să-l primească ca şi cum emoţia ei ar fi fost prea mare, prea covârşitoare, capul îi căzu în mâinile lui şi el îi simţi buzele şi lacrimile. O clipă nu putu vorbi, putea doar să o strângă lângă el, până când se întoarse spre el, îşi trecu bretele în jurul gâtului lui şi îi simţi inima bătându-i puternic lângă a lui.

— Şi tu? spuse ea într-un târziu. Tu cum te vei descurca?

— Eu voi coborî la cină, ca de obicei, replică. După ce voi fi mâncat, voi face o plimbare jos în sat. Te voi aştepta acolo unde se termină casele. Tu vei părea surprinsă să mă vezi, vei opri maşina şi mă vei ruga să te conduc la gară.

Acolo îi voi spune şoferului că intenţionez să mă întorc pe jos înapoi. Este puţin probabil că vor descoperi dispariţia mea

până mâine dimineaţă, la micul dejun, şi până la acea oră noi vom fi trecut frontiera.

— Nu poate fi adevărat, şopti Hekja Este adevărat ce se întâmplă?

— Da, este, răspunse Frank. Nu te voi mai vedea până atunci, continuă. Este mai înţelept aşa. Caută-mă atunci, dragostea mea. Se întoarse către uşă când braţele ei îl cuprinseră din nou, buzele îi căutau gura, înflăcărându-l de pasiunea care o cuprinsese. Pentru un moment uitară totul, de pericol, de fugă, de viitorul necunoscut, şi nu-şi mai amintiră decât de ei doi.

— Te iubesc, murmură Helga sărutându-l iarăşi.

Îi simţea tot trupul tremurând, dar de data aceasta nu de frică.

— Te ador, îi declară Frank. Dumnezeu ştie cât mi-ai lipsit… niciodată nu a fost altcineva decât tu, dragostea mea.

— Oh. Frank Frank! Acum o sărută din nou, o sărută până când camera se învârti cu ei, lumea întreagă dispăru şi erau singuri într-un paradis al lor.

Acolo nu erau pericole, trădări, cruzimi, ură, numai dragoste fără sfârşit, deasupra naţionalităţii, castelor sau credinţelor

— Te iubesc, dragul meu sunt a ta pentru totdeauna, îi

declară Helga.

Trebuie să fim rezonabili, spuse Frank după mult timp dar vocea îi tremura. Se separară.

— Dă-mi una dintre valizele tale, îi ceru. Îmi voi pune hainele în ea şi poţi să o iei cu ale tale. Ea îl însoţi până la uşă; când trecea pe coridor spre scări ea se îndreptă din umeri, înălţă capul şi coborî să-i spună proprietarului veştile proaste pe care le primise. Frank înaintă pe palier spre camera sa când văzu o femeie care ieşi din camera alăturată cu a sa. Ea îi făcu loc să treacă, deoarece era împovărat şi de cărje şi de valiza pe care o ducea cu el.

Îi mulţumi şi aceasta îi răspunse cu un zâmbet. Era o necunoscută şi totuşi faţa i se păru familiară, îşi aminti că era nordica pe care o văzuse stând pe terasă mai devreme. Când intră în camera lui, ceasul bătea şapte şi jumătate, anunţând că masa de seară era servită. Frank deschise valiza şi hotărî care dintre haine îi erau mai necesare, când se opri şi rămase nemişcat în mijlocul camerei.

Fata din camera alăturată avea exact aceeeşi culoare de păr cu a Helgăi, blond deschis, ochi albaştri şi erau cam de aceeaşi înălţime

Rapid se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi precaut afară.

Nu era nimeni pe coridor. Ezită o clipă, apoi mişcându-se cât de iute putea, deschise uşa camerei de alături. Era o cameră mică şi o cutie deschisă ca şi hainele împrăştiate dovedeau că ocupanţii ei tocmai despachetaseră.

Frank se opri privind în jur. Sus, pe rafturi văzu o poşetă mare, gri, de piele. Când o deschise, găsi ce căuta: un paşaport. Băgă paşaportul în buzunar şi ieşi în grabă din cameră. Întorcându-se într-a sa, întreaga operaţie durase mai puţin de trei minute şi nu fusese văzut de nimeni.

Încuie uşa şi examină ce furase. Fata blondă era o suedeză şi era înregistrată ca infirmieră. Paşaportul era vechi şi fotografia fusese făcută cu doi sau trei ani mai înainte: asemănarea nu era mare. Dacă Helga se va pieptăna cu părul dat după urechi şi va purta pălăria trasă pe faţă într-un unghi mai nepotrivit, cu greu putea fi remarcată vreo diferenţă majoră.

Frank băgă paşaportul în buzunar. Consulul suedez de la Berna va avea fără îndoială, de lucru peste câteva zile dar asta nu îl mai interesa pe el.

Apoi, când termină de împachetat, duse valiza în camera Helgăi şi coborî la cină. Era aproape ultimul care intră în sufragerie şi fu întâmpinat cu strigăte de bun sosit din partea familiei Loder.

— Ei, bine, străine, spuse George Loder ridicându-se în picioare şi bătându-l uşurel pe spate, ne întrebam ce Dumnezeu ţi s-a întâmplat

— A trebuit să iau lucrurile puţin mai uşurel, replică Frank. Am avut dureri şi junghiuri.

— Eşti ca mine, spuse doamna Loder când sunt bolnavă vreau să fiu singură – cu excepţia lui George, bineînţeles.

— Vino să bem împreună o cafea după cină, îl invită Loder şi Frank promise că aşa va face, îndreptându-se spre masa lui.

Seara i se păru interminabilă. Cu mare greutate se reţinea să nu se uite le ceas din cinci în cinci minute. Noaptea era caldă şi îşi băură cafeaua pe terasă. Frank era permanent conştient că în spatele lui erau ferestrele luminate de le apartamentul Helgăi. La zece, în cele din urmă, spuse noapte bună familiei Loder şi urcă.

Încuie uşa, scoase din buzunarul dele piept cele două scrisori pe care Helga le primise în după-amiaza aceea, le puse într-un plic şi scrise pe el edresa din Savile Row care îi fusese dată de colonelul Harrison.

Scrise apoi o telegramă pe care intenţione să o trimită din Berna. Descifrată, putea fi citită astfel: „Pericolul eliminat efectiv. Voi reveni”.

Nu se putu opri să se întrebe ce va gândi colonelul Harrison despre metodele sale dar în acelaşi timp ştie foarte bine că nici nu avea altă cale. Siguranţa Helgăi era tot ceea ce conta acum.

La lady Stanbury îi scrise detailat, îi povesti cum cu mulţi ani în urmă, o iubise pe Helga şi acum o regăsise, îi spunea că pleacă în străinătate în căutarea unui loc liniştit şi sigur până se va termina războiul. „Acum mă rog lui Dumnezeu să nu mai dureze mult! adăugă. Nu o rugă să fi arate scrisoarea şi vărului ei, dar ştia că aşa va face.

Când sfârşi scrisorile Frank coborî în hol îl văzu pe proprietar, care se pregătea să închidă biroul de la recepţie, pe durata nopţii

Ţinu scrisorile la vedere, ca omul să înţeleagă unde se ducea.

— Noapte bună, îi spuse când trecu pe lângă el. Noapte bună, mein Herr, îi răspunse proprietarul. Nu avea niciun motiv să se grăbească şi noaptea era caldă. Luna mică arunca umbre vineţii pe cerul acoperit de stele.

În camere luminate, familiile din sat stăteau la masă – Frank le vedea feţele zâmbitoare prin ferestrele fără perdele când trecea pe lângă ele şi ocazional auzea râsete. Merse până

ajunse la ultima casa. Acolo era un pod mic şi se sprijini de el, ascultând zgomotul apei coborând în cascadă peste stânci. În drumul ei spre luncile îndepărtate. Era foarte multă linişte Era conştient că inima îi bătea cu putere, întreaga sa fiinţă era în alertă şi tânjea după Helga.

În sfârşit, viaţa începea şi pentru el. Avea treizeci şi opt de ani, în trecut rătăcise mereu, se luptase şi se zbătuse. Acum găsise în cele din urmă ceea ce căutase probabil în toţi aceşti ani. Viitorul necunoscut încă putea să le aducă pericole, lipsuri şi noi lupte, dar vor fi împreună.

— Helga, începu Frank şi îşi dădu seama că îi rostise numele cu voce tare.

Numai tăcerea adâncă a luminii lunii îi răspunse, parfumul pajiştilor cu flori şi adierea vântului printre brazi.

— Te iubesc, şopti. Vino repede. Oh, dragostea mea scumpă, vino repede!

— Helga, o chemă din nou, dar de dată aceasta fără cuvinte, din toată fiinţa sa.

Apoi văzu luminile unei maşini care se apropia şi ştiu că i se răspundea.

Helga venea spre el. Lua iarăşi viaţa de la început, dar de data aceasta o viaţă în preajma iubirii.

SFÂRŞIT